

S AS Dizisi No: 27

© Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1984. Dr. Şevki Bey
Sokak. 10/3 Türbe -İstanbul Tel: 528 43 84

Gerard de VILLIERS BALBEK FEDAİLERİ

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: LES FOUS DE BAALBEK

Türkçesi:

Şevket SARAÇ

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon

Baskı: Gündoğdu Matbaacılık

Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

John Guillermin Paris Caddesi'ndeki bir su birikintisinden atlamak istedi. Ama ayağı kaydı ve yeşil parkasına sarınmış tombul bir deniz piyade erinin alaylı bakışları altında düştü. Deniz piyade eri, geçici olarak Amerikan Elçiliği'nin bazı bölümlerinin bulunduğu eski taş binayı korumak için caddenin tam ortasındaki kum torbalarının önünde mevzilenmiş, çiklet çiğniyordu. Eskiden, her şeyin güllük gülistanlık olduğu günlerde denize bakan bu yer güzel bir gezi yoluydu. Bugün ise yaylım ateşi ve bombalar yüzünden parçalanmış palmiye ağaçları olan boş bir alan haline gelmişti. Her

yüz metrede bir mevzi vardı. Yolun ortasındaki sivri demirlerden yapılmış barikatları ve demiryollarının sonundaki askeri yığınakları da aşmak imkânsızdı. İsrail topçu ateşiyle evlerde meydana gelen maddi ve manevi kayıp korkunçtu. Burası bir barış alanından çok savaş alanını andırıyordu. Vasıta noksanlığı ve çok az sayıda yaya olması bu izlenimi daha da güçlendiriyordu. Paris Caddesi'nin sonundaki Amerikan Elçiliği'ni havaya uçuran saldırıdan sonra, elçiliğin karşısındaki Ben Cemal Plajı'ndan Riviera Otel'i'ne kadar olan bir kilometrelik yola her

5

türlü taşıtın girmesi yasaklanmıştı. Zırhlı Amerikan araçları peşpeşe sıralanmıştı. Kasklı nöbetçiler ise kurşun geçirmez yelekler giymişlerdi. Ellerinde M 16 tüfekleri, uzaktaki hıristiyan mahallelerini havan atışına tutan dürzi topçusunun yol açtığı patlamaları pür dikkat dinliyorlardı. Bütün bu sesler gerilimi artırıyor. Ünlü Paris Caddesi, Amerikan Üniversitesi'nden dönerken oradan geçme yürekliliğini gösteren birkaç yaya sayılmazsa, terk edilmiş bölge gibiydi. John Guillermin'in burada bulunmasına yol açan kötü rastlantının tek tanığı çikletini patlatan deniz piyade eriydi. Amerikalı mavi yağmurluğu, kauçuk botları ve bakalit gözlüğüyle aptal birisine benziyordu. John Guillermin sırlı sıkılam olan ayaklarını salladı ve deniz kıyısındaki kaldırıma geçti. Sıkıca yağmurluğuna sarındı. Yüzü hüzünlüydü. Bu ifadesi ve rüzgârdan dağılan kır saçlarıyla şaire benziyordu. O ve askerlerin haricinde yürüyüş yolu bomboştu. Beklediği kişi gecikmişti. Belki de gelmeyecekti... John Guillermin oradan ayrıldı. Kahramanlık taslamanın zamanı değildi. 18 Nisan'da ABD Elçiliği'ni havaya uçuran bombalı araba aynı olayda CIA Beyrut Teşkilatı görevlileriyle Langley'den gelen Ortadoğu Masası başkan yardımcısının da ölmesine sebep olmuştu. O zamandan beri Şirket varını yoğunu bilgi toplamak için harcamaya başlamış ve böylece John Guillermin önemli bir görev olan haberalmaya getirilmişti.

Korkuluğa yaslanan Amerikalı biraz cesaretlenmek için, Şirket'in çökmüş binasının tepesinde fırtınadan dalgalanan bayrağa baktı. Solda, Bradley marka zırhlı bir araç pusuya yatmıştı. Biraz uzakta beton blokların arkasında İngiliz Elçiliği vardı. Bina beşinci kattan giriş katına kadar bomba geçirmez bir ağla korunuyordu.

Arama yerinde bir araba gözüktü, geçiş izni aldı ve yavaş yavaş yaklaştı. Deniz piyade eri M 16'sını araca doğrultarak siperinden çıktı. Bagajı ve motoru aradıktan sonra geçiş iznini kontrol etti.

John Guillermin cebindeki 45'lik Colt'unu yokladı. Şirket görevlilerine, silahlı olmaları ve Beyrut'ta olabildiğince az dolaşmaları emredilmişti. İşte bu aşırı güvenlik önlemi alınan bölgede muhbirle buluşma sebebi de bu emre dayanıyordu. Amerikalı donmuştu. Birkaç adım attı. Bir an önce sıcacık bürosuna dönmek istiyordu. 45'liğin ağırlığıyla yağmurluğunun sağ tarafı sarkmıştı, bu da John'a garip bir hava veriyordu. Titredi. Suratına vuran buz gibi rüzgârdan gözleri yaşardı. Beyrut açığında demirli duran 6. Filo siste kaybolmuştu. Arasıra New Jersey kruvazöründeki 420'lik toplar bir dürzi şehrin bombalayıp yok ediyor, sonra da sessizlik çöküyordu.

Nihayet Ben Cemal'den gelen bir karaltı görüldü. Kel kafalı bir adam elleri ceketinin cebinde hızla yürüyordu. John Guillermin gözlüğünün arkasında gözlerini kıstı. Ona göre tüm Araplar birbirine benziyordu. Adam on metre kadar yaklaşınca biraz gevşedi. Gelen beklediği muhbir değildi. Saatine baktı. Beş dakika daha bekleyip dönecekti.

Kıvrıcık saçlı genç Arap yanına geldi. Sağ elini son derece tabii bir hareketle ceketinin cebinden çıkarttı. Susturuculu koskoca siyah otomatik bir tabanca tutuyordu. Adam hiç tereddüt etmeden kolunu kaldırdı, tetiğe dokundu ve ilk kurşunu John Guillermin'in ensesine sıktı.

Amerikalı darbenin etkisiyle başını eğdi ve olduğu yerde döndü, ikinci mermi sağ kulağından girip kafatasını parçaladı. Sersemleyen John yere diz çöktü, sonra da yığıldı. Nöbetçi bir aracı aradığı için tabancadan çıkan ve rüzgârın etkisiyle dağılan hafif patlama

seslerini duymadı.

Katil silahını ceketinin cebine soktu. John Guillermin'in yanında diz çökerek üstünü aramaya başladı. Bulduklarını teker teker fırlatıyordu. Bu iş siyah bir deftere kadar devam etti. Defteri karıştırdı, kapattı ve cebine attı. Tam nöbetçi arkasına dönerken, ayağa kalktı.

Deniz piyade erinin bakışları katilden cesede doğru kaydı. Olanları anlaması için geçen birkaç dakika içinde katil Riviera Oteli yönünde uzaklaşarak büyük beton blokların arkasında kayboldu. Deniz piyade eri M 16'sini omzuna dayadı ve kaçağın gittiği yöne yayılım ateşi açtı.

Genç Arap kaçıyordu. Mermilerden kurtulmak için yön değiştirdi ve hızını artırdı.

M 16'nın çıkardığı sesle kum torbalarının ardından ne olduğundan habersiz, ama ateş

8

etmeye hazır nöbetçiler fırladı. O anda katilin aklına dâhiyane bir fikir geldi. Koşmayı bıraktı ve deniz kenarından ağır ağır yürümeye başladı. Böylece nöbetçilerin dikkatini çekmeyecekti. Hiçbiri onun John Guillermin'e ateş ettiğini görmemişti.

Deniz piyade eri, CIA ajanına yaklaştı.

Neler olduğunu bilmiyordu ve o yöne ateş ettiğine de pişman olmuştu. Tek bir el bile silah sesi duymamıştı. Amerikalı kalp krizine kurban gitmiş olabilirdi. John Guillermin'in yüzünden akan kanı görünce kuşkuları yok oldu. Deniz piyade eri elçiliği koruyan zırhlı araca el işaretleri yaparak doğruldu.

— Onu yakala! Adamı öldürdü, dedi.

Zırhlı araç çalışmıştı bile. Etrafındaki askerler bindi ve araba hareket edip Arabın peşine düştü. Öfkeden deliye dönen deniz piyade eri aracın uzaklaşmasını seyretti. Görevini bırakamazdı. Siperine girdi ve telsizle konuşmaya başladı.

— Bay Guillermin vuruldu. Öldü.

Katil geriye dönüp kendisini takip eden zırhlı aracı gördüğünde, İngiliz Elçiliği'nin hizasında. Yavaş yavaş koşmaya başladı. Bölgenin batı girişini korumakla görevli iki deniz piyade eri, bu şaşkına dönmüş sivilin karşısına dikilmek için kulübelerinden çıktılar. İriyari, zenci olanı adamın karşısına geçti ve:

— Dur! diye bağırdı.

Katil koşmaya devam ederek tabancasını çekti ve şarjörde kalan mermileri deniz piyade erinin üzerine boşalttı. Silahın küçük kalibreli olması sayesinde birçok mermi çelik yeleğe

9

takıldı kaldı, ama deniz piyade eri dengesini kaybetti ve geriledi. Katil büyük bir soğukkanlılıkla büyük beton küplerden birinin arkasına geçti ve silahına yeni bir şarjör taktı. Etrafına bakındı. Bradley gürültüyle geliyordu, arkasında da içi deniz piyade eri dolu bir cip vardı. Vurduğu asker yerde debeleniyordu, diğeri ise kum torbalarının ardından arkadaşını gözetliyordu. İki ateş arasında kalmıştı. İki parmağını ağzına götürerek zırhlı aracın gürültüsünü bastıran tiz bir ıslık çaldı. Aniden İngiliz Elçiliği'nin bahçesinin yanındaki dar yolda duran gri Volvo'dan dört kişi fırladı. Yeni gelenler deniz piyade erinin arkasına geçip Kalaşnikof ile ateş açtılar.

Asker yere yığılınca zırhlı araç yardım etmek için durdu. Kargaşada John Guillermin'in katili beton blokların arasında koşarak suç ortaklarının yanına gitti.

Hepsi birden Nijerya Sokağı'na doğru kaçtı. Kendilerini korumak için kısa süreli yayılım ateşi açıyorlardı. Deniz piyade erleri cipten atlayıp ilerlemeye başlamış olan zırhlı aracı siper alarak adamları takibe başladı. Bradley dar sokağa daldı. Yüz metre ötede, Riviera Oteli'nin karşısındaki Lübnan karakolunda askerler olaya müdahale etmeden dolaşıyorlardı. M 16'larla Kalaşnikof'ların patlamaları birbirine karışıyordu. Teröristler silahlı çatışmadan kaçacağı benzemiyorlardı. Birbirlerini koruyarak düzenli olarak geri çekiliyorlardı. Nihayet gri Volvo'ya ulaştılar. Bradley, park ettiği yerden çıkan bir araç yolu tıkadığı için durmak zorunda kaldı. Volvo yüz metre uzaktaydı. Durdu ve

10

içindekilerden biri inerek askerlere ateş açtı. Deniz piyade erleri güvenlik bölgesindeki beton bloklardan birinin arkasına gizlendikleri için ilerleyip tehlikeye atılmakta tereddüt ettiler. Bradley'in sıkıştığını gören üstçavuşları: — Tanrım! Onları izleyin, diye haykırdı. Bir düzine deniz piyade eri zırhlı aracı geçerek ilerlemeye başladı. Bradley'deki makineli

tüfekli asker hareket eden Volvo'yı

görünce:

— Bunu onlara ödeteceğim! Bırakın! diye
bağırdı.

Gri arabayı M 60'ının atış alanında gördü.

Ama tetiği çekecek zamanı bulamadı. Nijerya

Sokağı'nda manevra yapan aracın yanında

park etmiş olan kırmızı Fiat 132 alev aldı.

Korkunç bir patlamayla yer gök inledi,

İngiltere Elçiliği'nin duvarından yirmi metrelik

bir bölüm havaya uçtu ve parçaları denize

kadar gitti. Bradley paletlerinin üzerinde

döndü ve yanmaya başladı. Manevra yapan

araç kor haline gelmişti.

Sonra aniden ortalığı bir sessizlik kapladı.

Beyaz dumanlar yükseliyordu, Yer parçalanmış

cesetlerle kaplıydı. Bradley'deki asker

hâlâ, M 60'ının dipçiğini tutuyordu, ama

kafası uçmuştu.

*

**

Yakınlardaki büyük bir patlama camları

titrettiği sırada Central Intelligence Agency'

nin şube başkanı Robert Carver güvenlikle

ilgili bir toplantıya başkanlık ediyordu.

Konuşmalar kesildi. Oda ölü evi gibi sessizleşti.

— Oh, yo! diye mırıldandı Amerikalı kendi
kendine, ayağa kalkarken.

Pencereyi açtı ve dışarıya sarktı. Bir duman

ve alev kümesi gördü. Merdivene koştu. Bir

koruma görevlisiyle karşılaştı. Adam John

Guillermín'in öldüğünü bildirdi. Dışarısı asker

ve ellerinde telsiz olan koruma görevlileriyle

kaynıyordu. Onu John Guillermín'in cesedine

götürdüler. Dışarı çıkarılmış cepleri, rüzgârın

savurduğu kâğıtları gördü ve kendi kendine

katilin ne aramış olabileceğini sordu. Robert

Carver zırhlı bir Bradley ve on kadar deniz

piyade erinden oluşan muhafız takımıyla

patlama yerine gitti.

Tam, duman ve alevle girişi kesilen Nijerya

Sokağı'na geldiği sırada silah sesleri duyuldu

ve deniz piyade erleri yaylım ateş açtılar.

Ortalık tekrar sakinleşince duman perdesinin

arkasına saklanmış iki Lübnanlı itfaiyecinin

vurulduğu anlaşıldı. İlk birkaç el atış,

mahallenin milisleri tarafından meraklıları

dağıtmak için açılmıştı.

Yüreği ağzına gelen Robert Carver bombalı

aracın patlamasıyla oluşan dört metrelik

çukura doğru ilerledi. Yandaki binanın balkonları çökmüş ve balkondakilerin parçalanmış cesetleri etrafa saçılmıştı. Bir araba enkazından hâlâ dumanlar çıkıyordu. Amerikalı aracın içinde içi et ve kemik dolu bir iskarpin gördü. Deniz piyade erleri ise yaralı arkadaşlarına yardım etmek için etrafta koşuşup duruyorlardı. İlerleme emri veren üstçavuş kendi kendine konuşarak yaşlı gözlerle Robert Carver'ın yanından geçti.

12

Bir kadın çığlığı gürültüyü bastırdı. Riviera'nın yanındaki dükkânda bilekten kopmuş bir erkek eli bulan tezgâhtar kadın korku ve şaşkınlıktan haykırmıştı. Koruyucularından biri, Robert Carver'ı geri çekti.

— Gelin efendim, burası emin bir yer değil. Amerikalı bir şey söylemeden onu izledi. Üzerine yeşil örtü örtülmüş olan John Guillermin'in cesedinin önünden geçerken adamlarına ölünün eşyalarının toplamasını emretti ve doğru John'un odasına gitti. Kasaları açtı, çekmeceleri aradı, sekreteri sorguya çekti. Olay yalnızca John Guillermin'in öldürülmesiyle bitmemiş, katil John'un kimlerle ilişkisi olduğunu yazdığı defteri de çalmıştı. O defteri hangi akla hizmetle üzerinde taşıyordu? Tüm telefonlar aynı anda çalıyordu. Beyaz dumanın oluşturduğu bulut ağır ağır dağılıyordu. Kullanılan patlayıcı TNT'den üç kez daha kuvvetli olan egzojendi. Bradley'den sağ kurtulan sersemlemiş birisi bölge şefinin odasına getirildi. Robert Carver kulağında ahize, öfkeyle felaketin boyutunu anlatmaya çalışan elçinin konuşmasını dinliyordu. Volvo'nun Lübnan Ordusu'nun kurduğu barikatları aşarak çoktan uzaklaştığı kesindi. Aracı bulmak bölge şefine düşüyordu. Bu iğneyle kuyu kazmak gibi bir şeydi.

13

I I . BOLUM

Beyrut!

Malko eski 707'nin penceresinden gitgide büyüyen gri ve alçak binaları, dar ve bozuk yolu, sivil savaştan beri boş birer iskelet halini alan gökdelenleri seyrediyordu. Yine de havadan bakılınca, Beyrut Nehri ile

deniz arasındaki boş sokaklarda peşpeşe dizilmiş arabalar her şeyin yolunda olduğu izlenimini veriyordu. 1975'ten beri şehir ikiye ayrılmıştı. Doğusu, yani şehir merkezi ile Beyrut Nehri arasındaki alan hristiyan bölgesiydi. Batıda ise müslümanlar ve ilerici hristiyanlara karşı birleşmişlerdi. İkisinin arasında ise yalnızca eceline susayanların girdiği ve genellikle bomboş olan "yeşil hat" vardı. Bugün ortalık oldukça sakindi. Yine de hristiyanlar itiyatı elden bırakmıyorlardı. Çünkü hristiyanlara karşı Amal* bayrağı altında toplanan şii müslümanlar da büyük tehlike yaratıyordu. Merkezleri olan Eşrefiye Tepesi'nde toplanan bu grup pek inanmasalar da geçici ateşkesin uzun sürmesi için dua ediyorlardı.

707 biraz yan yattı. Alçalırken Malko yürüyüş yolundaki yıkıntıları gördü. Trafik

(*) Arapça, umut

14

keşmekeşinin sürdüğü ve iç savaşın yok ettiği bu şehri görünce hem şaşırdı hem de heyecanlandı.

Boğuk ve kadife bir ses daldığı derin düşüncelerden sıyrılmasına neden oldu.

— Beyefendi, kemerinizi bağlayın.

Kendisine Kıbrıs'tan beri sırtan kumral hostesin nefis bacaklarını süzdü. Beyrut'taki tehlikeler bu kız sayesinde daha çekici olabilirdi.

Pencereye döndü. Aşağıda, deniz kenarında bomboş alanlar göze çarpıyordu. Kaide Havaalanı'na doğru inişe geçen Middle East Airlines'ın uçağı bir RPG 7'ye* hedef olmamak için şii mahallelerinin üzerinden geçmemeye özen gösteriyordu. Zaten uzun süredir, yalnızca yoğun havan ateşine tutulmadığı anlarda trafiğe açık olan Beyrut'taki havaalanına hiçbir sivil havayolu şirketinin uçağı inmiyordu.

Tekerlekler yere değdi ve 707 hafifçe yavaşladı. Sonra sanki yeniden havalanacakmış gibi hızlandı. O sırada hostesin boğuk ve tatlı sesi duyuldu.

— Kaptan pilot endişelenecek bir şey olmadığını söylüyor. Çok sayıda 155'lik havan mermisi pistin girişine düştü. Bu yüzden tehlikeli bölgeden hemen uzaklaşıyoruz. Anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Yolcuların hiçbiri şaşkınlık gösterisinde

bulunmadı. Burası Lübnan idi. Hostes SAS'a sırtarak mikrofonunu astı, sanki sadece ona hitap etmişti. Yüzü pek düzgün değildi.

(*) Omuza konarak ateşlenen, Rus yapısı havaya roket fırlatıcısı.

15

Gözleri sanki kaçamak olarak tuvalette esrar çekmiş gibi pırıl pırıldı. Ama, vücudu insanın hayal edemeyeceği kadar güzeldi. Malko'nun dikkatle baktığını görünce kırıtarak yanına geldi.

— Bir şey mi istemiştiniz, efendim?

— Hayır, sadece adınızı merak etmiştim.

— Mona, efendim. Geldik.

707 biraz sarsılarak durdu. Kapılar açıldı ve içeri yağmur girdi. SAS alandan havaalanı binasına doğru yürürken sessizliği düzgün aralıklarla bozan topçu ateşini duydu.

Havaalanı binasının içler acısı hali canını sıktı. Tavanlar çökmüş, camlar kırılmış, duvarlar da her çapta mermilerle delik deşik olmuştu. Yolcular sanki bina her an infilak edecekmış gibi, bir an önce uzaklaşmak için acele ediyorlardı. Malko kalabalığın peşine takıldı. Dışarda tekerlekli ağır bir valizi sürükleyen nefis Mona'yı buldu. Kadın personele tahsis edilmiş minibüse gitmek için kendine yol açmaya çalışıyordu. Hostese doğru yaklaşarak:

— Sizi bırakabilir miyim? dedi. Beyrut'a gidiyorum.

Hostes Malko'yu önce şöyle bir süzdü, sonra:

— Çok memnun olurum! dedi. Size zahmet olmaz mı?

Bir Buick'e bindiler ve ABD deniz piyadelerinin kampını çevreleyen duvar boyunca ilerlediler. Mona bacak bacak üstüne atıp bir sigara yaktı ve etrafa göz gezdirmeye başladı. Aniden yavaşladılar. Yol kesilmişti. Lübnanlı askerler kafalarına göre kuşkulu

16

gördükleri arabaları arıyorlardı. Şoför Lübnan'ın Sesi Radyosu'nu açtı. Bir bayan spiker soğukkanlılıkla Grad* füzelerinin limana düştüğünü ve dürzi topçu birliğiyle hristiyan falanjistlerin 155'lerle savaştıklarını açıklıyordu. Kimliği belirlenemeyen kişiler Murr Kalesi'ni roket ateşine tutmuştu...

— Beyrut'a gelmekten korkmuyor musunuz? dedi Malko genç hostese.

Kız başını salladı.

— Yo, hayır. Alıştım. Hepimiz alıştık. Bu durum sekiz yıldır devam ediyor.

— Beyrut'a ne yapmaya geldiniz? diye sordu Mona.

— Elektronik ithal ediyorum.

— Jeneratör ve cam ithal etseniz daha iyi.

Burada bunlar geçer akçe. Bombardımanlarda elektrik santralleri ve kablolar tahrip oldu.

Tamirat da engelleniyor. Çünkü en önemli santraller hristiyan bölgesinde. Üstelik Lübnan Elektrik İdaresi'nin yöneticileri Japon jeneratörlerinin ithalatçısı. Bu yüzden önce stoklarını eritiyorlar. Görürsünüz, sonradan cereyan mucize kabilinde geliverecek.

Beyrut'un merkezine gelmeleri bir saate yakın sürdü. Mona şoföre Arapça adresi verdi. ve Ring'e saptılar. Burası harabe haline gelmiş evlerin arasında doğudan batıya uzanan şehir yoluydu. Ayakta kalabilen tek bir bina yoktu. Her şey yıkılmıştı. İki yüz metrede bir, yol kum torbalarıyla kesilmişti. Sonunda Eşrefiye Tepesi'ne çıktılar ve dar, sakın bir sokağa girdiler. Buralarda pek hasar görülmüyordu.

(*) Rus yapımı yerden fırlatılan füze.

Birkaç zayıf lamba haricinde, bir tek ışık yoktu. Taksi durdu.

— Burası.

— Bavulunuzu asansöre kadar taşımama izin verin, dedi SAS.

Mona içten bir tavırla güldü.

—Asansör yok. Size Valentin Desosse'un havanlarının santralı tahrip ettiğini söylemiştim.

— Valentin Desosse da kim?

— Dürzilerin şefi olan Velid Canbulat, dedi Mona.

Malko bavulu aldı. Mona'nın çakmağının ışığında yedi kat çıktılar. Genç hostes küçük bir dairenin kapısını açtı ve içerdeki gemici fenerini yaktı. Malko bir koltuğa yığıldı.

— Alemsiniz! dedi kadın. Bir kadeh içki alır mıydınız?

SAS votka istedi. İçkisini bitirince üzülerek kalktı. Şoför aşağıda bekliyordu.

— Bu gece birlikte yemek yiyebilir miyiz? Sizi ararım.

Mona üzgün bir tavırla başını salladı.

— imkânsız, telefonum yok. Bir Grad füzesi sokak şebekesini tahrip etti. Nerede kalıyorsunuz?

— Commodore'da. Akşam sizi alıyorum, anlaştık mı?

— İmkânsız, dedi Mona.

Bunu üzümlere söylemişti. Bir süre gülümseyerek birbirlerine baktılar. Genç Lübnanlı'nın gözlerinde gördüğü ışıltı Malko 'yu cesaretlendirdi. Elini Mona'nın kalçalarına koydu ve kadını kendine doğru çekti. Dudakları birleşti ve uzun süre öpüştiler. Malko'nun eli kazağın

18

altına kayınca Mona biraz geriledi.

— Çılgınsınız,

S AS kadını bırakmadı.

— Gitmeniz lazım! Jules'üm gelecek.

Bugün döneceğimi biliyor, dedi Mona.

— Öyleyse yarın akşam olur mu?

— Deneyeceğim. Sizi Commodore'dan ararım. Eğer telefon edemezsem gelirim.

Son bir kez daha öpüştiler ve Malko merdivenden inmeye başladı. Beyrut seyahati hiç de kötü başlamamıştı. Taksi şoförü sinirli gibiydi. Yedi otuzu gösteren saatini göstererek:

— Sokağı çıkma yasağı! dedi.

Saat sekizden itibaren yasak başlıyordu...

Etrafı beton mevzilerle çevrili sokaklardan Batı Beyrut'a doğru ilerlediler.

*

**

Güvenlik önlemi olarak ana giriş kapalıydı, bu yüzden herkesin dar Rifahi Sokağı'ndaki servis kapısını kullanması gerekiyordu. Manyetik arayıcının bulunduğu sütunlu girişin tam karşısındaki parmaklıklı kapıya bir kâğıt asılmıştı. Üzerinde "Dikkat! Kimseye deniz piyade erleri hakkında bilgi vermeyin" yazıyordu.

Mavi gözlü, keskin yüz hatları ve ufak ağzı olan bir adam bahçeyi geçti ve zoraki bir sırtışıla elini Malko'ya uzattı.

— Hoş geldiniz, Bay Linge.

SAS uzatılan eli sıktı.

18 Nisan'da, Beyrut'taki ABD Elçiliği'nde görevli CIA görevlileri üç yüz kilo egzozjenle havaya uçtuğunda, Robert Carver bir telefon

19

görüşmesi yapmak için binanın öbür yanına gitmişti. Böylece bu yabancıları pek sevmeyen şehirde hak ettiği, ama biraz çabuk gelen bir terfiyle CIA bölge sorumlusu olmuştu...

— Gelin, dedi Malko'ya.

İçi kasalar, yığılmış dosyalarla dolu olan bir odaya girdiler.

Yeşil kum torbalarından oluşan yığınlar bir

adam boyundaki duvarı sağlamlaştırıyordu.

Robert Carver özür dilercesine güldü.

— Patlamalar hâlâ devam ediyor. Bu torbalar belki tavanın çökmesini engeller.

Burada her şey olabilir...

Pencereye gitti, yeşil perdeleri çekti. Sonra bir lamba yaktı ve oturdu.

— Bu hiç de gereksiz bir önlem değil,bakın, dedi.

İçinde eğri büğrü mermiler olan bir küllüğü Malko'ya doğru i t t i .

— Arkamızdaki bir binadan ateş ediyorlar, dedi CIA bölge sorumlusu. Bunlar hafta başından beri topladıklarımız.

Büronun karanlık havasından bunalan

Malko, duvardaki Beyrut haritasına baktı.

Üzerindeki renkli işaretler, değişik milislerce işgal edilen bölgeleri gösteriyordu. Doğuda hristiyanlar, batıda ve güneyde Cemayel Hükümeti'ne karşı olan Velid Canbulat'ın ilerici PSP'leri, Nasır taraftarları, Lübnan Komünist Partisi ve güney mahallelerine sürülen Filistinlilerin desteğindeki Amal'ın milisleri vardı.

Malko'nun gözü, masanın üzerindeki kırmızı mühürle kapanmış çantaya takıldı.

— Zavallı John Guillermin'in özel eşyaları, dedi Robert Carver. Bunları ailesine yollamam gerekiyor.

Bölge başkanı dikkatle SAS'ı inceledi.

Şirket, onu Liezen'deki şatosundan çağırdığında bir kez olsun gerçeği gizlememişti. Viyana bölge sorumlusu "Pis bir iş, kabul edip etmemekte serbestsiniz. Görev Beyrut'ta" demişti.

— John'un görevini devralacağımı sanıyorum, dedi Malko.

— Sizden hiçbir şeyi gizleyemeyiz, dedi Robert Carver. Fazla temkinli olmasa da, John kibar ve olağanüstü bir insandı.

Dışardan bir Bradley'in sinir bozucu tiz palet sesleri duyuldu. Sanki savaşın sürdüğünü belirtmek istiyordu.

— Pusu iyi kurulmuştu, dedi SAS.

— Yedi ölü, dört yaralı verdik, dedi CIA bölge sorumlusu. Bombalı arabaya mümkün olduğunca fazla insanı yaklaştırmak için her şeyi yapmışlar. Emellerine de ulaştılar.

— Ya soruşturma?

Robert Carver iç geçirdi.

— On yıl içinde sonuçlanır! Lübnan Ordusu mahalleyi kuşattı ve her zaman olduğu gibi kimseyi tutuklamadı. Soruşturmaya siz devam edeceksiniz.

— Nasıl ? dedi şaşırarak Malko.

— Teröristlerin kaçtığı Volvo'nun arkasında içinde iki kadın olan bir araba vardı. Eşkâlleri elimizde. Bayan Masbungı diye birisi ve kızı. Lübnan İstihbaratı bu iki görgü tanığının Volvo'nun plakasını alamadıklarını söylüyor. Üstlerine fazla düşüklerini sanmıyorum. Onları yeniden sorguya çekebilirsiniz.

2.1

— Muhtemelen sahte plakadır.

— Olabilir, ama kesin değil. Bu herifler kendilerinden çok emin. Belki de güneydeki banliyö olan Bord El Brajne'nden gelmişlerdir. Eğer böyleyse ne polis, ne de ordu onları yakalayabilir. Orası Amal'ın denetiminde. Şiiler oraya Cemayel Ordusu'nun ayak basamayacağına yemin ettiler. Ordudaki askerlerin de yüzde altmışı şii olduğu için, kardeşlerine karşı çarpışmak istemiyorlar.

— Lübnanlıların haberalma örgütleri yok mu?

— Tabii var, askeri B2. Çok iyi çalışıyor ve epeyce de bilgi ediniyorlar. Elçiliğimiz havaya uçurulduğunda takriben on kişiyi tutukladılar. Ertesi gün katılanların hepsini ve yeni bir şeyler hazırladıklarını öğrenmişlerdi. Ama kimse önceden müdahale emrini vermek istemedi.

— Niçin beni seçtiniz?

Robert Carver bir sigara yaktı ve sırtıttı:

— Mütevaziliği bırakın. Yıllıklar sizden bahsediyor. Üstelik duvarlara "ABD'ye ölüm" yazılan bir şehirde Amerikalı olmamak da bir avantaj değil mi?

— John Guillermin neyin peşindeydi? diye sordu SAS.

— Çok tehlikeli bir bilginin doğruluğunu araştırıyordu. On beş gün önce Tahran'dan gelen İran Ordusu'nun özel bir uçağı Damas'a indi. İçinde takriben elli adam vardı ve bunlardan bin bir görgü tanığı tarafından teşhis edildi. Adı Ebu Nasra, eski bir terörist. Diğerleri ise Ayetullah Humeyni'ye bağlı olan "Allah'ın Fedaileri". Bütün bu adamlar İran

22

üssü olan Beka Vadisi yoluyla Balbek'e geldiler. Bu grubun büyük bir darbe girişimine

hazırlanmışına inanmamızı sağlayan çok önemli delillerimiz var. Göreviniz ise ne yapacaklarını öğrenmek ve onlara engel olmak.

23

III . BOLUM

— Ne kadar basit! Siz beni Süpermen mi zannediyorsunuz? dedi Malko.

Robert Carver purosuyla oynadı.

— Hayır. Yalnızca sizin gibi iyi koku alan ve işini bilen bir adama ihtiyacım var. John öldü, çünkü onu iyi bilmediği bir işle görevlendirmişlerdi. B2 ajanlarına gelince, hiçbir şeye karışmayacaklar.

— Buraya gelmek için on tane barikat geçmem gerekti... Çok iyi korunuyorsunuz.

— Bu önlemler sayesinde suikastlerin yüzde doksanını engelliyoruz. Geriye ise çok tehlikeli olan yüzde onu kalıyor. Bunlardan yalnızca birinin bile başarıya ulaşması, iki yüz kongre üyesinin Başbakan'a saldırmasına ve onun da korkuyla politikasını değiştirmesine yeter.

Benim görevim ise bu olaylara engel olmak. Yerimden kıpırdayamam, çünkü herkes beni tanıyor. Suriye Gizli Servisi Şefi Albay Ali Rifi başıma ödül koydu. Sonra buradaki kâğıtlarla da ilgilenmem gerek. Bu yüzden de sizin gibi birine ihtiyacım var. Bu işin sonunda madalyadan çok bir RPG 7 mermisi alabilirsiniz. Kabul ediyor musunuz?

— Tabii ki, kabul ediyorum. Buraya turistik seyahate gelmedim, dedi SAS.

— İyi, iyi, dedi Amerikalı (Rahatladığı her

24

halinden belliydi.) Size ciddi olarak her şeyi anlatacağım. Eğer tecrübesizliği göz önünde bulundurulmazsa John Guillermin iyi iş becerdi. Gizlice hazırlanan iş hakkında bilgi getirecek olan muhbirlerinden biriyle buluşacaktı. Bu buluşma anlaşılmış olmalı ki, John öldürüldü ve her şey yarım kaldı. Muhbirin yerine diğer tarafın adamları geldi.

—Ne iş üzerinde çalıştığını biliyor musunuz?

— Sadece bir kısmını. Tüm yeni girenler gibi, o da bazı şeyleri kendine sır olarak saklıyordu. Gözümüzün önünde kendini vahşice öldüreceklerini tahmin etmemişti. John'un ilişki kurduğu kişilerden hiçbiri işimize yaramaz.

— Niçin?

— Çünkü öldürüldüğünde üzerinde muhbirlerinin

listesi vardı, dedi Amerikalı. Bu büyük bir güvenlik hatası. Katili onu da aldı. Yapacağınız ilk iş John'u yolladığım bir İsrail ajanına durumu anlatmak. Adamın Beyrut'a yarın sabah gelmesi lazım. Gerçi adının John'un not defterinde yazılı olacağını sanmıyorum, ama yine de dikkatli olmak lazım.

— Buna benzer daha başka sürprizleriniz var mı? dedi SAS.

— Hayır, hayır. Size bahsettiğim adamın lakabı "Albay Jack". Üç yıldır Hamra Sokağı'nda, Eldorado'nun hemen yanında küçük bir kuyumcu dükkânı var. Benim adıma yarın sabah ona gidip gerçeği anlatın.

— Bundan sonra işbirliğine yanaşacağından şüphe ediyorum.

— Biliyorum. Başka silahlarımız da var.

25

Örneğin John'un bozamadığı özel birtakım ilişkilerim gibi. Tanrıya şükür!.. Öncelikle biraz orospu da olsa çok güzel bir şii olan Neyla var. Kendisini uykuda bırakıp geldim. Onu harekete geçirmenin tam zamanı. Güneydeki banliyölerde Amal'ın adamlarıyla ilişkisi var. Eğer ona Hamra Sokağı'ndaki Vanessa adlı modaevinden bir ıvır zıvır alıp hediye ederseniz, size her şeyini sunar.

— Hafif bir kadınmış, dedi SAS. Tekrar iz sürmeye başlamam haftalar alabilir. Bu süre içinde de onlar her şeyi en az yüz kere havaya uçururlar.

— Biliyorum. Ama hepsi bu kadarla bitmiyor. Size şimdi söyleyeceklerim çok gizli.

— Kimseye bahsetmeyeceğimden emin olabilirsiniz.

— Hristiyan Lübnanlıların ve İsraililerin "dönek" olarak nitelediği birisinden yararlanmak için Langley'den izin aldım. Bu kişi zamanında bize karşı çalışan bir Filistinli. Ama artık uslandı, bizden yana.

— Lübnan'da hiçbir şey basit değil.

— Çok haklısınız. Müttefiklerimiz hristiyanlar ve İsraililer. Düşmanlarımızsa Suriyeliler, İranlılar, tüm Lübnan direniş hareketleri, yani ilericiler, Amal, Morabitounes'lar ve komünistler. Filistinliler bölündü. Aşırıları Suriye kampında, Arafat yanlısı ılımlılar ise bizim kampımızda. Ancak Suriyelilerle

•İsraililer arasında gizli bir anlaşma var.

Anlaşma tüm Filistinlileri temizlemeyi içeriyor.

Dolayısıyla da bazı dostlarımız onların

düşmanı oluyor. İşte bu yüzden de Filistinliyle işbirliği yapmanızın gizli kalması lazım.

26

— Adı ne, ne iş yapar?

— Nazım Abdülhamid, kod adı "Johnny" dir. Yaser Arafat adına bilgi toplamak için Beyrut'ta yaşadı. Şirket Arafat ile gizli bir anlaşma yaptı. Ona maddi ve siyasi yardımda bulunuyoruz, buna karşılık Lübnan'daki en iyi örgüt olan istihbarat örgütünden yararlanıyoruz.

— Onu nasıl bulabilirim?

— İbni Sina Sokağı'ndaki Samar'di Apartmanı'na bir mesaj bırakmanız lazım. Üçüncü kat, dört numaralı daire. Tabii benim tarafımdan gönderildiğinizi ve Commodore' daki numaranızı yazın.

— Böylece havaya uçan ben olacağım.

— Geçmişte adam öldürdüğü doğru, ama şimdi bizim müttefikimiz.

— Ya falanjistler? Onlardan bir şey çıkmaz mı? dedi Malko.

— Falanjistlerle İsraililer çok içli dışlılar ve birbirlerinden gizlileri saklıları yok. İsraililer de birçok noktada bizimle ters düşüyorlar. Aynı Filistinliler konusunda olduğu gibi. Sırası gelmişken söyleyeyim, sizi Falanjist İstihbarat Örgütü ile ilişkiye geçirmeye kendimi zorunlu hissediyorum. Buraya geldiğinizi biliyorlar. Size oldukça çekici, ama hiçbir zaman güvenmemeniz gereken Jocelyn Sabet'i yollayacağım. Yalnızca elini öpün. Başka bir şey yapmaya kalkışmazsanız, her şey yolunda gider.

— Bunlar bana yeter. Yalnızca bir araba kiralamam gerekli, dedi SAS.

— Bir dakika! Beyrut'u bilmiyorsunuz. Yalnızca gazeteciler değişik milislerin deneti-

27

mindeki tüm bölgelere girebilir. Sizi de gazeteci olarak gösterdik. Maryland'de dostlarımızın çalıştığı Metromedia Radyo istasyonu bize yardım etti. Basın kartınız, akreditifler ve kimlerle nasıl ilişki kuracağınız şu zarfın içinde yazılı.

Masanın üzerine büyük bir sarı zarf koydu.

— Size şoförlü bir araba da kiralandı. Biraz sonra otelinizde olacak, dedi bölge sorumlusu. Şoför bizimle çalışan Mahmud adında bir Lübnanlı. Sünni müslüman, ama gerekli olduğunda şii gibi görünür. Çok kurnaz ve değerli. Sizi değişik milis bölgelerine götürecektir.

Barikatları nasıl geçeceğini iyi biliyor.
Sık sık gerçek gazetecileri dolaştırdığı için dikkati çekmez. Şoför görevinin dışında ona muhbir maaşı da veriyorum. Eğer Arapça konuşmazsanız, Lübnan Ordusu'nun denetimi dışındaki bölgede on metre bile gidemezsiniz. Mahmud sizin tercümanınız olacak. Tabii kimliğinizle Sovyetler Birliği'ne girmeye kalkışmayın. Yoksa hayatınızın geri kalanını

Vorkouta'da geçirirsiniz... Ama bu numara burada sökebilir. İki casusumuz aynı kimlikle Beyrut'ta yaşadı ve başlarına bir şey gelmeden kurtuldular. İş yapacağınız adamların çoğunun Batı dünyasından haberi yoktur. Mahmud size manevi açıdan da destek olacak... Eğer kimliğiniz öğrenilirse, onu suç ortağı olarak sayacaklarını ve kolayca temizleyeceklerini biliyor. Bu da sizin için en geçerli teminat. Yalnız ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olur.
— Neler döndüğü hakkında daha ayrıntılı bir şeyler biliyor musunuz?
— Fazla değil. Ama birlik Balbek'teki

28

Suriye bölgesinde, harekât üssü ise burada, büyük olasılıkla da güneydeki banliyöde bulunuyor.

— Diyelimki iz sürmeyi başardım, sonra ne yapacağım?

Robert Carver ayağa kalktı. Puro izmaritini Kalaşnikof mermisi dolu olan kül tabağında ezdi.

— O zaman biz devreye gireceğiz. Gizli ya da uluorta bir yok etme harekâtı için gerekli izni alabileceğimi sanıyorum. Burada lazım olacak her şeyimiz var... Ancak Schlomo'ya haber vermeyi unutmayın.

— Anlamadım...

— Yani Albay Jack'a. Burada İsraililere "Schlomo" denir.

Telefon çaldı, Carver cevap verip kapattı.

— Büyükelçi beni çağırıyor. Yine bir pislik var demekki. Gitmem gerekli. Sizinle çok sık görüşmeyeceğiz. Başınızı belaya sokmanın gereği yok. Eğer benimle buluşmak isterseniz dosyada yazılı iki numara var. Ah, az kalsın unutuyordum...

Masanın altına eğildi ve oradan çıkarttığı paketi Malko'ya uzattı. Epey ağırdı.

— Colt Python 357 Magnum, dedi. Burada gerekli. Hatta az bile gelir... Suriye bölgesine

giderken yanınıza almayın. Yoksa kurşuna dizilirsiniz. Mahmud savaş alanını ve geçiş belgelerini göstermek için sizi otelde bekliyor. İşe başlamadan önce şunu söyleyeyim: Bir radyo adına çalıştığınızı unutmayın. Mahmud'un arabasında Nagra marka bir teyp var, aklınızda bulunsun. Haydi şimdi işe başlayın.

29

Ebu Nasra sizi bulmadan siz onu bulun. Robert Carver SAS'ın elini kemiklerini kırarcasına sıkı. Dışarı çıkarken yüzüne rüzgâr vurdu ve saçları dağıldı. Beyrut'ta hava yağmurluydu. Bir taksi bulabilmek için bir kilometre yol yürüdü.

*

**

SAS Commodore'da anahtarını istediği zaman iriyarı,,bıyıklı bir Lübnanlı yanına geldi. — Adım Mahmud, dedi.

Zeki birine benziyordu. Malko adamla değişik milis karakollarını dolaşmak üzere anlaştı. Gri Oldsmobile'in arka koltuğunda çalışır vaziyette bir Nagra teyp buldu. Mahmud aynadan SAS'a bir göz attı ve Batı Beyrut'un karmaşık trafiğinde yola koyuldu. İlk durak Valentin Desosse yani Velid Canbulat'ın sığınağıydı.

*

**

Malko yatağının üzerine gezisinden elde ettiği bilgileri yaydı. Altı serbest geçiş kartı Büyük Beyrut'ta tehlikesizce dolaşmasını sağlıyordu.

Mahmud kurnaz, şakacı ve işini bilen birisiydi. Sünni olduğunu söylüyordu, ama şiilerle de, Filistinlilerle de arası çok iyiydi. Dini inançları bukalemun gibi değişiyordu. Malko saatine baktı: Dört. Sokağa çıkma yasağından önce üç veya dört işi daha halledebilirdi.

Mahmud'u buldu ve kendisini Saint George'a götürmesini söyledi. — Ama orada hiçbir şey kalmadı ki!

30

Yalnızca askeri bir karakol var, dedi şoför. — Bazı hatıralarımı canlandırmak istiyorum. Yeniden yola çıktılar. Sinemaların önünde kuyruk vardı. Sokağa çıkma yasağı nedeniyle son seans beşteydi. Deniz kenarına indiler. Ortadoğu'nun en güzel otelinden geriye yalnızca kararmış bir bina iskeleti

kalmıştı. Barikatlar arabaların geçmesini engelliyordu.

İndi ve yoluna yürüyerek devam etti. Sola, denize paralel uzanan İbni Sina Sokağı'na saptı. Şamandı Apartmanı biraz ötede iki boş arsanın arasındaydı. Balkonlarda çamaşır asılıydı.

Malko küf ve acımış yağ kokan binaya girdi. Her yerde oyun oynayan çocuklar vardı. Üçüncü kata çıktı, dört numaralı kapıyı buldu ve çaldı.

Sakallı, üzerinde blucin ve kazak olan bir genç kapıyı araladı ve Malko'yu inceledi.

— Johnny için bir mesaj getirdim, dedi S AS. Şu numarayı araması lazım.

Daha önceden yazdığı kâğıdı adamın eline tutuşturdu. Sakallı kâğıdı alıp kapıyı kapattı.

SAS geri döndüğünde Mahmud seyyar satıcıdan aldığı sandviçini yiyordu.

— El Selam Sokağı'na gidiyoruz, dedi Malko.

Burası Eşrefiye'nin ortasındaydı. Eşrefiye' de ne asker, ne kum torbası ne de tank vardı.

El Selam Sokağı'nın iki yanında geniş teraslı modern binalarla, sıvası dökük, sıradan eski oteller sıralanıyordu. Malko adresi kontrol etti. Bayan Masbungî, El Selam Sokağı, No: 40. Elektrik yoktu. Tabii ki zil de çalmıyordu.

Kapının açılması için epeyce kuvvetli vurdu.

— Üzgünüm, telefondaydım. Kimsiniz?

Gururlu havası ve nefis vücudu olan uzun boylu bir kadındı. Ama yüzü sanki saçma yemiş gibi delik deşikti. Gözleri birbirine yakın ve derine kaçmıştı. Ayakkabılarının topuklu oluşu boyunu iyice uzun gösteriyordu.

— Bayan Masbungî mi?

— Evet. Ne oldu?

— Gazeteciyim. Amerikan Elçiliği'ne yapılan son saldırı hakkında araştırma yapıyorum.

Zannederseniz siz görgü tanığıydınız...

Kadın Malko'ya kuşkulu kuşkulu baktı. Bir an tereddüt etti, sonra kapıyı açtı.

— Girin.

Daire oldukça lükstü, ama beyaz mermer döşemenin üzerinde neredeyse hiç eşya yoktu.

Büyük beyaz kanepeye oturdular. . Bayan Masbungî bir sigara yaktı ve bacak bacak üstüne attı.

— Özür dilerim, taşıyorum, dedi. Ne

öğrenmek istiyordunuz?

— Yanılmıyorsam, teröristlerin arabasını gördünüz, değil mi?

Sigarasından bir nefes çekti.

— Bunu size kim söyledi?

— Soruşturma yapanlar. Doğru mu?

— Doğru.

Güzel bir ses tonu vardı ve çok sakın konuşuyordu. Aniden bitişik odadan bir org sesi geldi. Bayan Masbungi:

— Kocam, dedi. Sık sık çalar, böylece rahatlıyor. Cerrah, ama artık mesleğini yapmıyor. Kliniği havaya uçtu..v

— Bayan Masbungi şu Volvo'nun plakasını

32

gördünüz mü?

— Tabii gördüm. Hayatım boyunca da unutmayacağım.

— Bana söyleyebilir misiniz?

Sessizliği org bozdu.

— Kim olduğunuzu bilmiyorum, ama benim için farketmez, dedi kadın. İşin en eğlendirici yanı bana bu soruyu ilk kez sizin sormuş olmanız.

— Polis...

— Hayır. Zaten sorsalar bile söylemezdim.

Onlara güvenmiyorum. Üç güne kadar gidiyorum ve bir daha da Beyrut'a gelmeyeceğim.

Bu yüzden size numarayı vereceğim.

Bir işe yaramasını dilerim. (Gözlerini kapattı ve ağır ağır söyledi.) 57396 Lübnan.

Malko kadının meraklı bakışları altında numarayı yazdı. Org sesi kesildi. Kadın ayağa kalktı ve SAS'a eşlik etti.

— İyi şanslar.

— Teşekkür ederim.

Lübnanlılar, gri Volvo'yu arama zahmetine bile katlanmamışlardı. Beyrut'ta kokuşmuş bir şeyler vardı... Tam ayağını kaldırıma atıyordu ki, şiddetli bir patlama yüzünden olduğu yerde sıçradı. Mahmud onun haline güldü.

— Limanda, her akşam bu saatlerde patlama olur. Oradan geçmeyeceğiz, değil mi?

— Hayır, dedi SAS. Özgürlük Caddesi'ne gidiyoruz.

Şoför ona şaşkın şaşkın baktı.

— Falanjistlere mi?

— Evet.

Edindiği bilginin doğruluğunu araştırmalıydı.

Bu arada Robert Carver'ın dostu Jocelyn

33

Sabet ile tanışacaktı. Yobaz hristiyan da olsa, kadın yine Malko'nun ondan beklediği hizmeti yerine getirebilirdi.

*

**

Falanjistlerin genel karargâhının olduğu bina görünürde hiçbir muhafızın olmadığı, modern ve temiz bir binaydı. Malko, Robert Carver'dan öğrendiği şifreli sözü söyleyince, genç bir adam onu küçük bir odaya aldı ve hemen kendisine kahve ikram edildi. Kuvvetli bir gürültü camları titretti. Bu, yakında bir yere düşen bir Grad füzesiydi. Tam uyuklamaya başlayacaktı ki, kravatlı genç bir adam kapıyı açıp kendisini takip etmesini işaret etti ve:

— Güvenlik sorumlusu sizi kabul edecek, dedi.

Oda küçük dosyalarla doluydu. Kumral, saçları arkadan bağlanmış, bembeyaz dişli ve parlak gözlü bir kadın elini uzatarak Malko'ya yaklaştı.

— Günaydın. Ben Jocelyn Sabet'im.

Eli bir erkeğinki kadar güçlü ve sıcaktı.

— Memnun oldum. Ben de Malko Linge'im.

— Oturun. Robert bana geleceğinizi söylemişti.

Malko'nun kendini dikkatle incelediğini görünce önce koyu renk gözleri ışıldadı, sonra da alay edercesine gülmeye başladı.

— Burada, kadınlar sevişir ve savaşır.

Üç yıldır güvenlik sorumlusuyum. Bana karşı iki suikast girişiminde bulunuldu ve kızkardeşim bombalı bir arabayla öldürüldü. Ailemin

34

bir kısmı Canbulat taraftarlarınca atılan bombalar sonucu yıkılan evimizin altında kaldı. Bunlar bana güvenmeniz için yeterli mi? SAS kıpkırmızı olduğunu hissetti. Acı sözler ve şiddetten* tüyleri diken diken olmuştu. Böyle birini ikili oynamakla itham etmek çok zordu. Belki de Robert Carver genç kadını yanlış değerlendirmişti. Jocelyn Sabet karşısına oturdu. Bacak bacak üstüne attı. Güzel bir kadın olduğunu gösterebilmek için hiç örtünmeye kalkışmıyordu.

— Özür dilerim, dedi Malko. Bunları bir kenara bırakalım da Ebu Nasra'dan bahsedelim

artık.

Cevap vermeden bir çekmeceyi açıp aldığı fotoğrafı uzattı. Sigarasını yaktı. SAS belgeye baktı. Kalın bıyıklı, kısa saçlı, bitişik kaşlı, kırık burunlu, otuz yaşlarında bir Araptı.

— Çekim tarihi 1973, o günden beri kimse onun resmini çekemedi, dedi kadın.

— Nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Evet. Balbek'te.

— Beyrut'a geliyor mu?

— Edindiğimiz bilgilere göre hayır. İsraililer başına ödül koydu.

— Onun hakkında daha neler biliyorsunuz? dedi SAS.

— Şimdi fazla vaktim yok, dedi Jocelyn, ama sizi akşam yemeğine, bekliyorum. Arkadaşların evinde neşeli bir gece geçireceğiz.

Sonra konuşuruz...

Malko Robert Carver'ın verdiği uyarıyı hatırladı. Yine de güzel bir gece kaçırılmazdı.

— Sizi saat sekiz buçukta Hamra ve Sadul sokaklarının birleştiği köşede bekleyeceğim,

35

dedi kadın. Sokağa çıkma yasağı var, bizi kimse görmez, böylesi daha iyi. Eğer gerçekten Ebu Nasra'yı bulmak istiyorsanız size yardım edebileceğimi sanıyorum.

— Size bir arabanın plakasını verirsem bana sahibini öğrenebilir misiniz?

— Tabii, verin.

Kadın plakayı bir bloknota yazdı ve ayağa kalktı.

— Cevabı bu akşam size veririm. Arabanız var mı?

— Evet.

Kadın elini uzattı.

— Akşama görüşürüz.

Mahmud ve Malko, Müze Geçiti denen ve Beyrut'un ikiye ayrılmasıyla Ölüm Kavşağı adını alan meşhur yere geldiler. Korkunç bir keşmekeş vardı. Korna sesleri yüzünden bir türlü SAS'ın sinirleri yatışmıyordu. Volvo'nun izi onu nereye götürecekti?

IV. BÖLÜM

Deli papağanın ıslıkları eşliğinde Malko Commodore'un holünü geçti. Sokağa çıkma yasağı sebebiyle otelin önündeki Balbek Sokağı bomboştı. Saat sekizi yirmi geçiyordu. Yürüyerek Raşid Nehme Sokağı'nı geçti ve Hamra Sokağı'na geldi. Köşede park etmiş

kırmızı bir Mitsubishi Lancer gördü. Arabanın farları yanıp söndü. Jocelyn Sabet tam saatinde gelmişti. Aynı anda arkadan hızla yaklaşan ayak sesleri duydu. Robert Carver'ın hediyesi olan 357 Magnum'u Cpmmodore'da bırakmıştı. Arkasına baktı ve kendine doğru koşan birini gördü. Beyaz mantolu kadını ancak birkaç dakika sonra tanıyabildi.

— Özür dilerim, geç kaldım!

Bu hava hostesi Mona idi! Yüksek topuklu mavi bir iskarpin giymiş ve aşırı makyaj yapmıştı. Koştı ve Malko'nun koluna yapıştı.

— Neyseki otelin uşağı yürüyerek gittiğinizi görmüş! Nereye gidiyorsunuz?

SAS içinden uşağa küfretti. Mona'nın parfümü çok çekiciydi. Aniden kırmızı arabanın farları üstlerine çevrildi. Mona gözlerini kırptırdı.

— Devriye! diye haykırdı genç Lübnanlı.

Dolaşma izniniz var mı?

Malko cevap verecek zaman bulamadı.

37

Farlar söndü ve kırmızı arabanın kapısı açıldı. Jocelyn Sabet indi ve çifte doğru kararlı adımlarla yaklaştı. Mona bir süre şaşkın şaşkın baktı, sonra gülmeye başladı.

— Bu itfaiye arabalı orospu size kancayı takmış!

Görünüşe bakılırsa birbirlerini tanıyorlardı.

Jocelyn Sabet yanlarına geldi, sırtı ve Mona'ya sarıldı.

— Nasılsın canım? Paris'ten ne zaman döndün?

— Dün. Seni gördüğüme çok sevindim. Biz de bir taksi arıyorduk. Serge'ye gidecektik, dedi Mona.

— İyi, dostum Malko'yu almaya gelmiştim. Hep beraber gideriz.

Kıkırdaşmalardan sonra kırmızı Lancer'a bindiler. Mona arkaya geçti. Araba ok gibi fırladı. Bir kilometre sonra ordunun kurduğu ilk barikat vardı. Tavan ışığı yakıldı. Askere sırtarak geçiş izinleri gösterildi ve tekrar yola devam edildi.

Önlerinde, kenarında yıkılmış binaların bulunduğu boş şehirlerarası yol uzanıyordu.

— Ring, dedi Jocelyn.

Yol eski lastikler ve kum torbalarıyla

oluşturulan barikatla bitiyordu. Askerler sinirliydi. İçerden pop müziği gelen dar sokaktaki beyaz otele gelene kadar dört barikat daha geçtiler.

— Bunlarda ışık var, dedi SAS.

— Cereyanı bir klinikten kaçak hat çekerek getiriyorlar. Serge işini bilir.. Gelin, dedi Lübnanlı kadın.

Mona'yı arkada bırakarak SAS'ın elinden

38

tuttu ve bahçedeki patikada yürümeye başladılar.

Beyaz elbiseler giymiş zenci bir uçak kapıyı açtı. Jocelyn Malko'ya yiyecekmiş gibi baktı ve içeri geçti.

— Nefis bir gece geçireceğimizi sanıyorum.

Müzik sesi bitişik odadan geliyordu.

Görünüşe bakılırsa savaş, yaşamaktan zevk alan Lbnanlıları etkilememişti.

Mona sarı bir etek, siyah çorap ve mavi iskarpin giymişti. Salona yle bir kırıtışla girdi ki, bu hali dünyadan elini eteğini çekmiş bir erkeği bile azdırırdı.

Malko eşikte durdu. Yanyana  salonun ilkinde, büyük kanepeler, puflar ve kocaman bir masa bulunuyordu. İersi nazik ve mücevherlerini takmış çekici bayanlar ve onlardan aşağı kalmayan erkeklerle doluydu. Kapıdakine benzer  zenci yorulmak bilmeden ellerindeki gümüş tepsilerle boş kadehleri doldurmak için şişe taşıyordu. Birinci salonun ortasında Yunan tipli bir delikanlı Arap dansı yapıyordu. En büyük zevki ise etrafını saran güzel geç kızların el ırpmasıydı. Jocelyn ve Malko'yu görünce onlara doğru koştu. Geç kadının elini öptü, SAS'a ise pis pis baktı.

— Küçük evime hoş geldiniz! dedi.

Olduğu yerde döndü ve tekrar dans etmeye başladı. Mona, bacaklarını okşayan kumralın dizine yatmıştı bile. Jocelyn kristal bir bardağa bol miktarda viski doldurttu.

— Votka, dedi Malko.

Zencide yoktu. Jocelyn Malko'yu bitişik odaya sürükledi. Bir yatak bar olarak kullanılıyordu. Byleyiciydi. Raflarda ya-

39

bancı içki şişeleri yığılıydı. Jocelyn Malko'ya bir kadeh votka hazırladı. Niyeti onu sarhoş etmektir. Yedek şişeleri göstererek sırttı.

— Serge temkinlidir.

— Ne iş yapıyor?

— Dekoratör. Zamanını inşaatı bittikten kısa bir süre sonra yıkılan daireleri onarmakla geçiriyor. İnsanlar yıkıntılarda yaşamak istemediklerinden ona başvuruyorlar. Bu yüzden de Serge çok çalışıyor. Bu işten çok para kazanmaktan utandığı için de kazancının bir kısmını böyle balolar düzenleyerek harcıyor. Ayrıca burada insan yarın ne olacağını bilemez...

Malko kadını inceliyordu. Ağzının kenarında iki çizgi oluşmuştu. Sanki pusuya yatmış kedi gibi tetikteydi. Kara gözlerinde acımasız bir parıltı vardı. Şurup içer gibi küçük yudumlarla viskisini içiyordu. Bardağı boşalınca geçen tepsilerden bir yenisini alıyordu.

— Aklıma gelmişken, istediğim bilgileri i toplayabildiniz mi? dedi SAS.

Jocelyn kuyruğuna basılmış kedi gibi çevik bir hareketle döndü.

— Daha sonra! Şimdi işten bahsetmek istemiyorum. Şu sakın geceden yararlanalım. Bu gece tepemize yalnızca birkaç tane havan mermisi yolladılar.

— Her gece böyle midir?

— Dört ay boyunca elektriği olmayan bir ' sığınakta yattım. Her dakika tepemize mermi ler düşüyor ve yaralılar ameliyat edemediğimizden ölüyorlardı. Aynı şey yarın yeniden başlayabilir.

40

Sesi sert ve üzgündü. Aniden Malko'nun koluna girdi.

— Gelin, büfeye gidelim.

Jocelyn Sabet bardağını alçak masaya öyle sert koydu ki, kırıldı! Neyseki boştu. Malko gerçeği kabul etmesi gerektiğine karar verdi. Kadın son derece, hatta körkütük sarhoştı... Çılgın gibi gülüyordu. Malko'ya döndü, yüzü biraz daha yumuşak ifade almıştı. Siyah gözlerinde rahatsız edici bir parıltı vardı.

— Gelin, dans etmek istiyorum.

Sakallı adamın kolları arasında zevkten dörtköşe olan Mona'nın yanından geçtiler. Oturduğundan nefis bacakları kasıklarına kadar gözüktüyordu.

— İşte bak, Mona Jules ile barıştı, dedi neşeli bir edayla Jocelyn. Halbuki onu parçalayacağına yemin etmişti.

— Niçin?

Jocelyn kollarını SAS'in boynuna doladı ve yüzüne baktı.

— Nefis bir teni var. Üstelik de çok seksi. Yaşlı kadınların hepsi onun için deli olur. İşin aslına bakarsanız Mona Jules'den vazgeçemez. Jocelyn Sabet çok yakınında büyük bir zerafetle dans ediyordu. Üç dakika sonra sarmaş dolaş olmuşlardı ve kadın belinden aşağısını S AS'a yapıştırmıştı.

Malko aniden geriledi. Kadın kulağına:

— Sizi tahrik ettim, ama hâlâ şu Mona orospusunu düşünüyorsunuz. Bu gece onunla sevişmeyi planlamıştınız, değil mi? diye fısıldadı.

— Sizi temin ederim k i . . .

41

— Bana yalan söylenmesinden nefret ederim. O benden daha güzel. Ama sizi şimdi tahrik eden benim. Bu yüzden de onu düşünmenizi yasaklıyorum.

Sakinleşmiş gibiydi. Oldukları yerde birbirlerine vücutlarını sunarak sallanıyorlardı.

Müzik kesildi, öpüştiler. Sonra Jocelyn gözlerini Malko'ya dikti ve etrafındakilere aldırış etmeden uzaklaştı.

— Bir Arabi öpmek sizi tahrik ediyor mu? dedi sert bir tonla.

Malko ırkçı olmadığını ve kendi gözünde onun yalnızca bir kadın olduğunu açıklayacak zamanı bulamadı. Bitişik odadan tam manasıyla Arap müziği geliyordu. Jocelyn onu sürükledi. Herkes ortada oryantal dans yapan üç kızın etrafında çember oluşturarak oturmuş, tempo tutuyordu. Malko ve Jocelyn loş bir köşedeki minderlere oturdular.

Bir an bir kıpırdanma oldu... Aniden Jocelyn çığlık attı.

— Mona, haydi dans et!

Misafirlerin çoğu tempo tutmaya başladı. Mona mütevazî bir şekilde sırtıttı, sevgilisinin eli hâlâ baldırındaydı. Jocelyn tam Araplara özgü şekilde gırtlğından konuşarak ona uzun bir nutuk attı. Böylece iki topluma da ait olduğunu gösterdi. Başkaları da bağırды. Nihayet Mona ağır ağır kalktı ve odaya sessizlik hakim oldu.

Tebessüm ederek çemberin ortasına geldi. Ani bir boyun kıvrınşıyla hem hayranlarına baktı, hem de mavi iskarpinlerini çıkarttı. Sonra daha ağır hareketlerle belindeki kalın

kemeri açtı ve sevgilisine fırlattı. Sinir bozucu

42

bir yavaşlıkla sarı eteğinin fermuarını açarken herkes çığlık atıyordu. Etek yere düştü ve Mona onu bir ayak hareketiyle uzaklaştırdı. Bir süre jartiyerin tuttuğu baldırlarına kadar olan siyah çoraplarıyla ince siyah külotunu göstererek dans etti. Sonra bir bayan arkadaşı ona kırmızı bir fular uzattı. Aldı ve kalçalarına sardı.

Malko böyle bir gösteri izlememişti.

Kahire'deki Sheraton'da çalışanlar onun yanında solda sıfır kalırdı.

— Sizi tahrik ediyor, değil mi? diye mırıldandı Jocelyn Malko'ya.

Mona sanki söyleneni işitmiş gibi Malko'nun önüne gelerek dans etmeye başladı.

Gözlerini SAS'ınkilere dikti, ellerini uzatarak ona doğru yaklaştı ve diz çöktü.

Kalçalarını kıvrırarak tahrik edici bir hareketle gömleğinin önünü açtı ve uçları çıkık olangöğüslerini sergiledi. Şimdi SAS'tan birkaç santimetre uzaktaydı. Onun çekiciliğine çok az erkek karşı koyabilirdi. Bu manzara karşısında Malko'nun ağzı kurudu. Yanında oturan Jocelyn Sabet durmadan içiyordu. Aynı yavaşlıkla Mona ayağa kalktı ve çemberin ortasına gitti. İki göğsünün arasından ter akıyordu. Jules'ün gözleri dışarı uğramıştı. Müzik aniden kesildi ve alkışlar çığlıkları bastırdı. Mona mütevazı bir şekilde çekildi. Malko Jules'ün kadının koluna yapıştığını ve kaybolduklarını gördü. Jocelyn ayağa kalktı. O da SAS kadar tahrik olmuşa benziyordu.

Dans etmeye başladılar ve yavaş yavaş kalabalık odadan uzaklaştılar. Aniden sol taraflarında kalan koridordan bir çığlık duyul-

43

du: Bu bir kadın çığlığıydı.

Malko ile Jocelyn gözgöze geldiler. Kadın dans etmeyi bıraktı. SAS'ın elini tuttu ve onu sürükledi.

Mantoların yığılı olduğu küçük holü geçtiler ve dörtlü iki şamdanın aydınlattığı odanın girişinde durdular. Tekrar bir çığlık duyuldu ve Malko sıçradı. Burası mermer büyük bir masanın bulunduğu yemek odasıydı. Mona mermer masaya boylu boyunca, sırtüstü yatmıştı. Teninin rengi, mum ışığının duvara yansıttığı koyu gölgelerle tezat teşkil ediyordu. Yanında, uzatmalı sevgilisi Jules

vardı. Böyle boş bir odada yalnız olmalarının nedeni, herhalde birbirlerini öldürmek değildi.

— Ne kadın! dedi Jocelyn.

Bu aşırı erotik sahneler onu adeta bir anda ayıltmıştı. Arkasını döndü ve hole geldiler.

Geçerken Jocelyn vizon kürkünü aldı. Dışarıya kadar tek kelime etmediler.

Malko Mona'nın görüntüsünü unutamıyordu.

**

Beyrut'ta çıt yoktu. Lancer boş ve karanlık sokaklarda hayalet gibi süzülüyordu. Bir barikatta durdular. Asker geçiş iznini inceledi. Tekrar Ring'e çıktılar, sonra da Batı Beyrut'un çukurlu dar sokaklarına girdiler. Kendilerini aniden Commodore'un önünde buldular.

— Geliyor musunuz? dedi Malko.

— Hayır.

— Niçin?

— Mona'yı daha rahat düşünmeniz için

44

yalnız kalmanızı tercih ederim.

Kimi zaman her şey daha zor oluyordu.

Kadını öptü, okşadı ve göğüslerinin arasına kadar elini götürdü. Kadın aniden kendine geldi ve SAS'ı i t t i .

— İyi geceler! dedi Jocelyn.

Kapıyı açmıştı bile. Malko görevine döndü.

— Konuşmamız gerekli, dedi. Volvo'nun sahibini bulabildiniz mi?

— Evet. Ama bu hiçbir işinize yaramayacak.

— Niçin.

— Araba Kerim Zahir diye birinin. Onu tanıyoruz, teröristlerle işbirliği yapan komünist bir milletvekili. Arabasının çalındığını söyleyecektir.. Amerikalı dostlarınıza bize deniz piyade eri yollamalarını söylemek lazım. İnanılacak gibi değildi. Beyrut gerçekten de apayrı bir dünyaydı.

— Ya Ebu Nasra?

— Beyrut'ta olacak. Çok tehlikeli bir Filistinli olan Nazım Abdülhamid'in emrinde. Bu "Johnny"nin gerçek adıydı. Malko kulaklarına inanamadı.

Jocelyn patavatsızca esnedi.

— Uykum var. Yarın gece birlikte yemeğe çıkalım. Sizi ararım.

Öpmesi için elini uzattı. Malko indi ve hızla hareket etti.

Malko daha yeni yatmıştı ki, odasındaki telefon çaldı. Arayan Jocelyn idi.

— Uyuyor muydunuz? dedi.
— Tam dalıyordum, ya siz?
— Hayır. Sizi düşünerek kendimi avutuyordum,
dedi ve telefonu kapattı.

45

*

**

Beyrut'ta pırıl pırıl bir güneş vardı. Baş
ağrıdığı için Oldsmobile'e iyice gömülen
Malko, Hamra Sokağı'nda önünden geçtikleri
dükkânlara bakıyordu. İlk işi esrarengiz Albay
Jack ile buluşmaktı.

Daha sonra Robert Carver'a yardım eden
şii kadını görmeye gidecekti.
Serge'nin düzenlediği ve Mona'nın vücudunu
teşhir ettiği gösteriden dolayı pek iyi
uyuyamamıştı. Nelerden yoksun kalmıştı!
Hamra ana baba günüydü. Batı Beyrut'ta
ne bombardıman ne de bombalı araba vardı.
Arada sırada şii milisler askeri hedeflere roket
atıyordu. Bu arada Malko önü açık bir dükkân
gördü.

— Burası bombalandı mı? diye sordu.

Mahmud şeytanca güldü.

— Bu bir hıristiyanın dükkânıydı. Dükkânı
ucuza almak için gözünü korkuttular.
Savaş halindeki Beyrut'ta bile ticaret
önemini yitirmiyordu. Malko samimi bir
konuşma sırasında bir Lübnanlı'nın burada
cinayetlerin asıl sebebinin ödenmeyen haraçlar
olduğunu söylediğini hatırladı. Politik sebeplerle
bir aile öldürülebilirdi, ama bunlar
geçiciydi. Oysa ödenmeyen bir haraç birkaç
kuşağa bulaşan bir kan davasına dönüşürdü...
Arabadan indi ve:

— Beni burada bekleyin, dedi şoförüne.
Lüks dükkânların sıralandığı Hamra Sokağı'nı
yürüyerek geçti. Alımlı bayanlar
vitrinlerin önünde dolaşıyorlardı.
Malko bir mücevherci dükkânının önünde-

46

ki adama yaklaştı ve:

— Açık mısınız? diye sordu.

— Bir saniye sonra açacağız, dedi
mücevherci.

Malko içeri girdi. Büyük ihtimalle Lübnanlı
olan bir bayan görevli, tezgâhların tozunu
alıyordu. Mücevherci de içeriye girince kadın
dükkânın arka tarafına geçti. Adam ellerini
ovuşturdu ve :

— Ne arzu etmiştiniz? diye sordu. On dört

kıratlık çok güzel şövalye yüzüklerimiz var.
Pahalı da değil.

— Albay Jack'ı arıyorum, dedi SAS. Beni
Robert Carver yolladı.

Mücevherci bozuntuya vermedi. Yüzünde
belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

— Bir kahve içer misiniz? dedi. Ama
izninizle önce çöpü dışarı koyayım. Şansa
bu sıralar her gün çöpler toplanıyor.

Dükkânın arka tarafına geçti. Biraz sonra
iki eliyle taşıdığı büyük, yeşil bir çöp kovaıyla
döndü. Dışarı çıktı ve onu kaldırımın kenarına
bıraktı. Bu sırada dükkânın önüne bir
Mercedes yaklaştı. Albay Jack arabaya
arkasını döndü. Malko arabanın inen camından
susturuculu tabanca tutan bir elin
uzandığını görünce korkudan donakaldı, tik el
silah sesi korna çalınarak bastırıldı. Albay
Jack aniden çöp kovağını fırlattı ve lumbagosu
tutmuş bir hasta gibi acıyla doğruldu.

İsraili sendeledi ve dolu çöp kovağının içine
düştü. SAS dükkândan dışarı fırladı ve yeşil
Mercedes'in arka koltuğunda oturan katilin
yüzünü gördü. Genç katil, kıvrıkcık saçlı bir
araptı.

V. BÖLÜM

Araba patinaj çekerek hareket etmişti bile.
Henüz kimse Hamra Sokağı'ndaki cinayeti
farketmemiş gibiydi. Malko bir bakışta
İsrailinin sırtının kan içinde olduğunu gördü.
Beş veya altı kurşun yemişti. Başını kaldırdı,
gözleri donuklaşmıştı. Trafik sıkışık olduğu
için katilin Mercedes'i yüz metre sonra
yavaşlamak zorunda kaldı. Malko yayaları
iterek koşmaya başladı. Arabasını arıyordu.
Birden Mahmud ile çarpıştılar.

— Bay Malko, buradayım! dedi Lübnanlı.
Arabasını getirmek gibi bir akıllılık yapmışt
ı . S AS arabaya atladi.

— Çabuk şuradaki yeşil Mercedes'i izleyin.
Mahmud hareket etti ve mücevhercinin
önünden geçti. Bazı işsiz güçsüz kişiler cesedin
başına toplanmıştı bile. Mercedes sola Antoine
Cemayel Sokağı'na saptı. Mahmud da onu
takip etti. Aralarında yalnız iki araç vardı.
Korna sesleri arasında adım adım ilerliyorlardı.
Yeniden şiddetli bir yağmur başladı. Malko
katilin Mercedes'inin plakasını gördü. Not etti
ve kendi kendine onu nasıl yakalayabileceğini
sordu.

Trafik açıldı ve araçlar hızlandı. Mercedes güneye doğru gidiyordu. Mahmud arkasına döndü.

48

— Niçin onları izliyorsunuz?

— Arabadakilerden biri bir adam öldürdü, dedi S AS.

Lübnanlının beti benzi attı.

— Tanrı taşkına! Ne yapmak istiyorsunuz?

— Sadece nereye gittiklerini öğrenmek istiyorum, o kadar.

Bu bilgi Mahmud için yeterliydi. Ağzını bir daha açmadı. Bir süre sonra Bristol Oteli'nin önünden geçtiler, sonra doğu yönüne doğru ilerlediler. Trafik sıkışıklığı yeniden başlamıştı. Önlerindeki Mercedes'in hiç acelesi yok gibiydi. Malko bu kadar cesaretin nedenini anlayamıyordu. Askerlere ve zırhlı araçlara rastladılar, ama onlara durumu anlatana kadar katiller uzaklaşmış olurdu. SAS yeniden hüznüldü. John Guillermin'in hatası acı sonuçlar doğuruyordu.

Amerikalı defterine Albay Jack'ın adını yazmıştı. Artık, onu kınamak için çok geçti... Pins Malikânesi'ni geçip Mercedes'in arkasından çamurlu bir yola girdiler.

— Burası Siyah, dedi Mahmud boğuk bir sesle.

Mercedes durdu. Otuz metre ötelerinde omuzlarında Kalaşnikof olan üç delikanlı bütün arabaları arıyorlardı. Mercedes'in şoförü camını indirip nöbetçilerden birine bir şeyler söyledi, sonra araba hareket etti ve dar bir sokakta gözden kayboldu. Mahmud rahatsız olmuş bir ifadeyle arkasına döndü.

— Geçmek istiyor musunuz?

— Mümkünse.

Barikata geldiler. Kazağına şiilerin manevi lideri İmam Musa Sadr'ın resmini iğnelemiş

49

olan milis erlerinden biri, kuşkulu bir edayla yaklaştı. Mahmud ile Arapça tartıştı. Şoför:

— İzin belgenize rağmen geçemeyeceğimizi söylüyorlar, Amal'in sorumluları toplantı yapıyor.

Kimseyi almıyorlar, dedi Malko'ya.

Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmek imkânsızdı. Malko öfkeyle arzusundan vazgeçti.

Oldsmobile'i kullanan Mahmud rahat

bir nefes aldı. Albay Jack'ın katili avucunun

içindeydi. Kendi kendine katilin, kurbanının kim olduğunu bile bilmeyen bir maşa olabileceğini söyleyerek avundu. Bulması gereken kişi Ebu Nasra idi.

— İngiliz Elçiliği'ne gidiyoruz, dedi Mahmud'a.

*

**

ABD Elçiliği'nin bulunduğu eğimli, dar yolda peşpeşe üç tane siyah Chevrolet Caprice duruyordu. Ben Cemal'den yürüyen Malko, elinde çantayla çıkan Robert Carver ile az kalsın çarpışıyordu. Amerikalının mavi gözleri kuşkuyla panldadı.

— Neler oluyor?

— Büyük bir bela, dedi SAS.

— Arabama binin, geciktim. Sizi gideceğiniz yere bırakırlar.

İki koruma arabası ve on iki muhafızı vardı. Bomboş Paris Caddesi'nden geçerlerken Malko olanları anlattı.

— Vay canına! diye iç geçirdi Robert Carver. Katili tanıyabilir misiniz?

— Tabii.

Amerikalı acı acı güldü.

— Söylediğim çok aptalca. Kimse Şiyah'a

50

gidemez. Bu orospu çocukları çok ileri gittiler. İşe karışmamakla iyi ettiniz.

Chevrolet aniden yavaşladı. Biraz sonra diğer iki araçtaki muhafızlar ellerinde silahla aşağıya indiler ve koşmaya başladılar. Garip bir durumdu bu, ama yayaların hiç ilgisini çekmedi. Böyle şeylerle daha önce de karşılaşmışlardı.

Bölge sorumlusu asık suratla Malko'nun Jocelyn Sabet ile olan buluşmasını dinledi. Bir hareketle SAS'in lafını kesti.

— Hata yapmadığınızı umarım. Burada sizin dışınızda kimse benim Johnny ile ilişki kurduğumu bilmiyor. Gerçekten bizim için çalışıyor. Oyuna gelmeyin. Albay Jack saf dışı kaldığına göre bu olayda tek güvenilir kişinin o olduğuna sizi temin ederim. Ama bu ikimizin arasında sır olarak kalmalı.

— Ya sizin ilişki kurduğunuz şu şii kadın?

— Ondanda kuşkulabilirsiniz, dedi Robert Carver. Neyseki Neyla'ya JohnGuillermin' den hiç söz etmemiştim.

— Volvo'nun sahibini öğrendim, dedi S AS.

Kerim Zahir.

Lübnan Ordusu'na ait M 113'lerce korunan televizyon binasına geldiler. Chevrolet durdu, ama eli kapının tokmağında olan Robert Carver kıpırdamadı.

— Yine o! dedi.

— Onu tanıyor musunuz?

— Tabii! Onun hakkında telefon rehberi kalınlığında bir dosyam var. Şiyah'ta oturduğu ev tam bir yılan yuvası. 73'te İsrailliler evi yıktı. '

Arabanın iki telefonundan biri konuşmayı

51

böldü. Robert Carver birkaç saniye karşısındakini dinledi, sonra telefonu kapattı. Suratı asılmıştı.

— Albay Jack sırtından altı kurşunla vurulmuş. (Başını salladı ve devam etti.)

Görüyorsunuz ya normal bir ülkede polise telefon edilir. Onlar evi sararlar. Bütün herkes didik didik aranır ve arabanın sahibi Kerim Zahir tutuklanırdı. Sonra da şoför sorguya çekilirdi. Ancak burası Beyrut.

— Lübnanlılar hiçbir şey yapmayacaklar mı?

— Eğer fazla ısrar edersem Kerim Zahir'e bir baskın yapılır ve belaya bulaşmamak için önceden orada bulunanlara haber verilir. Yanlarından canavar düdüğü çalarak hızla giden bir ambulans geçti. Arkasında içi asker dolu bir cip vardı.

— Bizi keklik gibi avlıyorlar, dedi acı acı Amerikalı. Kendinizi Jocelyn Sabet'ten sakının, bunu size daha önce de söylemiştim. Çok konuşan öfkeli biridir. Davasına öylesine bağlı ki, herkesin kendisi gibi düşündüğünü sanıyor. Küçük şii kız daha tehlikesizdir. Tanıdığım kadarıyla kendini fazla kaptırmamış. Farkında olmadan onu tehlikeye atıyoruz. Ona fazla soru sormayın.

SAS Amerikalıya baktı.

— Ebu Nasra'yı bulacağımı varsayalım. O zaman ne yapacağız?

— Dostum Binbaşı Edwards'ı arayıp en iyilerinden yirmi dört deniz piyade eri isteyeceğim. Daha sonra da o itleri temizleyeceğiz.

52

*

**

Fransız Elçiliği'ne giden Clemenceau Sokağı'na "Kederli Sokak" demek daha iyiydi.

Tüm girişler üzerleri dikenli tellerle çevrili

beton bloklarla kesilmişti. Yolun kenarında ise her birinin arkasında korkunç suratlı Fransız askerlerinin bulunduğu kum torbaları vardı. Malko Robert Carver'ın ilişki kurduğu Neyla'nın çalıştığı dekorasyon mağazasının önünde durdu.

Kapıyı itti. İçerde elden düşme puflar, Japon yapımı mallar ve kötü sanat eserleri vardı. Kasadaki tombul suratlı kadın şaşkın ve ters ters ona baktı. Bir köşede oturan yaşlı Lübnanlı adam ise istifini bile bozmadı. Malko doğru merdivenlere gitti.

Küçük bir sahanlıkta halılar, kumaşlar ve örtüler yığılıydı. Satıcının gözetimindeki yaşlı kadın yeni bir şey daha dokuyordu. Satıcı gürültüyü duyunca arkasına baktı. Malko kadının kısa saçlarla çevrili nefis yüzünü gördü.

Kadın kadife bir sesle:

— Şimdi size bakacağım, dedi.

Üç dakika sonra son derece hoş bir hareketle şalına sarınarak Malko'nun önüne dikildi.

— Ne istemiştiniz beyefendi?

— Sizi. Ben Robert Carver'ın arkadaşayım. Gözleri korkuyla parıldadı ve mırıldandı»

— Buraya gelmemeniz lazımdı.

— Nereye gidecektim?

Siyah elbiseli, ağırbaşlı ve kibar bir kadın belirdi. Malko'ya sırtıttı.

53

— Size yardım edebilir miyim? Neyla bazı şeylerden anlamaz.

— Başının çaresine bakabileceğe benziyor, dedi SAS.

Kadın merdivenleri çıktı ve Neyla hemen lafa girdi.

— Bir saat sonra çıkıyorum. Sidani Sokağı'ndaki Jeanne d'Arc Sineması'nın önünde buluşalım. Şimdi gidin.

*

**

Jeanne d' Arc Sineması' nın vitrinine yaslanan Malko gelip geçenleri seyrediyordu. Bir buçuk saat geçti, ama Neyla ortada yoktu.

Malko tekrar sokağa baktı. Boş vakitten yararlanarak Commodore'a gitmiş ve 357 Magnum'unu almıştı. Eli yağmurluğunun cebinde, geçen her arabayı ve her yayayı inceliyordu. Arkasından tatlı ve nefes nefese

bir ses kendisine seslenince irkildi.

— Özür dilerim, geç kaldım.

Neyla üstünü değiştirmişti. Bol pantolonun yerini, biçimli kalçaları ve nefis baldırlarını sergileyen kısa, siyah deri bir etek almıştı. Deri ceketin altına ise ipek bir gömlek giymiş ve makyaj yapmıştı.

— Çok güzelsiniz! dedi SAS hayran hayran.

Neyla kolejli bir kız gibi kızardı ve koluna girdi.

— Çok zamanımız var. Ama öncelikle bir dükkâna uğramam lazım.

Yürüyerek Hamra Sokağı'na gittiler. Neyla bir modaevine girdi. Burası Vanessa idi. Siyah deri bir çanta için Arapça pazarlık yaptı ve

54

nihayet elli Lübnan Lirası verdi.

— Ne yapıyorsunuz? dedi SAS.

— Kaporu veriyorum.

SAS çantayı aldı ve gülerek kasaya koydu.

— Bunu ben armağan ediyorum...

— Delisiniz, olmaz, diye karşı çıktı Neyla.

Laf olsun diye itiraz etmişti. Ücret ödenince çantaya eşyalarını koydu ve eskisini paket yaptırdı.

Dükkândan çıktıklarında, Malko'nun boynuna sarıldı ve öptü.

— Çok kibarsınız.

Neyla işini bilen birisiydi. Acaba dişiliği kadar muhbirliği de iyi miydi?..

— Öğle yemeği yemek ister misiniz?

Tahrik edici bir şekilde güldü.

— Öğlenleri yemek yemem. Ama Bristol'de birer kadeh içki içebiliriz. Çok güzel kokteyl yapıyorlar.

Kolayca taksi buldular. Her tarafı ahşap olan Bristol'ün barı hem sakın hem de sıkıcıydı. Neyla içkisini ısmarladı ve büyük bir hızla fıstıkla badem yemeye koyuldu. Öğle yemeği yememenin alemi yoktu. Malko onu inceliyordu. Neyla erkekleri eriten bakışları, giyişi ve makyajıyla tam bir Batılı idi.

— Güney banliyösünde mi oturuyorsunuz? diye sordu SAS.

Neyla başını salladı. ,

— Yo hayır, buraya yakın bir yerde, Clemenceau Sokağı'nda ailemle oturuyorum. Tek başıma bir yer tutamam, kiralar çok

yüksek.

— Çıkmanıza izin veriyorlar mı?

55

— Çok serbestiz. İşimin dışında okuyorum.

Güney'de Sidon'dan geldim, oralar çok değişik.

— İranlılar hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Hepsi zırdeli! Genç kızlar da dahil olmak üzere tüm kadınların peçe takmasını istiyorlar. Dans edilmemesi, plaja gidilmemesi gibi şeyler. Bu şekilde asla yaşayamazdım. Balbek'te, güney banliyösünde, hatta burada çok sayıda kışkırtıcı var.

— Sizinle uzun uzadıya sohbet etmek isterdim, dedi Malko. Akşam yemeği için boş musunuz?

— Sokağa çıkma yasağı var.

— İzin belgem var.

Kadın kuşkuyla baktı.

— Yoksa Bay Carver için mi çalışıyorsunuz?

— Bir bakıma öyle. Bana yardım edebileceğinize eminim. Commodore'da kalıyorum.

— Çok iyi. Saat yedi buçukta orada olurum. Şimdi üniversiteye gidiyorum. Alkol yanaklarını pembeleştirmiş ve onu daha çekici yapmıştı. Ayrılırken SAS'ı yeniden öptü. Ama bu seferki daha uzun sürdü. Taksiye binmeden önce arkasına döndü ve son bir kez ateşli ateşli baktı.

SAS'a yürüyerek Commodore'a dönmek kalıyordu. Sonra da esrarengiz Johnny'nin yaşadığına dair işareti bekleyecekti. Robert Carver'm dediği gibi tüm diğer ipuçları ve kişiler sağlıksız olduğundan, emin tek kişi Neyla idi.

* _

**

56

Hava kararmıştı. Malko artık beklemekten sıkılmıştı. Vakit geçirmek için Mahmud ile birlikte kapahçarşıda dolaşmıştı. Holdeki kitapçıdan Orient-Le Jour'un son baskısını aldı. Başlıklardan birini okuyunca gözleri dışarı uğradı:

EŞREFİYE'DE SUIKAST.

Boğazı kuruyarak haberi okudu. Kimliği belirlenemeyen şahıslar bir binaya RPG 7 roketiyle ateş etmiş, Bayan Eliane Masbungu ve kızı ölmüştü.

Gazeteyi bırakınca öfkeden haykırmak

isteği duydu. Bu bir rastlantı olamazdı. Telefona koştu. Jocelyn Sabet'in numarası cevap vermiyordu. Robert Carver ile konuşmak istedi, ama başaramadı. Mahmud holde dolaşıyordu. SAS ne olduğunu öğrenmek için Eşrefiye'ye gitmek istiyordu. Durum Robert Carver'ın söylediğinden de beterdi.

VI. BOLUM

El Selam Sokağı ilk gelişindeki kadar sakindi. Masbungî'lerin oturduğu binaya baktı, hiç ışık yoktu. Bu kez yanına Beyrut'ta en gerekli şey olan bir cep feneri almıştı. 357 Magnum'u kemerinde, karanlıktaki merdivenlere koştu.

Fenerin ışığı dördüncü katın sahanlığında, menteşelerinden çıkmış bir kapıyı aydınlattı. Aynı anda bildik bir ses işitti. Bir gün önce olduğu gibi org çalınıyordu. Kapıyı yumrukladı, ama kimse cevap vermeyince açtı ve içeri girdi. Müzik sesi arttı. Fenerle bir gün önce kabul edildiği odayı taradı ve duvarda bir roket izi gördü. Oda moloz doluydu. Oturduğu kanepe parçalanmış, büyük pencere kırılmıştı. İçerde pis ve ekşi bir koku hüküm sürüyordu.

— Kimse yok mu? diye seslendi.

Org hâlâ dini müzik çalıyordu. Sesi izleyerek dairenin arka tarafına yürüdü. Koridorun sonunda zayıf bir ışık gördü. Üzerinde dörtlü şamdanın durduğu orgun başında bir adam oturmuştu. SAS'a arkası dönüktü. Odanın bir köşesini sandık ve bavullar dolduruyordu. Yaklaştı ve seslendi.

— Bay Masbungî!

Adam çalmayı bıraktı ve yavaşça arkasına

58

döndü. Kel, gözlerinin altı torba torba olmuş, iyi ifadeli ve donuk bakan birisiydi. İlgisizce Malko'ya baktı.

— İyi akşamlar! Geldiğinizi duymadım.

Sahne olağandışıydı. Elleri klavyede sanki SAS'ı tanıyormuş gibi konuşuyordu.

— Bay Masbungî, dün hanımınızı görmeye gelmiştim. Bana önemli bir bilgi verdi.

Neler olduğunu öğrenmek istiyorum.

— Neler olduğunu mu? diye tekrarladı ağır ağır yaşlı adam. Karşı binadan buraya roketatarla ateş açtılar. Karım omzundan

vuruldu ve parçalandı. Kızımsa kafasından yara aldı. O da öldü. Hepsi bu. Bense her zamanki gibi buradaydım.

— Niçin onları öldürmek istediler?

Bay Masbungi kaşlarını çattı.

— Niçin? Siz biliyor musunuz?

Malko ona cevap vermeye cesaret edemedi, boğazı kurumuştı. Bay Masbungi bitkin bitkin başını salladı ve mırıldandı.

— Bilmiyorum. Öbür gün gidecektik.

Kesindi. Gelin size kliniğimi göstereyim.

Kalktı bir fotoğraf albümü aldı ve orgun üzerine koydu. SAS'ın önünde karıştırmaya başladı. Yıkıntılar, bomboş ameliyathaneler, camı olmayan çerçeveler ve yıkılmış tavanlar vardı. Adam albümü kapattı ve yine aynı tekdüze sesle:

— Üzgünüm, size ikram edecek hiçbir içkim yok, dedi. Eskiden her şeyimiz mükemmeldi...

Sanki ziyaretçisi yokmuş gibi org çalmaya başladı. Yine her zamanki şarkıydı. Üstelemenin ne anlamı vardı? Zavallının bir şeyden

59

haberi, yoktu. Malko geri çekildi. Onun yüzünden iki kadın ölmüştü: Birisi onların konuştuğunu öğrenmişti. Müzik eşliğinde merdivenleri indi. Mahmud direksiyonda uyukluyordu.

— Commodore'a, dedi SAS.

Otele gelir gelmez telefona koştu. Ne Jocelyn'i ne de Robert Carver'ı bulabiliyordu.

Canı sıkılmıştı. Neyla'yı bile görmek istemiyordu.

Ama genç şii kadına gelme demek de olmazdı. Telefonun sesiyle irkildi.

— Kimsiniz?

Sessizliği, tanıdık bir ses bozdu. İngilizce konuşuyordu.

— Ben Johnny. Benimle görüşmeyi siz mi istemiştiniz?

Malko heyecanlandı.

— Evet. Sizinle...

— Yarın beşte Kâmil Şamun Spor

Tesisleri'ne gelin. Çimenliğin ortasında tahrip olmuş bir tank var. Beni orada bekleyin.

Malko daha fazla bir şey öğrenemedi, zira Johnny kapatmıştı bile. Yine de bu adam şu anda ilişki kurduklarından çok daha ciddiye benziyordu. Yine de Neyla'yı yabana atamazdı. Mahmud'a genç ve çekici bir kızla

tanıştığını, onu yemeğe götüreceğini söylemişti . Sokağa çıkma yasağından şoföre ihtiyacı vardı. Yine de Lübnanlının soru sormamasını diledi. Çok şey bilmesi gerekmiyordu.

*

**

Bazı dalkavuklar Neyla'yı Commodore'un holüne girerken ıslıkla selamladılar. Genç şii kadın SAS'ın hediye ettiği çantayı kasıla kasıla

60

sallıyordu. Giydiği siyah çoraplarla iyice tahrik edici olmuştu. Yine sabahki kıyafeti vardı. Papağan bile şaşırdı. Üzerindeki siyah deri etek başlıbaşına insanı baştan çıkartmaya yeterdi.

— Yemeğe nereye gidiyoruz? dedi S AS.

Bazı gazetecilerin oturduğu otelin Çin lokantasına bir göz attı.

— Batıda önemli bir şey yok. Doğuya gitmek lazım. La Closerie oldukça sevimli bir yer.

Sokağa çıkma yasağından dolayı yollar bomboştu. Beyrut'un bir ucundan diğerine rekor bir sürede geçtiler. Eşrefiye Tepesi'ndeki küçük meydana geldiler. La Closerie mumlarla aydınlatılmıştı ve tüm masalar doluydu.

Girişin yanındaki büyük barda bir grup Amerikalı vardı. Malko ve Neyla karşılıklı oturdular. Genç kadın SAS'ın elini tuttu.

— Çanta için tekrar teşekkür ederim.

Malko ona teşekkürden çok. daha önemli şeyler beklediğini söylemeye cesaret edemedi. Neyla masanın altından bacağını SAS'ın bacağına sürüyordu. Malko kafasından Masbung'i'lerin yıkılan dairesini ve umutsuzca org çalan ihtiyar adamın görüntüsünü atabilmek için bir votka ısmarladı.

*

**

Humeyni, Neyla'nın nasıl içki içtiğini görse muhakkak kalp krizi geçirirdi. Daha şimdiden alkol derecesi hayli yüksek iki şişe kırmızı Bekaa şarabı bitirmişlerdi.

Neyla parmaklarını Malko'nun parmaklarına dolamış, ateşli ateşli bakıyordu. Masada

61

www.cizgiliforum.com

ilk kez öpüştüler, Malko bundan çok zevk aldı. Kadının gözleri kayıyordu.

— Dans etmeyi öyle çok seviyorum ki.

— Hâlâ açık diskotek var mı? dedi SAS.

— Retro diye bir yer var.

— İyi öyleyse, oraya gidelim.

Malko da bu geceyi uzatmak istiyordu.

Beyrut'ta günü gününe değil de, saati saatine yaşıyordu. Üstelik, bu arada Neyla'dan bilgi de alabilecekti.

Dışardaki son araba Oldsmobile idi.

Mahmud uyukluyordu. İlk virajda Neyla

Malko'nun kolları arasında kaldı.

Retro'nun girişi, gece kulübünden çok

Magino Hattı'nı andırıyordu. Kum torbaları

arasında uyuklayan askerler ve yıkık evlerle

çevrili olan geçitte bir M 113 vardı.

Retro'da personel haricinde kimse yoktu...

İyi döşenmiş ve modern görünümlü bir

diskotek. Malko bir şişe Moet et Chandon

ısmarladı ve şişeyi açtıktan sonra dans etmeye

başladılar. Malko'ya sımsıkı sarılan Neyla

kesik kesik soluk alıyor, iri göğüslerini SAS'a

sürtüyordu. Tabandan aydınlatılan pistte,

sanki şu hayalet şehirde tek onlarmış gibi

gerçeküstü bir duyguya kapılmışlardı. Malko

artık dayanamıyordu.

— Dönelim, dedi.

Neyla uysal uysal onu izledi. Askerler

kıpırdamamışlardı. Mahmud onları geri götürdü.

Neyla SAS'ın omzunda uyumuştı. Araba

durunca sıçrayarak uyandı.

— Neredeyiz?

— Commodore'da.

— Ya, iyi!

62

Malko'ya sarılarak bomboş holü geçti,

danışmadaki adama bakmadı bile. Odaya girer

girmez aniden uzandı ve SAS'ın gömleğini

parçalarcasına çıkarttı. Açgözlülükle birbirlerini

soydular. Dolgun, diri bir vücudu vardı.

Birleştikleri anda Malko'nun omuzlarına,

kalçalarına ve sırtına on tırnağını da geçirerek

tırmaladı. Binicisinden kurtulmak isteyen bir

at gibi debeleniyordu. Sevişmeleri ter içinde

kalıp, vahşi bir çığlıkla hareketsiz düşene dek

sürdü.

Yanardağ gibiydi!

Malko kendini kurutma makinesinden

çıkışmış gibi hissediyordu. Eğer Neyla her

zaman böyle sevişiyorsa iyi giyinmesine

şaşmamak gerekirdi. Şimdi yüzükoyun yatmış,

astımlı gibi nefes alıyordu. SAS onu dürtmek

istedi, ama Bekaa şarabı ve şampanya

neticesinde derin bir uykuya dalmış horluyordu.
Malko duş yapmak istedi. Tüm vücudu
kamçılanmış gibi kırmızı izlerle doluydu.
O da yattı. Uzaktaki patlamalara kulak
kabarttı. Ne gündü!

*

**

Sabah,onları uyandıran telefonun zili oldu.
Arayan Robert Carver idi. Malko CIA bölge
sorumlusunu dinlerken Neyla da dudaklarını
onun vücudunda gezdiriyordu. Malko konuşmayı
kibarca kısa kesti.

— Seninle sevişmek çok güzel, dedi Neyla.
Zevkten ölüyorum sandım. Birçok erkek bana
kötü gözle bakar, ama bu doğru değil.
Gözlerinin altında mor torbalar oluşmuştu.

63

Diri göğüslerini dışarı çıkararak gerindi.
— Ailenle aranda sorun çıkmıyor mu? dedi
Malko.

Terden dümdüz olan saçlarını salladı.

— Hayır, sokağa çıkma yasağı yüzünden
sık sık kız arkadaşlarımda yatıya kalıyorum.
İzin belgem yok.

— Belki senin için bir belge bulabilirim.
Ama önce bana yardım etmen lazım.

Neyla'nın yüz ifadesi karşısında sustu.
Gözbebekleri kararmıştı. Dudakları titremeye,
gözleri nemlenmeye başladı. Hıçkırıktan
omuzları titriyordu. Yatağa uzandı.

— Ne oldu?

Çocuksu bir ifade takındı.

— Unutmuştum. Benden hoşlandığını
sanmıştım. Benimle sevişip bana hediye almak
istediğini düşünmüştüm.

— ikisi de doğru. Mükemmel sevişiyorsun.
Geceyi başka şeylerden bahsederek harcamak
istemedim... Ama...

Kadın kalktı ve yüzünü temizlemeye gitti.
Sonra kızarmış gözler ve şiş dudaklarla
karşısına geçti.

— Ne öğrenmek istiyorsun?

— John Guillermin'den bahsedildiğini
duydun mu? Şu öldürülen Amerikalı.

— Evet, gazetelerden.

— Onu öldüren kişiyi arıyorum. Cinayet
güney banliyösünce planlandı. Kerim Zahir de
bu işin içinde. Daha kötü bir şeye hazırlanıyor.
Bir şeyler öğrenme imkânın var mı?

— Belki, dedi korkulu bir tavırla.

— Tanıdığın kimse var mı?

— Evet. Bir delikanlı. Şii. Bana aşık. Kerim

64

Zahir'in muhafızlarından biriydi. Şimdiyse Amal'ın emrinde. Sık sık bana telefon eder.

— Dikkat et. Tetikte bekliyorlar!

— Biliyorum. Onları senden iyi tanırım.

Gömleğini ve iskarpinlerini giydi, saçını taramaya başladı. Malko, sırtına yediği altı kurşunla çöp tenekesine düşen İsraili albayı düşündü. Neyla'ya son derece tehlikeli bir görev vermişti. Ama o tek başına şii bölgesine giremiyordu. Banyodaki genç kadının yanına gitti. Makyajını bitiriyordu. Aynada göz göze geldiler. Yavaşça kadının göğüslerini kavradı ve okşadı. Kadın gayri ihtiyarı dolgun kalçalarını SAS'a yapıştırarak eğildi.

— Acelem var, dükkân açılmak üzere, dedi.

Sesini çıkarmadan Malko kadını kendi ekseni etrafında döndürdü. Sürmeli gözlerinde hâlâ gözyaşı ve zevk vardı. Aniden bir şeyler oldu ve öpüşmeye başladılar. Neyla özür dilercesine onu geri itti.

— Gitmem lazım. Bu gece Bordj El Brajne'ye gideceğim. Seni sonra ararım, dedi.

*

**

Yağmur başlamış, Beyrut'un her yerinde gölcükler oluşmuştu. Aniden bombardımanlar durmuştu. Mahmud'un Oldsmobile'i yıkılmış bina iskeletleri arasında ABD Elçiliği'ne doğru yol alıyordu.

Arkadan gelen ısrarlı bir kornayla Oldsmobile kenara çekildi. Beyaz bir BMW onları geçti ve sarışın bir kız gülerek SAS'a bir şeyler işaret etti. Arabayı bir erkek kullanıyordu.

65

BMW biraz ötede durdu ve kız işaretle onlara durmalarını bildirdi. Kuşkulanan Malko Mahmud'a:

— Durun, dedi.

İndi. Yağmur ve rüzgâr vardı. BMW'ye kadar koştu. Arka kapı açıktı. Gülen kız ona bir şeyler söyledi, ama SAS bunu gürültüden duyamadı. Hemen yan tarafta, gelen geçen arabaların camını silen bir berduş vardı.

Malko kıza yaklaştı.

— Ne istiyorsunuz?

— Sizinle tanışmak.

Cevap verecek zamanı olmadı. Herkül gibi

birisi onu arkadan yakalayıp havaya kaldırmıştı. Tam debelenirken kendini tutan adamdan ıslak yün kokusu geldiğini hissetti. Adam onu çevirerek başını kapının kenarına çarptırdı. SAS göz ucuyla Mahmud'un koşarak geldiğini gördü, sonra gözleri karardı ve yol ayakları altından kayıyormuş gibi oldu. Saldırgan önce kafası olmak üzere onu BMW'ye sokmuştu bile. Geçerken sarışın kızın yüzünü gördü. Artık gülümsemiyordu. Kadının üzerine devrildiğini ve arabanın çabucak hareket ettiğini hissetti. Sonra iki usta başparmak atardamarına bastırdı. Bunlar genç kızinkilerdi. Beynine kan gitmeyince, gözleri karardı ve şuurunu kaybetti.

V I I . BÖLÜM

Malko kendisini boğuluyormuş gibi hissetti . Sanki çocukların kâbuslarında yer alan dipsiz kuyuya düşüyordu. Gözleri açık olduğu halde yalnızca büyük bir siyah boşluk görüyor, başı dönüyordu. Kıpırdamak istediye de başaramadı. Durumunu ancak bir süre sonra anlayabildi. Bir iskemleye sıkı sıkı bağlanmıştı. Boynundaki esnek bağ ancak nefes almasına izin veriyordu. Şiddetli bir başağnsı ve iç bulantısından başka ızdırabı yoktu. Ağzını açmak istedi, olmadı. Dudaklarına geniş bir flaster yapıştırılmıştı. Aniden en şaşırtıcı şeyi farketti: Hiçbir şey işitmiyordu. Bu ana duyumlardan yoksun olmak büyük bir boşluk duygusu yaratıyordu. Yavaş yavaş hafızası yerine geldi. Kaçırılmıştı. Neredeydi? Kim kaçırmıştı? Ne zamandan beri buradaydı? Cevap veremeyeceği buna benzer birçok soru vardı. Aniden ensesinde sert bir temas hissetti. Ve boynu serbest kaldı. Sonra karanlığın yerini parlak bir ışık aldı. Bir av şahini gibi başını örten kukuleta çıkartılmıştı . Sonra ağzındaki flaster ve kulaklarındaki sakızlar çıkartıldı.

Bir süre sonra, kör edici ışığın üzerine çevrilmiş bir projektörden geldiğini anladı. Arkasında birkaç kişi olduğunu tahmin etti.

67

Sonra projektör söndü. Ama gözlerinde ışığın etkisi tesirini sürdürdü.

— Jack'ın yanında ne yapıyordunuz?

Ses kırbaç gibi sakladı. Adam taşralı İngilizcesiyle konuşuyordu. Malko başını eğdi ve dişçi koltuğuna benzer bir iskemleye deri

kelepçelerle bağlandığını gördü. En önemli sorun kendisini kaçırın İsraililerin kimliğini ortaya çıkartmaktı. Gözleri artık her şeyi normal olarak görebiliyordu. Etrafında üç erkek, bir kadın bulunduğunu gördü. Biri mavi gözlü, iriyarı, sarışın, biri Araba benzeyen bir kumral, diğeri ise konuşan kişiydi ve sarı ırtandı. Kız ise duvara yaslanmış, sinirli sinirli sigara içiyor, SAS'a öfkeyle bakıyordu. Boksör burnunu andıran burun ve yassı suratı haricinde oldukça güzeldi. Vücudunu kılıf gibi saran bir blucin ve siyah yün kazak giymişti. Sigarasını söndürdü, Malko' nun önüne gelip dikildi.

— Onları Jack'a götüren it siz misiniz?

— Bırak onu, dedi şişmanı.

Kız uzaklaştı. Tamamen kendine gelen Malko neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. İsraililer niçin kendisini kaçırmıştı? Biraz önce araya giren adama doğru başını çevirdi. Üç adam da iyi bir avın etrafında toplanan aslanlar gibi çevresinde dönüyorlardı.

— İsrail'de miyiz? dedi SAS.

Beyrut ile Tel-Aviv'in arası yalnızca yüz kilometreydi.

Sarışın adam cevap vermeden pencereye ilerledi, artistik bir hareketle perdeleri açtı. Aşağıda bir yol, deniz ve bir burun gözüktü. Parmağını sola doğru uzattı.

68

— Şurası Beyrut!

Demek hâlâ Lübnan'daydı. Malko adamların silahlı olduğunu farketti. Kazakların altında kemere takılmış tabancalar vardı. Bunlar büyük olasılıkla Mossad ajanlarıydı.

— Niçin buraya getirildim?

Kız deli gibi fırladı.

— Çünkü Jack'ın ölümünden sorumlusun, dedi. Başka türlü onu nasıl bulabilirdi onlar?

— Onlar kim? dedi SAS.

Şişman İsraili acırcasına başını salladı.

— Dostlarının dostu, Nazım Abdülhamid.

Malko yere baktı. Filistinliler ile ilişkisi olduğunu nereden biliyordu? CIA bölge sorumlusu Robert Carver'ın müttefik sandığı kişi. İsraililerin Filistinlilere karşı olan kuşkusunu biliyordu. Yine de kafasını kurcalayan bir şey vardı. Albay Jack ölmüştü. Gözlerinin önünde vurulmuştu. Orada bulunması yalnızca tesadüf olabilirdi. Ama ya bu

adamlar doğruyu söylüyorlarsa? Eğer katilleri İsraili albaya, bilmeyerek de olsa, o götürdüyse çok kötüydü. Kıpırdamak istedi, ama hâlâ bağlı olduğunu farkettiler.

— Önce şu bağlan çözün, müttefik olduğumuzu sanıyorum, dedi SAS.

Üç adam bir süre tartıştı, sonra öfkeden gözü dönmüş kadının bakışları altında, sarışın olanı ipleri çözdü. Malko kimliğini gizlemeye çalışan kısa, tıknaz adama bakmak istedi. Şefleri oydu. SAS acıyan bileklerini ovuşturdu ve cama kadar yürüdü. Görünüşe bakılırsa, hristiyan bölgesindeki Mossad üslerinden bir villadaydı. Arkasındaki İsraili daha yumuşak bir tonla konuşmaya başladı.

69

— Dostumuz Jack üç yıldır Beyrut'ta idi. Kimse onun kimliğini bulamamıştı. Buraya geliyorsunuz, onu görmeye gidiyorsunuz ve hop... adam temizleniyor... Malko arkasına döndü.

— Kimin öldürdüğünü biliyor musunuz? israili omuz silkti.

— Bunun ne önemi var? Eline bir Lübnan altını ve susturuculu bir tabanca tutuşturulmuş Amal yanlılarından biri. Son haftalarda güney mahallelerine iki yüz tabanca sokuldu. Bir komünist milletvekili arabasının bagajında sokuyor. Bunu biliyor muydunuz?

— Hayır. Ama henüz bana cevap vermediniz... Şişman adam Malko'nun önüne dikildi.

— Henüz değil. Çok yakın bir zamana kadar sizin dışınızda Jack'ın kimliğini hiç kimse bilmiyordu. Amerikalılar onunla ilişki kurmak için devamlı başımızın etini yediler. Sonunda Tel-Aviv izin verdi. Şimdi ise olanlar oldu, çünkü dönek kişilerle ilişkiniz var. örneğin, Nazım Abdülhamid. Sizi izlemişlerdir ve bu da onlara yetmiştir. Bir, iki araştırma ve sonra hop... Bir dostumuzu kaybediyoruz. Malko başını salladı.

— Hikâyenizde aksayan bir yan var. Ben Nazım Abdülhamid ile hiç karşılaşmadım. Şişman adam kaşlarını çatı.

— Hiç mi?

— Hiç.

Sessizlik çöktü. Adam düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı ve aniden çok daha dostça bir edayla yahudi aksanıyla Almanca konuşmaya başladı:

70

— Onunla karşılaşacaksınız... Çünkü teşkilatınızın onunla ilişkisi olduğunu biliyoruz. Onun kendi yandaşları olduğunu sanıyorlar.

— Niçin beni bu şekilde kaçırdınız?

— Bu iş yapıldığı zaman sizi tanıımıyorduk. Oysa şimdi kim olduğumuzu biliyor ve size saygı gösteriyoruz. Ancak Jack'ın kaybı önemli bir darbe. Batı Beyrut'u avucunun içi gibi biliyordu. Ayrıca, çok iyi bir arkadaşı. Size inanıyoruz, ama onun katillerini bulmamız için bize yardımcı olmanız gerekir.

— Zevkle, ama nasıl dedi Malko.

Şiyah'ta yaptığı araştırmadan bahsedip etmeme konusunda tereddüt ediyordu.

— Nazım Abdülhamid'in grubunu tanıyoruz. Elçilik saldırısını ve 23 Ekim'de iki bombalamayı onlar gerçekleştirdi, iyi teknisyen sayılırlar. Onlar olmazsa terörizm de olmaz.

Şaşırın SAS'ın gözlerinin önüne Robert Carver ile yaptığı geldi. Önemli bir noktaya parmak basmadan edemedi.

— Şirket bunun tam tersi olduğuna inanıyor. Yoksa onu temizlemenin bir yolunu ararlardı.

israilli acircasına omuz silkti.

— Tıpkı İran, Mısır ve Vietnam'da olduğu gibi hiçbir şeyden haberleri yok. Bu herif çok iyi ingilizce konuşuyor, onlar da onu dost sanıyorlar. Onları aldatmak için önemsiz bazı ipuçları veriyor, sonra kendi oyununu tezgâhlıyor. Amerikalılara karşı büyük bir darbe hazırlıyor.

Üç adam da son derece kibarlaşmışlardı.

71

Nihayet şişmanı kara gözlerini S AS'a dikti.

— Nazım Abdülhamid'i bulmak için bize yardım etmeniz gerekli. Onu devre dışı bırakabilecek her türlü imkâna sahibiz. Onu kaçırp İsrail'e götüreceğiz. Konuşacaktır. Böylece siz de görevinizi başarmış olacaksınız. Şimdi Raşel sizi otelinize götürecektir. Beni arayın.

Uzattığı kâğıt parçasını SAS hemen cebine attı. Bir merdivenden indiler ve küçük bahçeye çıktılar. Raşel bir arabanın direksiyonunda onu bekliyordu. Sahil yolu Antelias'a çıkan dolambaçlı kötü bir sokağa saptılar. Kadının sinirleri sanki biraz yatışmıştı. Aniden:

— Beni affetmenizi dilerim, dedi. Çok

üzgünüm. Jack eski bir arkadaşımdı. Biraz kaba davrandık, ama savaştayız. Sahil yolunda trafik çok yoğundu. Çok sayıda kamyon vardı. Gariptir, arada sırada düşen havan mermilerine rağmen burada harbin devam ettiği pek hissedilmiyordu. Burası seçkin hristiyanların oturduğu bölgeydi. Raşel bitkin düşmüş gibiydi. Beyrut'un merkezine yaklaştıkça rahatlıyor ve havadan sudan bahsetmeye devam ediyordu. Hamra Sokağı'na geldiklerinde Malko sanki birlikte yatacaklarmış gibi bir duyguya kapıldı. Genç kadın Commodore Otel'i'nden epey uzakta durdu.

— Daha ileri gidemem, tehlikeli, dedi.

Raşel onu yanağından öptü ve SAS arabadan indi. Araba Hamra Sokağı'nın köşesinde kaybolmadan önce, kadın mutluluğunu belirten bir işaret yaptı. Olanları unutturmak için iyi bir yoldu. SAS adımlarını

72

hızlandırdı. Albay Jack'ın ölümüne John Guillermin'in çalınan siyah not defterinin sebep olduğuna aşağı yukarı emindi. Ama İsraililerin Johnny hakkındaki düşüncesi ve ona yükledikleri görev midesini bulandırıyor. Aydınlatıcı bir şeyler öğrenmek için acele ediyordu.

*

**

— İsraililerin hepsi kaçık! dedi Robert Carver. Filistinlilerden bahsedildiği an kıpkırmızı kesiliyorlar. Beni enayi yerine koymak bu...

— Ben bu düşünceye katılmıyorum... dedi Malko.

CIA bölge sorumlusu çok acı, çekiyordu. SAS'ın kaçırılmasını kendine yöneltilmiş bir hakaret sayıyordu. Bürosundaki yeşil perdeler ve kum torbaları iyice sıkıcı bir hava yaratıyordu. Sehpanın üzerinde duran M 16 ise ortamı yumuşatmaktan çok uzaktı.

— Johnny ılımlı bir Filistinli, dedi Amerikalı. Suriye ve İsraililer ise bu ırktan nefret ederler. Kimseyi takmaz. Şirket, Avrupa ve Tunus'taki arkadaşlarına yardım ediyor, o da bize burada bilgi sağlıyor.

— 'Onun Albay Jack'ın ölümüyle ilgisi olmadığına emin misiniz?

Robert Carver kıpkırmızı oldu.

— Tanrı taksiratını affetsin, ama zavallı John saçma sapan şeyler söyledi, bunu siz de biliyorsunuz. Bizi beceriksiz olarak görmek İsraililerin çok hoşuna gidiyor.

— Evet, ama ceremeyi Johnny çekiyor...

— Her şeyden onu sorumlu tutuyorlar.

73

— Neyseki John Guillermin'de dostunuz Johnny'nin bulunabileceği yerleri gösteren bir belge yoktu.

Amerikalı acıyla güldü.

— Tehlike onun için söz konusu değil, çünkü Johnny gerçek bir profesyoneldir. Hiçbir zaman nerede saklandığını öğrenemedim. Üst üste iki kez aynı yerde buluşmaz bile.

— Volvo'yu gören iki kadının, şu Masbung'i'lerin adı defterde yazılı değildi, dedi Malko. Başlarına ne geldiğini gördünüz mü?

— Bundan o Jocelyn Sabet denilen deliye bahsedin! Bu, birçok Lübnanlı subayın, hatta B2 ajanlarının bile düşmanlarımızla işbirliği yaptığının kanıtıdır. En kötüsü de hiçbir şey elde edemeyeceğimizdir. Güvenlik Kerim Zahir'i sorguya bile çekmeyecektir. Parlamento üyelerine ait dokunulmazlığı var.

— Ya Neyla?

— Onu gördünüz mü?

— Evet.

— Çok güzel değil mi? Ayrıca birçokları gibi de soysuzlaşmamış. Neyseki ondan John'a söz etmemiştim.

Neyla'yı gördükten sonra, bölge sorumlusunun niçin bu kadar dikkatli davrandığını anlamıştı. Onu önemli bir darbede şahsen kullanmak üzere saklıyordu.

— Yine de iyi bir haberim var, birazdan Johnny'yi göreceğim, dedi Malko.

Robert Carver'ın gözleri parladı.

— Bunu niçin daha önce söylemediniz?

SAS ayağa kalktı ve:

— Ama fazla umutlanmayın, dedi.

*

**

Ebu Nasra adındaki adam, John Guillermin'in not defterinden çekilip büyütülmüş fotoğraflara eğilmişti. Araştırmaları iyi sonuç vermiş, ama henüz tamamlanmamıştı. Gözleri yorulunca, Akdeniz'in gri dalgalarını seyrederek bir sigara içmek için ara verdi. Gizlendiği bina elçiliklerinin bulunduğu mahallede, General

De Gaulle Sokağı'nın arkasındaydı.

Konutlar İran ticaret görevlileri için resmen tutulmuştu. Tahran'dan gelen yirmi kadar koruyucu Ebu Nasra'nın yakın güvenliğini sağlıyordu.

Batı Beyrut'a fazla sorunla karşılaşmadan gelmişti. Orada kesinlikle bulunması gerekiyordu.

Harıl harıl çalışan yüz kadar casusun irtibatını sağlayacak ve elde edeceği başarıyla teröristlik yaşamının doruğuna çıkacaktı.

Ama, son ana kadar birçok ufak tefek aksilik çıkabilirdi. Ebu Nasra'nın tek işi bunları sistemli olarak ve vahşice ortadan kaldırmaktı. John Guillermin, Albay Jack ve daha birkaç kişi temizlenmişti, ama Amerikalıları küçümsemedi. Paraları, iyi profesyonelleri ve intikam istekleri vardı.

Kapı çalındı.

— Gir! diye bağırdı Ebu Nasra.

Savaş üniformalı biri bir rapor getirdi. Yeni bir tehlike bildiriliyordu. John Guillermin'in yerini alan ve şimdiden birçok yere girip çıkan kişiydi bu. Ebu Nasra'nın daha birkaç güne ihtiyacı vardı. Yerine oturdu, masayı kaplayan fotoğrafları topladı ve yeni düşmanın ortadan kaldırılması hazırlığına başlamak için not aldı.

75

VIII. BÖLÜM

— Aman *Tanrım!* Burada ne yapacaksınız?
Etraf bomboş...

Mahmud moloz dolu düzlüğe park etmek için Kâmil Şamun Caddesi'nden hareket etmişti. Şimdi yalnızca beton yığını olan bu alan aslında muhteşem bir stadyumdu ve iskelet halini alan Kâmil Şamun Spor Tesisleri'nin bir bölümüydü.

— Geceleri burada çok ilginç şeyler görebileceğimi söylemişlerdi, dedi Malko. Mahmud ona inanmaz gözlerle baktı.

— Bay Malko, bana işe başlarken para ödemediniz. Şimdi ben de içeri girmenize izin vermiyorum. Aksi takdirde hiçbir zaman paramı alamam.

— Beni koruması için Tanrıya dua edin! dedi SAS. Birazdan görüşürüz.

— Tanrım! Siz delisiniz!

Hiçbir taksi SAS'ı güney banliyösüne götürmek istemediği için o da bu görevi Mahmud'a vermişti. Lübnanlı nasıl olsa parasını Şirket'ten alıyordu. Böylece çok fazla

bir kaybı olamazdı.

1982'ye kadar Filistinlilerin en büyük cephane deposu olan stad bu tarihten sonra İsrail bombardımanlarıyla parçalanıp yıkılmıştı. Beton basamaklar birbirine geçmiş, çim

76

saha beton parçalarıyla kaplanmış, tribünler dümdüz olmuştu.

Malko molozların arasına daldı ve eskiden kapı olan yeri buldu. Beton yığınlarının arasında, çukurlara ve kılıç gibi uzayan demirlere dikkat ederek ilerledi. Nihayet eskiden çim olan dörtgen alana geldi. Uzun otların arasında hasarlı birçok araba farkediliyordu. Sinir bozucu bir sessizlik vardı.

"Johnny" iyi bir yer seçmişti. Malko dikkatle yerinden oynamış basamaklardan geçti ve siperlerle çukurların bulunduğu çimenlik alana indi. Delik deşik olmuş bir ambulansın etrafında tur attı ve sağda duran tahrip edilmiş Rus yapısı T 54 tankına doğru ilerledi. Tankın kulesi ters dönmüş ve namlusu parçalanmış olarak biraz ötede duruyordu. Bu korkunç manzara karşısında cebindeki Magnum 357'nin hafif kaldığını düşündü. SAS durdu ve etrafına bakındı. Kimse yoktu! İyice heyecanlandı... Hiç beklemediği bir anda, tankta bir şey kıpırdadı. Siyah bir Kalaşnikof namlusu görüldü sonra birisi İngilizce olarak: — Kıpırdama! dedi.

Paslı araçtan zayıf bir silüet çıktı. Malko elinde silahla savaş kıyafetli bir gencin geldiğini gördü. Adam silahının namlusunu SAS'ın midesine bastırdı ve keskin bir ısıklık çaldı. Mantar gibi üç genç daha bitiverdi. Biri üstünü aradı. Silahını ve parasını aldıktan sonra ileri itti.

Tartışmanın gereği yoktu.

— "Johnny" dedi Malko.

Genç çocuk cevap vermedi, ama silahının namlusuyla kendini takip etmesini işaret etti.

77

Tankın karşısındaki molozlara doğru ilerlediler. Orada, iki beton bloğun arasına girdiler ve zaman zaman emekleyerek, zaman zaman nemli betonlara sürünerek dik bir merdivene geldiler. Yıkık stadın altına indiler. Genç, kapılardan birini açtı ve SAS birkaç ahşap mobilya, madeni dolaplar ve molozla dolu odayı gördü. Duvarda Yaser Arafat'ın sakallı ve gülerek poz verdiği bir resmiyle, İsrail

aleyhtarı karikatürler asılıydı. Burası eskiden stadyumun vestiyeri olmalıydı. Masaya yaslanmış bir adam bekliyordu. Zeka fışkıran gözleri, kemerli burnu ve sürekli oynayan ağzıyla yüzü daha çok kurbağayı andırıyordu. Kısa boyluydu, yeşil yünlü bir ceket, aynı renk muflonlu uzun çizmeler ve flanel pantolon giymiş, kravat takmamıştı. Bakımlı hali odanın keşmekeşiyle tam bir tezat yaratıyordu. Malko masanın üzerinde kırmızı Dunhill paketinin yanında duran altın çakmağı gördü. Adam sırtarak ortamı yumuşattı.

— Günaydın, adım "Johnny"

Tanktan çıkan delikanlı SAS'ın parasını ve 357 Magnum'unu masaya bıraktı. Sonra arkadaşlarıyla birlikte odadan çıktılar ve iki adamı başbaşa bıraktılar.

— Bay Carver nasıl? dedi "Johnny."

— Size ihtiyacı var.

Filistinli düşünceli düşünceli başını salladı.

— John Guillermin'den daha dikkatli olun.

Duruma bakılırsa Ebu Nasra onun cesedinden önemli bilgiler elde etti.Çok can sıkıcı bir şey bu.

Anlaşılan, herkes durumu öğrenmişti.

Malko cevap vermekten sakındı. "Johnny" sigarasından bir nefes çekti.

— Son günlerde bazı haberler aldım. Amal üyeleri Hadeth'te eskiden Filistinliler tarafından kullanılan zırhlı bir depoyu İranlılara teslim ettiler. Büyük bir harekât düzenleyecekler.

— Kim planlıyor?

Johnny güldü.

— Tabii ki Ebu Nasra! Beyrut'ta girişilen tüm harekâtların idarecisidir o. Tahran'dakiler de ona güveniyor, iyi bir teknik adam.

Sovyetler Birliği'nde patlayıcı yapımı üzerine eğitildi. En önemli birliği Beka Vadisi'nde ve Balbek'te.

— Kendisi nerede?

Filistinli SAS'a baktı.

— Benim gibi hiçbir yerde. Beyrut'un bir köşesinde, ama onu bulamazsınız. Eğer birisi sizi ona götüreceğini söylerse bunun tuzak olduğuna emin olun. Çok iyi korunuyor, çünkü İranlıların en kıymetli adamıdır. Amerikan Elçiliği'ni, Deniz Piyade Üssü'nü ve Fransız Askeri Üssü'nü havaya uçurdu.

— Bu harekât hakkındaki ayrıntıları öğrenebildiniz mi?

Johnny cevap vermeden önce bir süre
çakmağıyla oynadı.

— Bence, güney banliyösünde Balbek'e
gitmek lazım. Ama ben tabii ki Suriyelilere
gidemem. Bütün "önemli" harekâtlar orada
hazırlanır.

Balbek! Malko oraya daha önce bir kez
gitmişti. O günden bugüne çok şey değişmişti!..

— Balbek'te muhbirlerle ihtiyacımız var.

79

— Bana bağlı kişiler var, dedi Johnny. Eğer
oraya gitme tehlikesini göze alırsanız size
yardım edebilirim.

— Nasıl?

— Neler hazırlandığını bilen biri var. Bir
dost. Eğer onunla orada benim tarafımdan
ilişki kurulursa, konuşacak. (Saatine baktı.)
Şimdi gitmem lazım. Aynı yerde hiçbir zaman
uzun süre kalmam. Yarın altı ile yedi arası sizi
arayacağım. Bana Balbek konusundaki kararınızı
bildirirsiniz.

— Teşekkür ederim, dedi SAS.

"Johnny" tabanca ve parasını uzattı.

— Teşekkür etmeden önce biraz bekleyin.

Ayrıca sakın buraya yalnız gelmeye kalkmayın.

Bu sığınağa gelen tüm yollar tuzakla doludur.

Çocukların hepsi çok beceriklidir. Bunu
ihtiyat haline getirdiler.

Kapıyı açtı ve Malko Kalaşnikof'una
yaslanarak çömelmiş bir genç gördü.

"Johnny" onun kıvrıkcık saçlarını okşadı.

— Bu dostum Faruk. Bildiğiniz gibi çok iyi
İngilizce konuşur. Faruk İngilizce biliyorsun
değil mi?

— Evet! dedi çocuk ayağa kalkarken.

— Bunlar kim? Burada ne arıyorlar? dedi
Malko.

— Bunlarda benim gibi Filistinli. Eskiden
Sabra ve Şatilla'da oturuyorlardı. İsrail ve
falanjist bombardımanlarında aileleri öldü.
Artık o döküntü evde yaşamak istemiyorlar.

Burada gizlenecek bir yer ve silah
buldular. Artık hallerinden memnunlar.

— Kim için ve ne yapmak için?

Filistinli acı acı güldü.

— Tabii ki öldürmek veya patlayıcı
yerleştirmek için. Ama arada sırada onları
dürtüklemek lazım. Hepsi de Faruk gibi on ile
on dört yaş arasında. Gözüpek, deli ve
umutsuzlar. Yaşamları pek kötü değil. Kız

arkadaşları, Beka esrarı ve ceplerinde yemek yiyecek kadar paraları var. Hepsi de arkadaşım. Tecrübeli bir savaşçı gibi Kalaşnikof una yaslanmış olan Faruk dikkatle dinliyordu.

— Kimse onları buradan atmaya kalkmıyor mu?

— Hayır, çok tehlikeliler, dedi "Johnny". Aynı yolu izlediler ve birkaç dakika sonra çimene çıktılar. Filistinli SAS'ın elini sıktı ve tekrar beton yığınlarının arasında kayboldu. Malko dışarı ancak on dakika sonra çıkabilmişti. İçerdeki görünüm adeta dünyanın sonu geldiğinde görülebilecek türdendi. Mahmud onu görünce mutluluk gösterisinde bulundu. Geriye Balbek'e gitmenin bir yolunu bulmak kalıyordu.

*

**

Jocelyn Sabet holde beklediğini haber vermek için aradığında, Malko neredeyse kadını yemeğe davet ettiğini tamamen unutmuştu. Yeniden öfkelenmişti. Masbung'i'lerin ölümünden genç falanjist kadın sorumluydu. Siyah tayyörü, toplu saç ve hafif makyajıyla çok zarifti. Malko konuya girmek için kırmızı Mitsubishi'ye yerleşmeyi bekledi. Jocelyn Sabet dinliyordu. Ama SAS dudaklarının titrediğini gördü. Sonra kadın başını ona doğru çevirdi.

81

— Yine de bunu benim yaptığımı sanmıyorsunuz, değil mi?

— Belki. Ama çevrenizden birisi yaptı.

Genç kadının siyah gözleri öfkeyle parladı.

— Derhal bana bilgi getiren kişiyle görüşeceğim. Güvenlikte çalışıyor. İş bozan onun astlarından biri. Kim olduğu öğrenilip icabına bakılacak.

— Bu Masbung'i'leri canlandırmaz, dedi S AS.

Jocelyn Sabet bir kontrolde geçiş iznini göstermek için durdu, tepe lambasını yaktı.

— Hayır, ama en azından bir hain ortaya çıkmış olacak.

*

**

Bir havan topuyla tahrip olmuş teras ve servis masalarındaki bütan gazlı lambalar haricinde çok sevimli bir yemektir. Her zamanki gibi önce mezeler gelmişti. Yemekten sonra telefonla konuşmak için

izin isteyen Jocelyn, SAS'ı mücevher içinde yüzen diğer müşterilerden daha ciddi bir gözle izliyordu. Sanki Spor Tesisleri'nden çok uzaktaydılar. Ama savaş burada da devam ediyordu. Bir köşede bir tıp profesörü yıkılan fakültesi için sızlanıyordu. Buradaki herkes sekiz yıldır süren bu sivil savaşta ya bir akrabasını ya bir yakını kaybetmişti. Ama kimse bu konudan bahsetmiyor, yalnızca viski içmekle yetiniyordu.

Jocelyn, Malko'nun yanına döndü. Gözleri parlıyor, parmaklarının arasındaki konyak kadehini ısıtıyordu.

— Masbung'i'ler için gerekli bilgi yarın

82

elime geçecek.

Güleryüzlü i r i bir Lübnanlı yanlarına geldi.

Jocelyn adama:

— Nereden geliyorsun Raşid? dedi.

— Balbek'ten.

Malko kulak kabarttı ve:

— Tarihi harabeleri mi dolaşmaya gittiniz? diye sordu.

— Harabeler kapalı! dedi gülerek Jocelyn.

Orada yalnızca Suriyeliler, İranlılar ve araba hırsızları var. Raşid de muhakkak bu yüzden oraya gitti.

— Bu ne demek?

— Savaş herkese zarar vermez, dedi

Jocelyn. Ebu Çaki diye birinin idare ettiği bir çete var. Adamları Beyrut'tan özellikle de hristiyan bölgesinden BMW, Mercedes ve Porsche marka araba çalıyorlar. Dürziler arasındaki suç ortakları sayesinde arabaları Beka'ya götürüyorlar. En iyilerini Suriyelilere satıyor, geriye kalanları ise söküp parça parça elden çıkarıyorlar.

— Doğru, dedi Raşid. Benimkini de çaldılar, ama çabuk davrandığım için hemen buldum. Beni Balbek'te Ebu Çaki'ye götürecek birini ayarladım. Arabamı bulursa beş bin lira vereceğimi söyledim. Tabii arabamı alıp döndüm. Onu yine çalacakları gün gibi aşikâr, ama ben bu arada biraz vakit kazanırım.

Yakında meydana gelen ve camları titreten bir patlama tüm konuşmaların kesilmesine neden oldu. Malko'nun yanında oturan eski bir bakan son derece soğukkanlılıkla:

— İşte bir Grad füzesi, dedi. Bu gece önde gidiyorlar.

83

Jocelyn SAS'ın koluna girdi.

— Geri dönelim, bu gece Ring tehlikeli olacak.

Doğuyula batı arasındaki bu geçit her zaman tehlikeliydi. Malko, kadını takip etti. Zaten gece bitiyordu.

*

**

Ring'in girişinde uyuklayan askerler onları durdurdu ve her şeyin yolunda olup olmadığına baktılar. Burası iki tarafı yıkık siyah duvarlarla çevrili ve Beyrut'ta Amal gerillalarının dolaştığı en sıkıcı sokaktı. Jocelyn Sabet sanki tehlikenin farkında değildi.

— Batıda, evimde hiçbir tehlike yok, dedi.

SAS'a hiç fikrini sormadı. Duvarları modern tablolarla süslü, rahat kanepelerle döşenmiş bolluk içinde yüzen bir daireye geldiler. Duruma bakılırsa Jocelyn burada yalnız yaşıyordu. Malko'ya bir kadeh votka getirdi, pikaba bir klasik koydu ve bacaklarını sehpaye uzatarak oturdu. İlk karşılaşmalarında birbirlerini çeken o cinsel etki sanki yok olmuştu. Jocelyn Sabet kendine bir kadeh daha konyak doldurdu ve parmakları arasında ısıtmaya başladı. Malko elde ettiği gelişmeleri anlatamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Uzun süre sessizce oturdular. Bu ortamı telefon sesi bozdu.

Jocelyn cevap verdi. Birkaç saniye sonra yüz ifadesi allak bullak olmuştu, ahizeyi kapadı.

— Siyahlı şişman kadınla eşini hatırlıyor musunuz? Ölmüşler. Eve dönerlerken bir Grad füzesi arabalarına isabet etmiş. Korkunç

84

şey.

Söyleyecek bir şey yoktu, burası Beyrut'tu.

Malko yeniden Balbek'i düşündü. Ne pahasına olursa olsun oraya gitmeliydi. Gözleri yaşlarla dolan Jocelyn bir sigara yaktı, elleri titriyordu.

— Niçin Beyrut'tan ayrılmıyorsunuz? dedi Malko.

Başını salladı, cevap veremeyecek kadar heyecanlıydı, sonra boğuk bir sesle:

— Ben bir Arabım, dedi Burası da benim ülkem.

— Ama Araplar sizi öldürmek istiyorlar....

— Yine de yaşayacağız. Hristiyanlar her şeye rağmen hep yaşadılar...

Malko cevap vermedi, bu narin vücudun bir bombayla parçalanmış veya süngüyle delik deşik olmuş halini hayal ediyordu. Lübnan'da herkes kendini seve seve kurban ediyordu. Jocelyn sigarasını söndürdü.

— Size eşlik edeceğim.

*

Neyla'nın gözleri her zamankinden daha da hüznüydü. Malko ona gece ne yaptığını sormadı. Genç kadının dudakları hâlâ şişti. Sanki aldığı zevk devam ediyordu. SAS ile telefonda sözleştikten sonra çıktığı dükkâna bir göz attı ve içini çekti.

— Ayda bin iki yüz liraya günün sekiz saatini burada geçirmekten bıktım.

Dostça Malko'nun koluna girdi ve konuşmaya devam etti.

— Açım, Beyrut Cellar'ı biliyor musun?

85

Bugün üniversiteye gitmiyorum, vaktim var. SAS söylenen yeri bilmiyordu. Cellar yakında olmasına rağmen, taksiye bindiler. Malko kendi kendine israillilerin izleyip izlemediğini düşündü. Her cins casusun kaynadığı bu şehirde kimin kim için çalıştığını bilmek imkânsızdı. Ama Neyla rahatlamış gibiydi. Beyrut Cellar'ın önünde ABD Elçiliği'ni simgeleyen CD 105 plakalı birçok araç duruyordu, içerde, gürültülü bir kalabalık dirsek dirseğe yemek yiyordu. SAS konuşmaya girmek için kızın kırmızı şarapla et ısmarlamasını bekledi.

— Bordj El Brajne'h'e gittin mi?

Neyla gözlerini indirdi ve kızardı.

— Evet. Geceyi orada geçirdim.

— Erkek arkadaşınla mı? Şu Amal için çalışanla.

— Evet.

Malko diğer soruları sormadı.

Neyla rahatsız olmuşa benziyordu. Sanki cesaret almak istercesine kırmızı şarabından büyükçe bir yudum aldı, sonra SAS'a sırtıttı.

— Burayı çok seviyorum.

Malko'nun bakışlarıyla karşılaşınca, masaya eğildi ve mırıldandı.

— Bir şey hazırlıyorlar. Bir çöp kamyonu çaldılar...

86

IX. BÖLÜM

Malko Beyrut'ta askeri araçların eşliğinde

dolaşan sarı çöp kamyonlarını daha önce görmüştü. Egzojen yüklü böyle bir araç kurtuluşu olmayan korkunç bir silah demekti. Lokantanın gürültüsü yüzünden birbirleriyle güç konuşabiliyorlardı.

— Senin arkadaşın...

— Evet, dedi Neyla. Bağnazın tekidir. İsraili ve Amerikalılardan nefret ediyor. Komünist Parti'ye on altı yaşında girmişti. Onunla evlenmemi istiyor.

— Kamyonun nerede olduğunu biliyor musun?

— Evet, ama oraya seninle birlikte gidemem. Çok tehlikeli. Sana açıklamaya çalışacağım.

Malko başını kaldırınca hava hostesi Mona'yı gördü. Birlikte geldiği kartal burunlu adamın kolundan çıkan genç kadın SAS'a doğru ilerledi.

— Malko! Jocelyn bana Beyrut'tan gittiğinizi söylemişti...

SAS kadını öptü. Mona da ona sarılarak alçak sesle:

— Sizi ararım, ya da siz bana gelin, dedi. Malko Neyla'ya döndü ve yemeklerini yemeğe koyuldular. Etrafları dolmuştu ve

87

konuşmaları işitilebilirdi. Sonra bir taksi çağırdı ve Commodore'a döndüler. Neyla hiç aldırış etmeden soyundu, çırlıçıplak yatağa uzandı ve Malko'ya göz ucuyla baktı.

— Amerika vizesi alabilir misin?

SAS böyle bir soru beklemiyordu, işte kadını rahatsız eden konu buydu.

— Niçin oraya gitmek istiyorsun?

Kadın başını eğdi.

— Görüyorsun ki korkuyorum. Deliler, gericiler kazanacak. Erkek arkadaşım içki içmememi ve böylesine tahrik edici elbiseler giymememi söyledi. Hayat dayanılmaz olacak, hiçbir zaman peçe takmam. Amerika'da başımın çaresine bakarım.

— Bunu niçin Robert Carver'dan istemiyorsun?

— Bana vize vermeyeceğini biliyorum.

Bana burada ihtiyacı var. Bir limon gibi beni sıkacak.

Söyledikleri doğrudu, Malko da bundan yararlandı.

— Bana yardım edersen ben de sana yardım edebilirim. Balbek'e gitmem lazım.

Neyla ona kuşkuyla baktı.

— Çok tehlikeli! Şehir İranlıların elinde.

Orada ne yapmak istiyorsun?

— Birisiyle buluşacağım.

— Ya.

— Evet, ne diyorsun?

— Suriyeliler geçmene izin vermezler.

— Ya bir fikrim varsa.

SAS Ebu Çaki ve araba hırsızlığı olayını anlattı.

— Seni tercümanım olarak götüreceğim,

88

böylece 10.000 lirayla vizeni alacaksın.

Neyla'nın güzel siyah gözleri ışıldadı.

— Doğru mu?

— Evet.

Sigarasını bıraktı ve etli dudaklarını

boynuna yerleştirerek SAS'a sarıldı.

— Biliyor musun, seni çok seviyorum.

Robert Carver bana hayvanmışım gibi davranıyor.

Böylesine fakirsem ve Beyrut'ta yaşamak

için de çok paraya ihtiyaç varsa bu benim

suçum değil. Babam bana hiçbir şey veremez.

Amerika'da bir servete sahip olacağına

eminim.

— Muhakkak, ama ne yolla olacağı önemli değil.

SAS'ı tırmaladı.

— Pis herif! Ben orospu değilim.

Malko kadını kolları arasına aldı, boğuşur

gibi oynamaya koyuldular. Sonra nasıl

olduğunu anlamadan sevişmeye başladıklarını

farketttiler. Neyla bu kez öncekine oranla daha

iyi sevişiyordu, bir ara öpüşürlerken nefes

nefese:

— Öbür gün işten ayrılıyorum, yolda çok

arama olduğu için bir an evvel gitmem lazım,

dedi. Ama dikkatli olmak lazım, çünkü Beka

Suriye İstihbaratı'nda görevli subaylarla dolu

ve her şey bilgileri dahilinde gelişiyor.

Malko gözlerini kapadı. Geriye yalnızca

"Johnny"ye haber vermek kalıyordu. Ayrıca

Lübnan'ın başına çöreklenen tüm sadist

Tanrılara yalvarmak gerekliydi.

*

**

Telefon saat tam yedide çaldı. "Johnny"

89

ciddi bir adamdı.

— Konuştuğumuz seyahat için sizi görmem

gerek, dedi Malko. Yarın oraya gitmem lazım, bu mümkün mü?

Filistinli şaşırmış gibiydi.

— Henüz bilmiyorum. Yarım saat sonra buluşalım. Mazraa Caddesi üzerindeki Salwa Sineması'nın yanında Hassad'ın Yeri adında bir lokanta var. Orada olun.

Malko 357 Magnum'unu* aldı. Şehrin göbeğinde olmasına karşın bir saldırıya karşı güvencede değildi. Akşamüstü trafik çok yoğundu, hele Müze Geçiti'ndeki Lübnan Ordusu'nun göstermelik bariyerleri akışı iyice yavaşlatıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rağmen buluşma yerinden beş yüz metre önce Mahmud'dan ayrıldı ve yürüyerek gitti.

Hassad'da müşteriler kızarmış bir kuzuyu ince ince kesen aşçının önünde sıra olmuşlardı. Malko aç müşterileri iterek ilerledi ve birisi bileğinden çekene dek ayakta bekledi. Kötü giyimli, heykel suratlı adam dikkatini çeker çekmez geniş caddenin karşı tarafına geçti ve dar sokaklardan onu bir müslüman mahallesine götürdü.

Troçki gözlüklü, omzunda Kalaşnikof, kemerinde tabanca olan genç bir gerillanın beklediği sundurmaya geldiler. Çocuk diğerinin kulağına bir şeyler fısıldadı ve SAS'ın asansörü arızalı eski binaya girmesine izin verdi. Beş katı yürüyerek çıktılar. En üst katın sahanlığında gerekli güvenlik önlemleri olarak silahlı adamlar vardı. Onları, Kahire burjuvalarının evinde görülebilen eşyalarla döşenmiş

90

küçük bir odaya aldılar. "Johnny" göründü, SAS'ı dosyayla dolu bir odaya götürdü.

— Burası bir arkadaşın yeri. Sakın gelmeye kalkmayın. Sizin için tehlikeli olur.

— Balbek için gerekli her şey tamam mı?

Oturdular. Dilsiz bir kadın tepsiyle çay getirdi. "Johnny" temkinli davranıyordu.

Dikkatle etrafına bakıyor ve ağır ağır konuşuyordu.

Böylesine aranan bir adamın sağ kalması için çok kurnaz olması gerekliydi. Cevap vermeden önce çayından bir yudum aldı.

— Evet, doğrudan temas kuramadım.

Çünkü telefon bozuk, ama güvenilir bir haberci gönderdim. Yarın sabah çok erken saatte gideceksiniz, değil mi?

— Evet.

— Yalnız mı?

— Hayır.

Şoförle Neyla'nın varlığını ve çalınmış araba oyununu anlattı. Neyla'dan ayrıldıktan sonra, önce ABD Elçiliği'ne gidip çalıntı çöp kamyonu olayını anlatmıştı. Sonra en kuvvetli delili olan beş bin lirayı çekmişti. Robert Carver üç gün önce çalınan ticaret ataşesine ait olan BMW'nin özelliklerini anlatmış, bir resmini vermişti.

"Johnny" kabul etti.

— Görüşeceğiniz kişi Amal üyesi. Sizinle konuşmakla büyük bir tehlikeye atılıyor. Şehirde görüşmeniz imkânsız, her yerde muhbirler var. Patlayıcı uzmanıdır, zaten bu yüzden onu ellerinde tutuyorlar, ama aynı zamanda ondan çekiniyorlar.

— Onu nerede göreceğim?

91

— Oraya varır varmaz Palmyra Otel'i'ne gidin ve Seyid'i sorun. Ona Nebil Musa'yı görmek istediğinizi söyleyin, anlayacaktır. Sonra, şu an kapalı olan Balbek harabelerine dolaşmaya gidin. Görmeniz gereken kişi sizi orada* bulacak...

— Beni nasıl tanıyacak?

"Johnny" sırtıttı.

— Tek yabancı siz olacaksınız... Özellikle de yanında kadın olan tek kişi. İyi şanslar! Suriyelilere dikkat edin, her şeyi arıyorlar. Yolculuğunuzun ilginç geçmesini dilerim... Tokalaştılar ve Malko merdivenleri indi. Giriş katında, kapısı açık olan bir dairede birçok silahlı adam tartışıyorlardı. Dışarda tesadüfen evin numarasını ve sokağın adını gördü, sonra Mahmud ile buluşmak için yürüdü. Filistinli yine her zamanki gibi tıkmıyordu.

Malko ticaret ataşesinin BMVV'sini geri almak için Balbek'e gideceklerini söylediğinde şoför buna hiç de memnun olmadı.

*

**

Telefon çaldığında Malko akşam yemeği niyetine bir şeyler atıştırmak için aşağıya inmek üzereydi. Raşel'in dipdiri sesini duydu.

— Buradan geçiyordum, birlikte bir kadeh bir şey içebilir miyiz? dedi israili kadın.

— Neden olmasın? Barda buluşalım, dedi

SAS.

Papağan deliler gibi ıslık çalıp bomba seslerini taklit ediyordu. Raşel ölçülü bir hareketle, uzun bacaklarının büyük bir bölümünü sergileyerek taburesine tırmandı.

92

Dar bir etek ince kalçalarını belirginleştiriyor, yün kazak ise ufak göğüslerini sımsıkı sarıyordu. Baş döndürücü gülüşü, Malko'nun yerinde başka birisi olsa onu çılgına çevirirdi. Bir viski ile votka ısmarladılar ve kadeh tokuşturdular.

— Kötü dostlarınız var, diye içini çekti kadın.

— Ne gibi?

— Bugün kimle buluştuğunuzu biliyor musunuz?

SAS sinirlendi, demek kendini takip ediyorlardı.

— Hayır.

— Buluşma yeriniz komünist milletvekili Kerim Zahir'e ait bir bina.

Malko şaşkınlığını gizledi. John Guillermin'e karşı girişilen suikastte kullanılan gri Volvo da Kerim Zahir'indi.

— Ya öyle mi?

— Bu bina bizim sürekli gözetlediklerimizden biridir. Sahal* Beyrut'u terketti, ama biz hâlâ buradayız. Orada kimle buluştunuz?

— Her şeyden haberiniz olduğuna göre bunu da bilmeniz gerekir, dedi SAS.

Genç kadın kötü kötü baktı, ama üstelemedi.

— Nazım Abdülhamid itiyle buluştuğunuza eminim.

Bir süre göz göze bakiştılar, sonra papağanın tiz çılgılığı gerilimi düşürdü.

Malko bayağı bozulmuştu. Ya "Johnny" gerçekten karşı taraftansa? O zaman Balbek'e

(*) İsrail Ordusu.

93

ölüme gidiyordu. Genç kadın kafasından geçenleri anlamış olmalı ki, ona doğru eğildi.

— Size saygı duyuyor ve başınıza bir şey gelmesini istemiyoruz. Size söyledim ya, şefleri Abdüjhamid. Onu yakalamamız için yardım edin. Size her şeyi göstereceğiz.

SAS cevap vermedi. Raşel kadehini bir dikişte içti ve alay edercesine gülerek:

— Sizi yemeğe davet etmiyorum. Ama telefon numaram var, beni arayın, dedi. Barı tahrik edici bir kırıtişla geçti. Robert Carver SAS'a sorguya çekildiği villanın

resmen basın mensuplarına ayrılmış bir İsrail mülkiyeti olduğunu anlatmıştı. Gerçekte ise bir Mossad üssüydü ve Beyrut'taki casuslar buradan idare ediliyordu.

*

* *

Neyla esnedi ve başını Malko'nun omzuna yasladı. Arabada uyuya kalmıştı. Mahmud son sürat doğu yönüne doğru sürüyordu aracı. Sokağa çıkma yasağı kalkmıştı, ama ortalıkta in cin top oynuyordu. Havan atışları durmuştu. Her şey mükemmeldi. Liman boyunca ilerlediler, sonra aniden Mahmud Oldsmobile'i hristiyan bölgesindeki dar ve dolambaçlı sokaklara soktu. Yolda birkaç ' falanjist karakolu gördüler. Buralarda hemen hiç tahribat olmamıştı. Yukarı doğru çıkıldıkça manzara güzelleşiyordu. Beyrut doğudan batıya kadar gözalabildiğine beyaz ve tutarsız bir magma gibi yayılıyordu.

Mahmud her virajı savrulurak alıyordu.

Meskun yerler gittikçe azalıyor ve tahrip olmuş evler yeniden görülmeye başlıyordu. Sonra bir

94

kontrol noktasında durdular ve soğuk tipli askerlere belgelerini gösterdiler. Tekrar yola koyuldular, manzara değişmemişti. Ama burada iki yenilik Malko'nun dikkatini çekti. Bunlardan biri bu bölgede çok az ev olması, diğeri ise bunların boş oluşuydu. Suriye ve falanjist hatları arasındaki terkedilmiş alandaydılar.

Çok kısa sonra Raşel'in yanılıp yanılmadığını öğrenecekti. İki yüz metre sonra yolun ortasında üst üste yığılmış lastikler ve bir kontrol kulübesinin yanında duran pembe çizgili savaş elbisesi giymiş askerleri gördü. Bunlar Suriyeliler idi. Mahmud biraz öfkeli bir gülüşle arkasına döndü ve:

— Dikkat, işte ilk Suriye barikatı, dedi.

95

X. BÖLÜM

Kalaşnikoflarını doğrultan iki Suriye askeri ilerledi. Mahmud indi, önce Oldsmobile'in bagajını, sonra motor kapağını açtı. Bu sırada bir diğeri Suriye askeri de bir sopanın ucuna takılmış aynayı arabanın altından şasisi boyunca gezdiriyordu. Sürekli olarak bombalı arabalardan korkuyorlardı, sonra yine boş tartışma başladı.

Malko Suriyelilerin müttefiki PSP tarafından verilen geçiş iznini verdi. Şaşırın asker

evire çevire izni inceledi, resmin SAS'a ait olduğuna kanaat getirince geri verdi. Aşağılayıcı bir edayla Neyla'ya baktı. Genç kadın titrek bir sesle Beyrut'tan çalınan araba hikâyesini anlattı ve Robert Carver'ın verdiği BMW'nin fotoğrafını da gösterdi. Arapça kelimelerden sıkılan Suriyeli asker boyun eğdi. — Hallettik, bu sabah fazla acımasız değiller, dedi Mahmud. Onlara sadece Beka' da Zahle'ye gideceğimizi söyledim, hiç aldırmadılar. Metn'e tırmanıyorlardı ve daha şimdiden doruklardaki kar görölüyordu. Beka'dan gelen kamyon konvoylarıyla karşılaşılıyorlardı. Birkaç kilometre sonra yeniden askerler görüldü. Tepede, bir mangalın etrafında toplanmış buz gibi üç Suriyeli geçiş belgeleri-
96

ne üstünkörü baktılar. Tüm iş ilk kontrol noktasında yapılıyordu. Bu her beş kilometrede bir yeni arama noktalarıyla alışılacelmış bir hal alıyordu. Yol Metn'in boş rampaları boyunca uzayan çakıllı arazide kıvrıla kıvrıla devam ediyor ve karlı alanlar gitgide sıklaşıyordu. Bir Suriye Mig'i gürültüyle üstlerinden geçti. Aintoura'dan sonra tepeye geldiklerinde yamaçta bulunan yolun sağında büyük bir beyazlık gördüler. Bu Lübnan'ın en zengin vadisi Beka idi ve üzerine bulut çökmüştü. — Zahle tepede, dedi Mahmud. Bizi durdurmamalarını dilerim. Dik bir yokuştan sonra müslüman tarafında kalan ve sis içindeki Beka'nın en büyük hristiyan şehrine geldiler. Suriye devriyeleri trafik akışını yavaşlatıyordu, ama onları durdurmadılar. Daha sonra yol aynı tür arama noktalarıyla Balbek'e kadar altmış kilometre boyunca sürdü. Her Suriye üniforması görüşünde Malko heyecanlanıyordu, çünkü ne de olsa düşman topraklarındaydı. Eğer Suriyeli subaylardan biri onun kim olduğunu öğrenirse asla Liezen'deki şatosunu göremezdi. Suriyeliler önemli tutsaklar oldu mu, işe gözlerini oymakla başarlardı. Malko birden buraya gelmesine neden olan büyük araba mezarlığını gördü. Yolun iki yanına yığılan binlerce karoseri adeta duvar oluşturmuştu.

— Nereden geliyor bunlar?

— Ebu Çaki! dedi Mahmud. Arabaları çalarlar, en iyilerini Suriyelilere satıp, diğerlerini

de parçalarlar. Burada Beyrut polisinin borusu ötmez.

97

Bu belliydi. Paslı iskeletler kilometrelerce devam ediyordu. Sis açıldı ve masmavi bir gökyüzü ortaya çıktı. Neyla doğruldu ve esnedi.

— Acıktım!

— Balbek'e kadar sabretmen lazım, dedi SAS.

Yol ikiye ayrılıyordu. Batı yönüne gideni doğru Suriye'ye, doğu yönüne gideni ise kıvrılarak Balbek'e çıkıyordu. Yeniden arama vardı ve bu kez Suriyeli astsubay daha dikkatli davrandı. Mahmud SAS'ın gazeteci olduğunu ve Balbek'te Amal yöneticilerinden biriyle buluşacağını söylemek zorunda kaldı. Suriyeli arkalarından düşünceli düşünceli onları izledi ve Malko adamın telefon ettiğini gördü. Bu hoşuna gitmemişti, ama Zahle'ye çıkan tek bir yol vardı ve buranın denetim altında tutulması çok kolaydı.

Dağların yamaçlarına kadar göz alabildiğine yeşil tarlalar uzanıyordu. Mahmud sırtarak ileriye işaret etti.

— İşte ülkenin en iyi afyonları!

Rampayı tırmanmaya başlamışlardı. Malko uzakta, sol kolda yükselen güneşin sarıya dönüştürdüğü sütunları gördü. Burası Balbek arkeoloji bölgesiydi. Beyrut'taki modern bina yıkıntıları dışında hiçbir şey görmemiş olan Neyla şaşkınlıktan gözlerini faltaşı gibi açtı. Her yol ayrımında trafik munis Suriye askerleriyle onlara eşlik eden silahlı, sakallı milislerin denetimindeydi. Duvarında Humeyni'nin büyük boyutlarda bir portresi olan kışlanın önünden geçtiler. Tam Balbek'e girerlerken Mahmud:

98

— Sağa bakın, İsraililer, dedi.

Malko sıçradı. Beka'da İsrail Ordusu yoktu! Kıvrılmış demir borular, yıkılmış duvarlar, enkaz ve yanmış arabalardan oluşan bir karmaşa gördü. Nedeni, son İsrail Mirage'larının baskınıydı ve milisler enkazı kaldırıyordu...

SAS Johnny'nin arkadaşı ve ilişki kuracağı kişinin enkaz altında kalmamış olmasını diledi. Hâlâ sinirliydi ve kısa bir süre sonra Johnny'nin hangi taraf için çalıştığını kesinlikle öğrenecekti. Yıkıntılar ve üzerinde Şeyh

Abdullah Kalesi'nin yüksek duvarlarıyla çevrili
çıplak tepe arasında uzayan Balbek gözüktü.
Her halinden rahatladığı belli olan Mahmud,
arkaya dönerek:

— Geldik, dedi.

*

* *

Palmyra Otelı çok güzel günlere tanık
olmuştı. Girişteki Arapça, İngilizce ve
Fransızca yazıda otelin CICR* denetiminde
olduğu ve bu yüzden de içeri silahlı girilemeyeceği
yazıyordu.

Malko kapıyı açtı ve titredi. İçerde ısı sıfır
derece kadardı. Uzun süredir müşterisi
olmayan otel ısıtılmamıştı, içersi bomboştu.
Yabancıları görmekten duyduğu şaşkınlığı
gizleyemeyen ihtiyar bir Lübnanlı çıkageldi.

— Kahvaltı istiyoruz, dedi SAS.

İhtiyar onları sevimsiz ve lobiden çok daha
da soğuk yemek salonuna götürdü, şömineyi
yaktı. Hayretler içinde iki memur daha geldi.

(*) Uluslararası Kızılhaç Teşkilatı

99

SAS bunlardan birine:

— Seyid burada mı? Onunla görüşmek
istiyorum, dedi.

— Şuradaki ihtiyar, bekleyin haber vereyim.
İhtiyar memur masalarına kadar hızla yürüdü.

— Nebil Musa'yı görmek için geldim, dedi
Malko. Ona haber verebilir misiniz? İki
sularında buluşalım.

Seyid sessizce onayladı. Hiç yorum yapmadı,
ısrarla:

— Muhafızsız tek başınıza otelden ayrılmayın,
diye tembih etti. İranlılar Balbek'i işgal
ediyor ve yabancı görmek istemiyorlar. Sonra
başıma bela açılır...

— Ya Suriyeliler?..

Seyid umursamazca bir hareket yaptı.

— Onlar yalnızca şehrin giriş ve çıkışlarındalar,
ama İranlılar her tarafa yayıldı. Eski
liseye yerleştiler, ayrıca postanenin karşısında
da bir karakolları var. Hatta Borsa Meydanı'
nın adını Humeyni Meydanı olarak değiştirdiler.
Okullarda sekiz yaşından itibaren

bütün kızlara peçe taktırılmasını istediler.

Malko haşlanmış yumurtayı avuçlayarak
ellerini ısıttı. Kahvesi bitmek üzereyken salona
fişekliklerinin ağırlığını taşıyamaz hale gelmiş
birçok sakallı milis girdi ve yanlarındaki
masaya oturdu. Hepsinin kafasında kırmızı

alın bağı vardı. Kalaşnikofların dipçiklerinde Humeyni'nin renkli portresi yapıştı!.. Bunlar, Allah'ın Fedailerı olarak tanınan Hizbullah'lardı. Yalnız yabancılara bir göz atmakla yetindi-
100

ler. Yine de Malko hiçbir şey anlamayan Neyla'yı çekerek yemek salonundan çıkmakta acele etti. Saat daha sabahın sekizi idi. Genç kadın Seyid'e çalıntı araba hikâyesini anlattı, bunun üzerine ihtiyar araba hırsız Ebu Çaki'nin telefon numarasını verdi. Malko yükselen güneşin ilk ışınlarında ısınmaya çalışırken Neyla çalışmaya başladı. Balbek bin metre irtifadaydı ve soğuk insanın içine işliyordu. Neyla SAS'ın yanına geldi.

— Ebu Çaki'ye haber verdim. Her şeyin yolunda gitmesi için bizi aldirtmak amacıyla bir araba yollayacak.

Geriye beklemek kalıyordu, ilk gelenler silahlarını şakırdatarak giderken içeriye yeni İranlılar girdi. Nihayet, dantel perdeli eski bir Mercedes geldi. Arabayı şişman bir sakallı kullanıyordu, yanında ise Amal milislerinden biri oturuyordu. Adamın silahının dipçiğinde İmam Musa Sadr'ın resmi vardı. Mahmud yeni gelenlerin yanına gitti. Bunlar bekledikleri kişilerdi. Mercedes'e bindiler ve şehrin yolunu tuttular. Şehir merkezi silahlı İranlılar ile kaynıyordu. Doğu çıkışında etrafı araba hurdası yığılı boş bir alana geldiler. Kötü tıraş olmuş kuşkulu bir adam olan görevli onları küçük bir büroya aldı. Arapça tartışmalar başladı. Neyla SAS'a durumu anlattı.

— Ebu Çaki henüz gelmedi. Bu onun yardımcısı.

Neyla BMW'nin fotoğrafını çıkartıp plakasını verdi ve çalınma olayını anlattı. Adam umursamaz bir tavırla not aldı. Buranın en sevimli yanı, odaya hoş bir sıcaklık yayan sobaydı. Masadaki kâğıt yığınının üzerinde
101

yeşil kapaklı çok güzel bir Kuran duruyordu. Sonunda görevli tüm çalıntı arabaların Ebu Çaki'ye getirilmediğini, bu yüzden de araştırma yapılması gerekeceğini söyledi.

— Saat dörde doğru gelin, dedi. Eğer arabayı bulmuşsak beş bin lira vermeniz gerekecek. Anlaştık mı?

Neyla kabul ettiklerini söyleyince, Malko cebinden paraları çıkarıp gösterdi. Böylece ortam biraz yumuşadı. Hatta Lübnanlı onlara

sade kahve bile ikram etti. SAS kahvesini içtikten sonra Neyla'ya döndü ve:

— Ona, randevu saatine kadar harabeleri dolaşacağımızı söyleyin, dedi.

Görevli İranlılara haber vereceğini ve böylece de hiçbir sorun çıkmayacağına dair güvence verdi. Tutuklanırlarsa Ebu Çaki'nin konuğu olduklarını söylemelerinin yeterli olacağını bildirdi. Tam odadan çıkmak için kalktıklarında, görevli Arapça bir Şey söyledi ve Neyla olduğu yerde kalakaldı.

— Bekleyin, hemen çıkmamızı istemiyor, dedi kadın.

Neyla yerine oturdu. Ayakta duran SAS tahrip edilmiş arabaların yanında alışılmadık bir hareket sezdi. İçi İranlılarla dolu bir Pikap, içinde yalnız şoför bulunan kırmızı bir Volvo'ya muhafızlık ediyordu. İranlılar dönüp gittiler ve Volvo diğer arabaların ortasında durdu.

Malko, kendilerini niçin büroda tuttuklarını düşündü. Yoksa, bu İranlıların hazırladığı ve Ebu Çaki'nin adamlarınca Beyrut'a götürülecek bombalı bir araba mıydı? SAS kırmızı Volvo'nun plakasını almaya uğraşırsa da

102
başaramadı...

Sakalı uzamış adam kapıyı açtı, kendilerini getiren Mercedes oradaydı. Yeniden süratle Balbek'i geçip Palmyra Otel'i'ne geldiler. Yemek yiyip harabelere gidecek kadar vakit vardı. Mahmud onlarla gelmeyeceğini bildirdi. Çok ihtiyatlı davranıyordu. Böylesine önemli bir göreve ne derece karıştığını anlayan Neyla'nın aniden iştahı kaçmıştı.

— Yeniden mi başlıyoruz? dedi aniden kadın. İranlılar çok kuşkucu, bu da beni korkutuyor. Amal'in adamlarından kim olduğumuzun araştırılmasını isteyebilirler, bunun sonucunda da işler sarpa sarabilir.

— Korkulacak bir şey yok, her şey yolunda gidecek, dedi Malko.

Ne olursa olsun sahte gazeteci kimliğinin doğrulanacağını biliyordu. Ayrıca, böylesine önemli bir randevuya gitmemezlik edemezdi. Otelden çıktı ve güneşte parlayan harabelere baktı. Gökyüzünde, arkalarında beyaz iz bırakarak giden Suriye Mig'leri vardı.

*

* *

Malko uzun süredir kapalı olan gişenin yanındaki, harabelerin tahta giriş kapısını i t t i . Dışarda, eskiden turistlerin üzerine binerek resim çektirdikleri bir deve, bulduğu otu ağır ağır yiyordu. Biraz ilerde, kedilere yiyecek veren bir adam SAS ile Neyla'yı görünce doğruldu ve şaşırılmış bir edayla onlara yaklaştı.

— Turist misiniz?

— Öyle de denebilir, bazı işler için Balbek'ten geldik, dedi Malko. Harabereleri

103

gezebilir miyiz?

Dauphine topunun* mermileriyle delik deşik olmuş bir bina iskeletinde kediler oynayıyordu. Bekçi eliyle umursamazca bir işaret yaptı.

— Kendi evinizdeymiş gibi davranabilirsiniz, sizi kimse rahatsız etmez...

Gösterişli bir merdivenden tırmanarak Jüpiter Tapınağı'ndan geriye kalan altı sütunun bulunduğu alana geldiler. Açık kızıl taşlar masmavi gökyüzüyle çok güzel uyum sağlıyordu. Sağlam kalanlar çok etkileyiciydi, devrilenler ise yıldırım çarpmışa benziyordu. Malko ve Neyla meydanda durdular.

Buluşacakları kişi neredeydi? İhtiyar Seyid onunla ilişki kurabilmiş miydi? Eğer Raşel haklıysa adam gelmeyecekti. O zaman, bu harabelerde bulunmakla SAS ölüm fermanını imzalamış oluyordu. Tabii, Neyla'nın durumu da farklı değildi. Kontrollar yüzünden silah getirememişti. Genç kadın ona yaslandı.

— Ne yapıyoruz?

— Yarım saat daha bekleyeceğiz, dedi Malko. Eğer kimse gelmezse, otele döneceğiz. Yirmi asırlık bir taşta oturdular ve iki aşık gibi sarmaş dolaş oldular. Takriben yirmi dakika sonra Neyla sıçradı ve Malko'dan uzaklaştı.

— Merdivene bak!

Oturdukları yerin biraz aşağısında, Baküs Tapınağı'nın girişine doğru merdivenleri çıkan birisini gördü. Neyla ve Malko hemen tapınağa doğru ilerlediler, içeri girince adamı buldular. Blucin ve kazak giymiş bir delikanlı etrafı inceliyordu. Malko yaklaşıncı kazaktan

104

dışarı taşan tabancanın kabzasıyla yepyeni duran fişekliği gördü. Adam arkasına döndü, küçük bir bıyığı ve tedirgin ifadeli gözleri

vardı. Önce SAS'ı, sonra Neyla'yı tepeden tırnağa süzdü ve yanlarına geldi. Fısıltıyla:

— Johnny mi? dedi.

— Ayva!* dedi Malko.

Adam karşısındakinin Arapça konuştuğunu görünce alçak sesle uzun uzadıya bir şeyler anlattı. Ama SAS araya girdi ve İngilizce olarak:

— Arapça bilmiyorum, lütfen İngilizce veya Fransızca konuşun, dedi.

Adam Fransızca konuştu.

— Çabuk olmalıyız, galiba beni izlediler.

— Kim?

— Asayiş'in casusları olan Hizbullah'lar.

Bizden kuşkuluyorlar.

— Bildiğiniz önemli şeyler var mı? Johnny bana çok şey bildiğinizi söylemişti.

Filistinli arkasına baktı ve hemen konuşmaya başladı.

— Tahran'dan Damas yoluyla sandıklar içinde üç tane ULM getirttiler. Bundan yalnızca bazı Suriyeliler ve Hizbullah'lar haberdar. Bunu kendi adamlarının çoğu ve Amal üyeleri henüz bilmiyorlar...

— Nerede saklıyorlar?

Filistinli sürekli olarak merdivene dönüyordu.

— Bilmiyorum. Monte edip gizli bir yere taşıdılar. Buradan on kilometre uzaktaki Brital Okulu'nda sakladıklarını sanıyorum.

(•) Evet.

105

Silahları tahrip etmek için çok sayıda çocuğu öldürmek gerekli.

Çok kötü bir düşünceydi...

Malko'nun soracağı daha çok soru vardı, ama Neyla'nın haykırması dikkatini çekti.

— Gelenler var!

Arkasına baktı. İki adam hiç acele etmeden Baküs Tapınağı'na çıkan merdiveni tırmanıyordu.

Tek kurtuluş yolu da otuz metrelik dik bir yara açılan boşluktu.

Yeni gelenleri görünce şeytan görmüşe dönen Johnny'nin arkadaşı olduğu yerde kalakalmıştı. Onu kendisine getirmek için Malko kolundan çekmek zorunda kaldı.

— Bu ULM'leri kim ve hangi amaçla kullanacak?

— İranlılar, dedi Filistinli. Ayetullah Humeyni'ye çok sadık oldukları için seçilen askerler. Dün hepsi Beyrut'a gitti.

— Beyrut'a mı?

Adam doğrularcasına başını eğdi.

— Evet. ULM'lerde ya yarın ya da öbür gün karayoluyla nakledilecek. Bu işte Suriye kamyonlarıyla PSP'nin araçları kullanılacak. Doğru Beyrut'un güney banliyösüne gidecekler. Birkaç dakikada kullanabilmek için kanatları katlı olarak kamyonlara yüklüyor ve böyle seyahat ediyorlar. Sonra da...

— Sonra ne?

Yeni gelen iki kişi yaklaşıyordu. İkisi de şii milis erleriydi. Filistinlinin gözleri yuvalarından fırlayacakmışcasına fıldır fıldır dönüyordu.

— ULM'leri roket ve patlayıcılarla donattılar, dedi alçak sesle.

106

— Neye karşı?

— Bilmiyorum, bu çok iyi gizlenen bir sır, diye ağzında geveledi. Şimdilik...

i k i milis eri çok yakınlarındaydı. Malko adamların kuşku dolu gözlerini farketti, harekete geçmenin tam zamanıydı.

— Arkanızı dönün ve tedirgin değilmiş gibi davranın, dedi Filistinliye.

Johnny'nin arkadaşı bu öneriyi kabul etti.

SAS bir adımda adamın arkasına geçti. Aynı anda iki adamdan biri Filistinliyi sert bir şekilde azarladı. Neyla'nın yüz ifadesinden sorunların başladığı anlaşılıyordu. Zoraki bir gülümsemeyle genç kadına Fransızca olarak:

— Ne diyorlar? diye sordu SAS.

— Bir yabancıyla konuşmaya hakkı olmadığını, bölgeye girişin yasak ve bizim de muhakkak Siyonist ajanlar olduğumuzu söylüyor. Bizi genel karargâha götürmek istiyorlar. Filistinli kızgın bir ifadeyle inkâr etti.

—Ona inanmıyorlar, diye tercüme etti Neyla.

Malko etrafına baktı. Buradan tek çıkış, önünde iki milis erinin bulunduğu yerdı.

Adamlardan biri elini kemerine götürdü. İşler karışıyordu. Bir kez tutuklandılar mı, her şey bitti demektir. Suriyeliler kimliğini saptayacak ve onu bir daha serbest bırakmayacaklardı.

Elindeki bilgi ise yüzlerce hayatı kurtarıp Lübnan'ın politikasını değiştirebilirdi, ama bunları Beyrut'a ulaştırması gerekliydi.

Harekete geçmek için birkaç dakikası vardı. Milis erlerinden biri tabancasının kılıfını açmaya çalışıyordu. Adam daha silahına elini

107

süremeden, Malko sağ elini uzatarak Filistinlinin
kemerindeki kabzayı yakaladı ve çekti.

Çıkan Tokaref marka bir tabancaydı.

Bu hareketle, geriye dönüşü olmayan bir
yola girmişlerdi,

Tokarefi iki milis erine doğrulttu ve

İngilizce:

— Kıpırdamayın, yoksa vururum! diye
bağırdı.

Adamlar hareketsiz kalakaldılar. Neyseki
mabedin cephesi dışardan görünmelerini engelliyordu.

Yine de adamların yalnız olup

olmadıklarını bilmiyordu. Gözlerinin önünde

Raşel'in hayali belirdi. Mossad ajanı olan kız

haklıydı Tehlikeli bir tuzağa düşmüştü...

Birkaç saniye öylece durdular. Filistinli
bembeyaz kesilmiş, diğer ikisiyse şaşırılmıştı.

Neyla eski taşlara yaslanmıştı. Malko umutsuzca
bir çözüm arıyordu. Aniden milis

erlerinden biri üzerine doğrultulmuş silahı

farketmemiş gibi yana doğru bir adım attı,

sonra mabetten dışarı ok gibi fırlayarak

koşmaya başladı. Eğer kurtulup haber verebilirse,

birkaç dakika sonra Balbek'teki tüm

Hizbullah'lar peşlerine düşerdi. SAS silahını

kaldırdı ve koşan adamın sırtını hedef aldı.

Eğer tetiğe dokunursa çıkan ses dikkati

çekecekti. Adamın kaçmasına göz yumarsa

harabeler kısa sürede sarılırdı. Kafası karmakarışıklı.

Nasıl bir karar vermeliydi? Adam

tapınağın merdivenlerine geldi mi, atış alanından

çıkması olacaktı...

108

X I . BÖLÜM

Kaçak koşmaya devam ederken bir ara

Malko'nun ne yaptığına bakmak için arkasına

döndü. Arkadaşı hâlâ hareketsiz duruyordu.

SAS'ın ateş etmeye hazır olduğunu görünce

kenara kaçtı ve tapınağın zeminini oluşturan

geniş taşların arasındaki oyuğa ayağı takıldı.

Sendeledi ve çığlık atarak düştü.

Johnny'nin ajanı adama doğru koştu. Tam

doğrulurken yanında bitiverdi. Çizmesinden

çıkardığı hançeri deli gibi adamın boynuna,

sırtına ve karnına sapladı. Sonunda doğruldu,

milis bir kan gölü içinde hareketsiz yatıyordu.

Filistinli Malko'nun yanındaki diğer milise

doğru yürüdü.

Adam korkudan bir çığlık attı ve üzerine

doğrultulmuş tabancaya aldırış etmeden Tokaref

ini çekmeye uğraştı.

— Hayır! diye bağırdı SAS.

Onu öldürmek istemiyordu. Ama silahını çeken adam namluya mermi sürmüştü.

— Ateş et! Ateş etsene! diye öfkeyle bağırdı Neyla.

Malko tetiğe dokundu. Tam kalbine saplanan mermiyle adam silahını fırlattı ve geri geri gitti. Gözbebekleri büyüdü. Yüzü sapsarı oldu ve hatları gerildi. Patlamanın yankısı hâlâ SAS'ın kulaklarında çınlıyordu. Milis önce diz

109
çöktü, sonra devrildi. Tam bu sırada elinde hançerle Filistinli geldi.

— Bırakın, öldü, dedi Malko.

Eğildi ve ölüyü inceledi. Kaç yaşındaydı acaba? Yirmi i k i mi, yirmi üç mü? Ne rezillik! Malko allak bullak olmuştu. Bu durumdan öğreniyordu, doğruldu. Neyla gözlerini iri i r i açmış, ona bakıyordu.

— Gidelim, dedi kolundan çekerek.

Filistinlinin beti benzi atmıştı. Malko tek kelime etmeden adama tabancasını uzattı, o da aldı ve kemerine taktı, iki adam göz göze geldiler.

— Yalnız geldiklerine inanıyor musunuz? dedi SAS.

Diğeri başını salladı, çok heyecanlanmıştı ve bu yüzden konuşamıyordu. Malko merdivenlere ilerledi ve harabeleri inceledi, görünürde kimse yoktu. Ama bu önemsizdi...

Hançerlenmiş milisin cesedi tam merdivenin başındaydı ve çok uzaktan farkedilebilecekti.

Her şeyden önce soğukkanlı davranması ve elindeki imkânları değerlendirmesi gerekiyordu. Kaçmaya hazırlanan genç Filistinliye seslendi.

— Gelip bana yardım edin.

Bir saat sonra akşam olacaktı. Her türlü tehlike ortadan kaldırılmalıydı. Malko iki bölme arasında ve takriben yirmi metre derinlikte bir hendek keşfetti.

— Bunları şuraya koymalıyız. Böylece kısa sürede bulmalarını engelleriz, dedi.

Cesetleri taşıdılar. Malko kan ter içinde doğruldu. Görünüşe bakılırsa silah sesini harabe bekçisi dışında kimse duymamıştı,

110

yoksa diğerleri çoktan gelmiş olurlardı... Şehir bir kilometrelik mesafedeydi ve savaş halindeki

bu yerde silah sesi garipsenecek bir şey değildi. Kendilerine tuzak kurulmuş olabilirdi. Suriye bölgesini arabasız geçerek Beyrut'a gitmek çok zordu. Öyleyse en iyisi hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı.

Eline bulaşan kanı blucinine silen ve korkudan ödü patlayan Filistinli bekliyordu. SAS adamın kolunu tuttu.

— Önce biz çıkacağız, siz on dakika bekleyin. Bir sorunla karşılaşmamanızı dilerim. Şayet bir şey olursa, daha önce sizle ne konuştuk, ne de tanışıyoruz.

Diğeri başını salladı, ama tatmin olmamıştı. Güneş batıyordu ve bu yüzden de hava serinlemişti. Neyla titriyordu. Malko yüksek basamakları inmesinde kadına yardımcı olmak amacıyla elini tuttu. Genç kadın elini olanca gücüyle sıkıyordu. Nihayet bekçinin kedileri beslediği çimenliğe geldiler. Adam onlara seslendi.

— Güzel miydi?

— Harikaydı! dedi SAS.

Bekçi başını salladı.

— Biraz tedirgindim. Üç kişinin geldiğini gördüm ve bir el silah sesi duydum. Bu kaçıkların ne yapacağı hiç belli olmuyor.

—Başkaları da geldi mi? dedi SAS umursamaz bir edayla.

— Hayır. Gidin ve bir an önce Beyrut'a varın...

Küçük tahta kapıyı geçtiklerinde bile kalpleri heyecanla çarpıyordu. Kimse yoktu. Yalnızca insanın yüreğini parçalayan deve ters

1 1 1

*

ters baktı... Harabeleri çevreleyen yolda hızla ilerlediler. İnanılmayacak bir mucize gerçekleşti: İlk virajda Oldsmobile ile karşılaştılar. Bu da onları bir kilometre yürümekten kurtardı. Neyla arabaya binerken Malko Mahmud'a doğru ilerledi.

— Buraya gelmen çok iyi bir düşünce.

Lübnanlının yüz ifadesi garipti, her zamanki gülümsemesi kaybolmuştu. SAS'a yaklaştı.

— Sizinle konuşmam lazım...

Lübnanlının kafası karmakarışık.

— Sizi aramaya geldim. Büyük tapınağın giriş kapısının yan tarafından dönerken hançerlenerek öldürülen adamı gördüm, silah sesini işittim, dedi. Neler oluyor?

Yalan söylemek imkânsızdı. Malko ona gerçeği anlattı. Lübnanlı afalladı.

—O iki kişinin yok olduğunu farkedip onları aramak için adam yollayacaklardır, diye inledi. Harabe bekçisi de her şeyi onlara anlatacak. Adamınız tutuklanacak ve bir süre sorgu odasının güçlü lambası altında kalınca hayatını anlatacak. Filistinlileri iyi tanırım, başkasının canım hiçe sayarlar, ama iş kendilerine gelince değişir.

— Hemen gitmemiz lazım, dedi Malko. Mahmud başını eğmişti ve kıpırdamadı bile. Öfkeyle bir Pepsi-Cola kutusuna tekme attı. Uzun süren sessizlikten sonra lafa girdi.

— Dinleyin, bana bol para veriyorsunuz. Ancak bir olay olursa belki sizi hemen öldürmezler, ama beni beş dakikada kurşuna dizerler.

— Size on bin Lübnan Lirası veririm, dedi SAS.

112

Mahmud başını salladı.

— Sorun bu değil...

— Peki ne yapmamı öneriyorsunuz? dedi buz gibi bir sesle Maiko.

Şoför ayakkabısının burnuyla toprağı kazıdı.

— Tanrım! Sizi yüzüstü bırakmak istemedim.

Silah sesini duyunca hiçbir şey söylemeden çekip gidebilirdim. Palmyra Oteli'nden bir taksi isteyebilirsiniz. Onunla falanjist karakollarından önceki son Suriye karakoluna kadar gidebilirsiniz. Sonra da tampon bölgeyi yürüyerek geçer ve bu olaydan sıyrılırsınız.

— Peki! dedi SAS. Ama Suriye kontrolleri ne olacak? Bize hiçbir şey sormayacaklar mı?

— Geçiş izinleriniz var... Aracınızın çalındığını söyleyin, kimse buna şaşmaz.

Malko tartışmanın gereksiz olduğunu anladı.

Lübnanlının korkudan ödü patlıyordu, en ufak bir olayda yakasını kurtarmak için onları ele verebilirdi ki, bu da kendileri için çok daha tehlikeli olurdu. Carver, Beyrut'ta güvenilebilecek kimse olmadığını söylemişti ona... Eğer hiçbir şey anlaşılmazsa Mahmud'un öne sürdüğü çözüm çıkış yolu olabilirdi. Aksi takdirde daha ilk kontrolde hapı yutarlardı. Suriyeliler ilkel de olsa, ellerinde telsizleri vardı.

— İyi, ama en azından bizi otele kadar

götürebilirsiniz...

Mahmud yumuşadı.

— Götürmesem daha iyi. Belki garipsenir, ama fazla uzak değil..

Çaresiz kalan Malko üstelemedi.

— Pekâlâ, gidin, dedi. İyi yolculuklar,

113

Neyla'ya da inmesini söyleyin.

Mahmud üzgün, ama kararlı hareketlerle Oldsmobile'ine bindi. Neyla ise şaşkın şaşkın araçtan indi. Lübnanlı açık pencereden başını çıkartarak:

—Sizi Bikfaya'daki ilk falanjist karakolunda gece yarısına kadar bekleyeceğim! dedi. Böylece Beyrut'a gitmek için fazla zorlanmazsınız. Belki de Mahmud'un yıllarca beklemesi gerekecekti. Malko uzaklaşan Oldsmobile'i seyretti ve Neyla'ya döndü. Kadının elini tuttu, onun da yaşamını kendisinininki gibi büyük ve tehlikeli bir maceraya sürüklüyordu. Bir ihbarla her şey ters yüz olabilirdi. Kendisi büyük bir Merkez'e bağlı olduğu için kurtulabilirdi, ama kızınki tam bir hainlikti ve bunun da cezası ölümdü. Bağnaz iranlıların kadınlara hiç de hoşgörülü davranmadığı kesindi.

— Ne yapıyoruz? dedi gözyaşlarını zar zor tutan Neyla.

Malko da bunu düşünüyordu zaten. Yolun alt tarafındaki bir Suriye kampını geçerek Palmyra'nın önüne çıktılar. Gazetecilerin bile sokulmadığı Balbek'te uzun süredir yabancı görmeyen askerler onlara tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Başlarında kırmızı bant, boyunlarında anahtarlar olan İranlılarla dolu bir araç yanlarından geçti. Bunlar eğitimden dönen Ayetullah müritleri,yani Hizbullah'lardı.

— Aklıma bir şey geldi, dedi SAS. Ebu Çaki'ye şoförümüzün geç kalmaktan korktuğu için bizi bıraktığını söyleyerek bizi Beyrut'a götürmesini isteyeceğim. Nasıl olsa

114

beş bin liramız var...

— Evet, ama ya...

Omuz silkti.

— İnşallah...

Gerçekten de söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Yavaş yavaş batan güneş artık etrafı ısıtmıyordu.

*

**

Araba hırsızının deposu her zamanki gibi yine kalabalıktı. Tıraşsız ve kravatsız görevli tüm sevimliliğiyle onları karşıladı. Büronun önünde çok güzel bir araç park edilmişti. Tamponları, tekerlekleri ve krom kısımları bile bembeyaz olan bir Mercedes 500 idi bu. Hamburg'da Körfez ülkelerindeki emirler için özel olarak yapılan araçlardandı. — Arabanızı bulamadık, haftaya tekrar gelmeniz gerekli, dedi. Malko oturdu.

— Ebu Çaki'yi görmek istiyorum.

— Niçin? Onu tanıyor musunuz? dedi görevli kuşkulu bir edayla.

— Evet, diye kuyruklu bir yalan attı SAS.

Görevli onları sobanın yanında bırakarak çıktı. Neyla çok sinirliydi ve bahçeye ne zaman bir araba girse olduğu yerde sıçırıyordu. Malko sakın bakışlarıyla onu teskin etti. Sakallı adam geri geldi ve kendisini takip etmeleri için bir işaret yaptı.

Çok iyi ısıtılmış bir odaya girdiler. Büyük bir koltukta oturan siyah sakallı, tombul yanaklı birisi kehribar tesbihini çekiyordu. Yabancılar kuşkulu gözlerle baktıktan sonra gözleri Neyla'nın göğüslerine takıldı. Malko bir an şanslarının düzeldiğini düşürdü...

— Sizi tanımıyorum. Kimsiniz? dedi Ebu Çaki.

— Bense sizden bahsedildiğini çok duydum, dedi SAS. Ortadaki bir sorunu çözmek için de sizi görmek istedim. Şoförüm aradığımız arabayı bulabileceğini umarak Beyrut'a döndü. Geri dönüş için hiçbir vasıtamız yok. Bize yardım edebilir misiniz? Ebu Çaki gözlerini Neyla'dan ayırmadan sakalını okşadı ve sonunda konuşmaya başladı.

— Çok kötü durumdasınız. Hüseyin Müsavi* imzalı bir geçiş izni olmadan hiçbir taksi sizi Balbek'ten çıkartmayı kabul etmez. İzni ise en erken bu gece alabilirsiniz. Üstelik yabancıların Balbek'te kalmaya hakları yok. Bu yüzden de sizi tutuklarlar... Sizi burada bulmaları halindeyse benim başıma bile bela açılabilir.

Adam mümkün olduğunca fazla para koparmaya çalışıyordu. Koltuğunda yayılmış, fıstık yiyordu.

— Başınızın ciddi olarak belaya gireceğini

sanmam, çünkü çok güçlüsünüz, dedi Malko.
Ebu Çaki sırttı.

— Konu çok ciddi.

— Ama yine de bir çözüm bulunabilir, değil mi?

Sessizlik çöktü ve ortam çok sıkıcı bir hal aldı. Ebu Çaki ağır ağır teşbih çekmeye devam ediyordu. Nihayet derin bir iç geçirdi.

— Çok sevimli ve şanslısınız. Birazdan
(") İslanıl Amal Örgütünün lideri.

116

Beyrut'a gitmem gerekiyor. Sizi götürme tehlikesini göze alabilirim, işin en can sıkıcı noktasıysa Suriye barikatları...

— Bu iyiliğinizi karşılıksız bırakmayacağım, dedi SAS.

Balbek'te geçirilen her dakika ölüm tehlikesini artırıyordu. Eğer o iki cesedi bulacak olurlarsa SAS ile Neyla'yı Ebu Çaki bile kurtaramazdı, ama bu gerçeği şişman Lübnanlı bilmiyordu. Kaçamak bir hareket yaptı.

— Size hizmet etmek beni mutlu kılar.

— Ama yine de bunun karşılığını size vereceğim, diye üsteledi Malko.

Ebu Çaki gözlerini Neyla'dan ayırmadan kalın dudaklarını yaladı.

— Sizleri tanıdığımı çok memnun oldum, dedi.

Sonra aniden Neyla'ya hitap ederek Arapça konuşmaya başladı. Genç kadın ona hemen hemen tek hecelik cevaplar veriyordu. Bir süre sonra şişman adam ayağa kalktı ve İngilizce konuşmaya başladı.

— Yarım saate kadar yola çıkacağız. Sizi buradan alacağım.

Yalnız kalır kalmaz SAS Neyla'yı soru yağmuruna tuttu.

— Sana ne sordu?

— Bir sürü şey. Ne iş yaptığımı, nerede çalıştığımı, niçin seninle birlikte olduğumu...

— Yoksa?..

Kadın güldü. Sürmeli gözleri artık eskisi gibi parlamıyordu.

— Yo hayır, onu yalnızca kadın olarak ilgilendirdiğimi sanıyorum. Bana nasıl baktığını gördüm. Pöh, midemi bulandırıyor. En az yüz elli kiloluk bir yağ tulumu.

— Ama hayatımızı kurtarıyor. Bu da fena sayılmaz, dedi SAS.

Tekrar sinir bozucu bir sessizlik çöktü.

Malko her an, şişman adamın genç kadını herhangi bir bahaneyle gelip almasını bekliyordu. En ufak bir çıtırtıda Neyla da sıçırıyordu. Bu iğrenç değiş tokuş çok canını sıkıyordu, ama hayatlarını kurtarmanın da başka yolu yoktu. Neyla da bu durumu anlamış ve kabul etmiş gibi görünüyordu. Yarım saat geçti. Malko umutlanmıştı, her şeye karşın Ebu Çaki bir beyefendi olabilirdi... Sonra içi eşkiya kılıklı adamlarla dolu eski siyah bir Mercedes, büronun önünde durdu. Malko şoförün yanında savaş elbiseli ve elinde Kalaşnikof'u olan bir Suriye askeri gördü. Ebu Çaki göründü ve ağır ağır Malko'ya yaklaşarak:

— Beni affetmenizi dilerim. Muhafızlarımın arabasına binmenizi rica edeceğim, çünkü kendi arabama ancak bir kişi alabilirim, dedi son derece kibar bir edayla.

X I I . BÖLÜM

İşte beklenen şey olmuştu.

Malko Neyla ile göz göze geldi. Mercedes 500, beş kişiyi rahat rahat taşıyabilirdi. Adamın isteği ortadaydı, ama tartışacak durumda değillerdi. Malko eski Mercedes'te iki bıyıklı adamın arasına oturdu ve 500'ün arka koltuğuna binen Neyla'yı gördü. Şoförle bir muhafız öne oturdu.

Ağır ağır Ebu Çaki Neyla'nın yanına yerleşti ve araç hareket etti. Ya araba hırsızı keyfine düşküncü ya da kafasında bir düşünce vardı. Herhalde yol boyunca Neyla ile güncel sorunları tartışacak değildi.

iki araç Suriye Ordusu'nun ilk barikatını durdurulmadan geçti. Beyaz araç dümdüz yolda son sürat gidiyordu. Kontrol noktalarında bile yavaşlamıyor, yalnızca kornaya basmakla yetiniyordu. Görünüşe bakılırsa Ebu Çaki'nin Suriyelilerle hiç sorunu yoktu... Malko'nun yanındaki adamlar tek kelime etmiyorlardı, arabada ise hafif bir karanfil kokusu vardı.

Malko rahatlayınca kestirmeye başladı, ama bu durum uzun sürmedi ve araba yavaşlayınca uyandı. Zahle girişindeydiler ve buradaki kontrol diğerlerinden farklıydı. Demir çubuklarla yol kapatılmış, göz alabildi-

ğine uzanan bir araç konvoyu ve sağa sola koşuşan Suriyeli askerler vardı. Malko'nun

canı sıkıldı, bu kadar hareket hiç de hayra alamet değildi.

Ebu Çaki'nin şoförünün çaldığı kornaya rağmen bekleme uzadıkça uzadı.

Lübnanlı beyaz Mercedes'inden indi ve ağır ağır kontrolden sorumlu Suriyeli subaya ilerledi. Malko arada sırada el kol hareketlerinin de yer aldığı tartışmayı uzaktan izledi.

Araba tüccarının bozuk bir ifadeyle geri döndüğünü gördü. Ebu Çaki SAS'ın bulunduğu araca yöneldi. Koruma görevlilerinden birini azarladı, adam Malko'nun inebilmesi için yol açtı.

— Neler oluyor?

— Çok kötü bir olay olmuş. Balbek'te iki asker büyük olasılıkla Siyonist ajanlar tarafından vurulmuş. Suriyeliler katilleri arıyor.

Bu yüzden de tüm arabaları didik didik ediyorlar.

Malko boğazının düğümlendiğini hissetti.

Bu büyük tehlikeydi. Ebu Çaki yumuşak sesiyle devam etti.

— Adamlar Balbek harabelerinde öldürülmüşler.

Galiba siz de oradaydınız, hiçbir şey görmediniz mi?

— Hayır, görmedim, dedi SAS.

Şişman Lübnanlı başını salladı.

— Suriyeliler şu Siyonistleri yakalayacak olurlarsa, asacaklar.

Malko cevap vermedi, durum apaçık ortadaydı. Artık şişman adamın ellerindeydi.

Ebu başını kaldırdı ve masum masum güldü.

— Suriyeli subayı kandırabileceğimi sanı-
120

yorum. Ama onu harekete geçirmek lazım.

Suriyeliler çok açgözlüdür ve ne yazık ki benim yanımda da çok az para var.

— Ne kadar lazım?

— Beş bin lira yeter herhalde...

Malko hiç yorum yapmadan arabaya girdi ve parayı aldı. Ebu Çaki hemen cebine attı ve Suriyeli subaya doğru gitti. Malko arabaya bindi ve heyecanla olacakları bekledi. Beş dakika sonra beyaz 500 ile eski Mercedes sırada bekleyen araçları solladı ve Zahle'ye geçerek geldikleri kuzeydeki yolun ters yönüne yollarına devam etti. SAS'ın rahatı ancak beş dakika sürdü. Bu yol doğru Amal'in denetimindeki güney banliyösüne gidiyordu. Hâlâ gelecekleri Ebu Çaki'nin elindeydi.

Önlerinden giden Mercedes 500'ü görebilmek için öne eğildi, tam bu sırada beyaz arabanın arka camını örten perde kapatıldı. Malko midesine yumruk yemişe döndü. Aldığı beş bin lira Ebu Çaki'ye yetmemişti. Baştan beri Neyla'ya karşı duyduğu arzu gözünü döndürmüştü. SAS Neyla'nın bu işe istekli olmadığını biliyordu ve genç kadını bu şişkoya sunduğu için pişmandı. Gece olmuştu, koruma aracının farlarıyla aydınlanan beyaz Mercedes karanlıkta açık renk bir kütle idi. İki duygu arasında kalmıştı. Bunlardan biri Neyla'nın başına geleceklerden duyduğu tiksinti, diğeri ise kadının Ebu Çaki'yi bazı aşırılıklara itebilecek şekilde karşı koymamasıydı.

*

**

Bir sağa bir sola savrulan Malko gözünü beyaz Mercedes'ten ayırmıyordu. Neyla'nın 121

başına gelenler hakkında hiçbir hayale kapılmıyor, yalnızca fazla iğrenç olmamasını diliyordu... Kadının başına gelenleri düşünmemek için görevinin geri kalan kısmını düşündü. Artık, en azından Balbek Fedaileri'nin ne hazırladıklarını biliyordu. İntihar komandoları ULM'lerle bir darbe gerçekleştirecekti. Toprak veya beton siperler ULM'yi durduramazdı... Ama saldırı nereye yönelik olacaktı? Özellikle de Beyrut'taki ana üsleri neresiydi?

Yoğun çalışmalar yapması gerekliydi. Adamlar hazırlıklarını bitirmeden üssü bulup tahrip etmeliydi. Ama gerçek anlamda hiçbir müttefiği olmayan bu şehirde gerçekleşmesi hemen hemen imkânsız olan bir görevdi bu. Araba bir kez daha durdu, artık kontrol noktalarına alışıyordu. Ama, bu kez kızıl bereli, savaş kıyafetli ve tıraşsız adamlar vardı. Sıkıntıyla aşağıda Beyrut'a giden ışıklı yokuşu izledi. Yol kenarı oldukça hareketliydi, trafik akışı ise daha yavaş. Aniden farların aydınlattığı yerde bir adam gözüktü ve iki araba durdu. Yüz metre ötelerinden gelen patlama sesi ve onu izleyen kırmızı alevleri gördü. — Bu da ne? dedi yanında oturana. — Serseri falanjistler! Topçu bataryası! dedi Lübnanlı.

Bir bu eksikti, müttefikleri tarafından her an öldürülebilirdi! Biraz öteye çok sayıda

havan mermisi düştü. Stalin füzelerinin patlamasıyla meydana gelen parlama arabanın az ötesindeki çamları aydınlattı. Böylece SAS dırzi bölgesinde bulunduklarını anladı! İyi bir hedef sayılırdı....

122

Neyseki milislerden biri işaret yapınca, iki araba da patinajla hareket etti ve sıkıcı yolda sanki Monte Carlo Rallisi'ndelermiş gibi yol aldılar...

Malko heyecandan zor nefes alıyordu, çünkü bir tek havan topu paramparça olmalarına yetecekti.

Ağır ağır yol alarak on beş dakika sonra çamurlu ve kötü aydınlatılmış bir sokakta yıkık evlerin arasındaki garajın önünde durdular. Herkes eski Mercedes'ten indi, sıra en son SAS'a geldi. Beyaz 500'ü göremeyince çok şaşırdı. Bir el fenerinin ışığı üzerinde dolaştı. Silahlı çok sayıda adam etrafını sarmıştı. Her tarafını aradılar ve ellerini başına koymasını işaret ettiler.

Artık Amal'ın, yani Balbek Fedaileri'nin ortağının esiriydi.

123

X I I I . BÖLÜM

Malko'nun böğrüne bir Kalaşnikof namlusu dayandı. Etrafındaki yüzlerde kuşkudan öfkeye dek her türlü ifade vardı. Eğer şaşıracak olursa bu ölümü demekti. Kendinden emin olarak Amal'ın verdiği geçiş belgesini uzattı ve:

— Gazeteci! Gazeteci! diye tekrarladı.

Karşısındakiler buna hiç şaşırmamışlardı.

SAS'ı dürterek etrafı dikenli tellerle çevrili i k i

katlı bir ev olan karakollarına götürdüler ve

bir odaya soktular. Çok sayıda adam

Kalaşnikof'larını doğrultarak etrafını sardı.

Hangi güney mahallesinde bulunduğunu bile

bilmiyordu. Diğerlerinden daha yaşlı, sakallı

bir adam geldi ve kötü bir İngilizceyle:

— Kimsiniz? diye sordu.

— Bir gazeteciyim, işte kâğıtlarım, dedi

Malko.

Adam kâğıtları hızla okudu sonra masaya

bıraktı ve değişik anlamlara çekilebilecek bir

ses tonuyla konuşmaya başladı.

— Bir Amerikan radyosu için çalışıyorsunuz.

Bu adamlarsa bir Siyonist casus
olduğunu söylüyorlar. Geçtiğiniz yol ise
gazeteciler dahil tüm yabancılara yasaktır.
Orada askeri sır olan üsler var.

— Beni tutuklayanlar kim?

124

— Amal milisleri. Bu yolda ne arıyordunuz?

Malko adamların düşmanca bakışlarına
rağmen soğukkanlılığını kaybetmemeye uğraştı.

— Bana bir şey sormadılar, araba tüccarı
Ebu Çaki ile seyahat ediyordum. Hangi yoldan
geldiğimizi bilmiyordum, çünkü arabayı başkası
kullanıyordu.

— Nereden geliyordunuz?

Doğruyu söylemeli miydi? Yalan söylerse
zanlı olabilirdi, ama gerçeği söylerse daha da
sıkıcı sorulara maruz kalabilirdi. Birden,
Beyrut ile Balbek arasında telefon bağlantısı
olmadığını hatırladı. Bu az da olsa onun için
bir avantaj sayılırdı...

— Balbek'ten, dedi.

Balbek lafı odada bir gürültüye neden oldu.

Aynı anda sorgusunu yapan adam:

— Balbek'te ne yapıyordunuz? Orası da
yasak bir askeri bölgedir, dedi.

— Bir araba sorunu için Ebu Çaki'yi
görmeye gittim.

— Niçin sizinle değildi?

— O da buralarda olmalı, dedi SAS. Beyaz
Mercedes ile birlikte geldik.

— Onu bulmak bize düşmez. Durumunuz
aydınlanana kadar sizi burada tutacağız, dedi
sorgulamasını yapan adam.

Olabilecek en büyük felaket buydu, çünkü
Balbek ile haberleşme güç de olsa sonunda
gerçeği öğreneceklerdi. Malko'nun postu
ucuza gidecekti. Ebu Çaki namussuzu Neyla'
dan biraz daha yararlanabilmek için kaçıp
gitmişti. Milisler etrafını sarmış, onu hücresi

125

olacak küçük kulübeye itmeye çalışıyorlardı.
Dışarda tartışıldığını işitti. Bir de tiz kadın sesi
duyuldu.

— Neyla! diye bağırdı Malko.

Kapı gürültüyle açıldı, genç kadın kendisini
engellemek isteyen genç bir milisi sürükleyerek
içeri girdi. Herkes olduğu yerde kaldı. Genç
kadın kopuk kopuk bir Arapçayla durumu
sorgulamayı yapan adama anlattı ve ona bir
kâğıt uzattı. Adam kâğıdın üzerine eğilerek

inceledi.

Yeniden Arapça bir tartışma geçti ve SAS ingilizce:

— Ne oluyor? diye sordu.

— Her şey düzelecek. Ebu Çaki bizi bekliyor, dedi Neyla.

— Sorgulamayı yapan adam şaşkın şaşkın kâğıdı katladı. Arapça uzun uzun konuştu ve nihayet Malko'ya döndü.

— Ebu Çaki'ye güveniniz. Sizin için güvence veriyor. Şimdilik serbestsiniz, ama durumunuz incelenecek. Sorgulamak için buraya geri gelmeniz gerekecek. Size bir izin belgesi vereceğim.

Adam belgeyi yazmaya başlamıştı bile.

Artık karşı çıkmanın alemi yoktu. Şu ter ve öfke kokan odadan çıkmak için acele ediyordu. Milisler bir parça peynir karşısındaki fareler gibi Neyla'nın etrafını sardı. Nihayet, dışardaki ahşap merdivenden indiler.

— Ebu Çaki nerede? dedi Malko.

— Uzakta değil.

Neyla'nın sesi titriyordu ve SAS yolculukta başından neler geçtiğini sormaya cesaret
126

edemedi. Karanlık yıkıntılarla dolu sokaklardan geçtiler ve nihayet gaz lambasıyla aydınlatılan sebze tezgâhlarının önünde duran beyaz Mercedes'i buldular. Ebu Çaki karşıdaki Arap kahvesine oturmuş nargile içen beyaz sakallı bir ihtiyarla ateşli ateşli konuşuyordu. Adamlar vedalaştı ve Ebu Çaki Malko'nun yanına geldi. Son derece sevimliydi.

— Özür dilerim, halletmem gereken önemli bir işim vardı. O aptallar canınızı fazla sıkmadı ya? İyi, ama kuşkucu insanlardır. Size eşlik edeceğim, binin.

Neyla öne şoförün yanına, SAS da arkaya Lübnanlının yanına bindi. Büyük beyaz araç dar yollarda korna ve ışık ikazıyla kendine yol açarak ilerliyor ve milislerin kurduğu barikatlarda hiç durmuyordu. Yayalar ezilmemek için kenara kaçıyorlardı. Buralarda hareketlerine böylesi bir özgürlük verildiğine göre, herif iyi işler yapıyor olmalıydı. Malko ancak Şatilla'daki italyan kuvvetlerine ait beyaz M 113'ü görünce rahatladı.

Medeniyete geri dönmüşlerdi...

Ebu Çaki ona iblisçe sırıtarak eğildi.

— Güneydeki dostlarınıza sizi zor durumdan kurtardığımı söyleyin, hatırlamalarında fayda var... Sayda'ya gitmem lazım, haftaya görüşürüz.

Malko şaşkınlığını gizleyemedi. Onu Mossad ajanı sanıyorlardı. Demek, İranlıların ve Şiilerin dostu Ebu Çaki, İsrail için çalışıyordu! — Harabelerde neler olacağını bilmiyordum, dedi Ebu. Eğer orada olmasaydım uzun süre Balbek'te kalırdınız. Dostlarınıza bu gibi

127
durumlarda bana önceden haber vermelerini söyleyin.

— Onlara bu durumu iletirim, dedi SAS. Balbek'e geri dönmesi zayıf ihtimaldi. Ebu Çaki hoşnut bir edayla sigara yaktı, güzel bir gün geçirmişti. Cebine beş bin lira atmış, İsraililere yardım ettiğine inanmış ve Neyla'nın harika vücudundan fazlasıyla yararlanmıştı. Ouzai'deki karmaşık geçitte vakit kaybettiler. Burası Lübnan Ordusu'nun arama yaptığı yerd. Sonra kendilerini Mazra Caddesi'nin neon lambaları ile Batı Beyrut'un hareketli yaşamının içinde buldular. Saat yediyi on geçiyordu ve Malko'nun dayanacak hali kalmamıştı. Kendilerini hristiyan bölgesinin sınırında beklemesi gereken Mahmud'u düşündü. Geberesice herif! Başka birini bulamasalar, onun yüzünden hâlâ Balbek'te olacaklardı. On dakika sonra Commodore'un önünde durdular.

Ebu Çaki ile tokalaştı ve beyaz Mercedes Batı Beyrut sokaklarında kayboldu. Neyla kırmızı gözleriyle bir canlı cenazeyi andırıyordu. Bir taksiye işaret etti ve SAS kadına yaklaştı.

— Neyla, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum...

Genç kadın ona doğru döndü ve boş boş baktı. '

— Kolay. Beni bir daha sakın arama.... Malko'nun cevap vermesine fırsat bırakmadan taksiye atladı.

128

XIV. BÖLÜM

Nihayet telefon çaldı ve SAS ahizeye doğru koştu. Arayan kafası bulanık olan Jocelyn idi. Konuşmayı kısa kesti ve ahizeyi kapattı. Gece sokağa çıkma yasağı olduğu için Johnny'yi aramak söz konusu değildi, ama şafakla

birlikte işe koyulacaktı.

Malko kendisini Kâmil Şamun Stadı'na götürmesini istediğinde, ter içinde olan Mahmud hiç yorum yapmadı. Tek başına molozların arasına ilerledi. Çimenin ortasına gelince ellerini ağzına götürdü ve defalarca:

— Faruk! Faruk! diye bağırdı.

Cevap çıkmadı. Ya çocuklar orada değildi, ya da cevap vermek istemiyorlardı. Çamurda bata çıka ilerledi, cebindeki Magnum 357 yağmurluğunu ağırlaştırıyordu. Arkasına döndü ve yıkık basamaklardan kendini merakla izleyen Mahmud'u gördü.

Faruk ile ilk kez karşılaştığı tahrip olmuş tanka gitti, hiç hayat belirtisi yoktu. Sonra beton blokların arasındaki geçiti bulabilme umuduyla ilerledi. Uzun süre pis kokulu çıkmaz koridorlara girdi, çıktı ve nihayet yan yana dayalı iki çimento bloğun yanına geldi. Eğilince ancak geçilebilecek kadar bir boşluk vardı. Geçti, içersi rutubet ve pislik kokuyordu.

129

On dakika sonra yıkık bir koridora i çıktığında, buradan daha önce de geçtiğini 1 hatırladı. En azından çocukların burada olup olmadıklarını öğrenecekti.

Fakat birkaç adım atmıştı ki, paçasına bir şeyin takıldığını hissetti. Bir demir filiziydi ve şaşılacak bir şey değildi. Dikkatle bakınca, ucu pantolonuna takılı gergin misinayı farkettti. Diğer uç ise iki beton blok arasından geçip kayboluyordu. Tam misinayı çıkarmaya hazırlanıyordu ki aniden vazgeçti.

Johnny'nin "bir daha geri gelmeyin, burada her şey tuzaktır..." dediğini hatırladı. Nefesini tutarak eğildi ve misinayı çekmemeye özen göstererek inceledi. Ucunda balık iğnesi vardı ve pantolonuna takılmıştı. Dikkatle bakınca yerde iki iğne daha gördü. Bunlar, Beyrutluların yapımında meşhur oldukları bubi tuzaklarıydı. Misinayı gittiği yere kadar gözleriyle izledi, ama ucunda ne olduğunu bilmek imkânsızdı.

Bir milimetre bile kıpırdamaya cesaret edemedi.

Misinayı gererse patlama gerçekleşebilirdi. Ancak, ilk gerilemeyle sistemin emniyeti açılıp işlemeye hazır hale gelmiş de olabilirdi. Böylece, misina gevşetilince de patlama ihtimali doğuyordu.

Her iki durumda da, ölüme mahkûmdu.
Malko doğruldu, heyecanını yatıştırmaya
uğraştı ve:

— Faruk! diye seslendi.

Ses betonda yankılandı. Bacağı uyuşmaya
başlamış, kan beynine sıçramıştı. Mahmud'un
bir kuşkulananmamasını diledi, ama yine d e l
130

uzun süre beklemesi gerekebilirdi. Ayrıca
patlayıcının bir saate bağlı olup olmadığını da
bilmiyordu. Bu tuzaklar genelde çok ilkel, ama
öldürücüydü.

Kaslarını dinlendirmek için çömeldi ve
yeniden seslendi, ama sonuç alamadı. Değişik
çözümler düşündü. Ama hepsi de tehlikeliydi.
Misinayı ya gelecek ya da gevşetecekti...
On beş dakika geçti. Buz gibi rutubete
rağmen kan ter içinde kalmıştı. Hiçbir şansı
olmamasına rağmen Mahmud'a sesledi. Ya
çocuklar orada yoktu, ya da onun başına
gelebileceklerle aldırıyorlardı.. Aniden aklına
bir şey geldi. Elini uzatarak ikinci bir misinayı
yakaladı ve kendine doğru yavaş yavaş çekti.
İğneyi parmaklarının arasında dikkatle tutuyordu.
Sessizlikte kulak kesilerek onu dikkatle
çekti. Eğer mekanizma çift tetikliyse silahın
çalıştığını gösterir bir çıtırtı duyacaktı... İplik
gerilince hiç ses çıkartmadı. Malko çok
[heyecanlanmıştı, misinayı yavaşça yere bıraktı.
Böylece, gerilmeyle tuzağın emniyetinin
açılmadığını öğrenmişti.

Kan ter içinde doğruldu, duyduğu bir
kahkaha irkilmesine neden oldu. Genç Filistinli
Faruk, Kalaşnikof una yaslanmış büyük bir
zevkle onu izliyordu. SAS öylesine rahatlamıştı
ki, Faruk'a sinirlenemedi bile.

Faruk yanına geldi ve sırtına vurarak:

— İyi, çok iyi! dedi.

İğneyi çıkarttı, sonra iki taşı aralamak için
eğildi. Bomba oradaydı. Genç Filistinli her
şeyi yerli yerine koydu, tuzak yeni kurbanını
131

beklemeye hazırды. Sonra SAS'a kendisini
izlemesini işaret etti.

Malko'nun Johnny ile ilk defasında
buluştuğu oda şimdi cephane doluydu. İki
çocuk ellerinde RPG 7'leriyle uyuyor, diğer
ikisi ise galete ile kömürde pişirilmiş et
yiyorlardı... Tabii ki Kalaşnikoflar masanın
üzerindeydi. Malko'ya yer açtılar.

— Size buraya gelmemeniz söylenmişti,

talihiniz yaver gitti, dedi Faruk.

— Size seslendim. Duymadınız mı? dedi SAS.

— Tabii ki duydum, ama hiçbir zaman böyle şeylere cevap vermem. Bana daha önceden bildirilmedi, pekâlâ tuzak olabilirdi. Amal'ın adamları bizleri sevmiyor, başta 120'lik havan stoklarımız olmak üzere tüm cephanelerimizi almak istiyorlar. Biz ise bunları Canbulat'a satmayı tercih ediyoruz.

— Bundan çok para kazanıyor musunuz?

— Fena değil, ama yakında silah bulamayacağız...

— O zaman ne olacak?

Faruk Kalaşnikof'unun dipçiğini okşadı.

— Bununla çok para kazanılır... Sen ne istiyorsun?

— Johnny'yi arıyorum.

— Nerede olduğunu bilmiyorum.

— Onu acilen görmem lazım.

Faruk aldırış bile etmedi.

— Bu senin sorunun. O benim arkadaşım, ama nerede olduğunu bilmiyorum.

— Bu yakında gördün mü?

— Evet, dün.

Malko Filistinlinin sağ olduğunu öğrenince
132

rahatladı, demekki İsrail saldırısı başarıya ulaşmamıştı. Cebinden yüz dolar çıkarttı ve masaya koydu.

— Johnny'yi ya bul ya da çok önemli bir konu için bana telefon etmesini söyle.

Genç Filistinli cevap vermedi, ama parayı geri çevirmedi. SAS onunla tokalaştı ve genç Filistinli çıkmadan önce Malko'yu tuzaklı koridordan geçirdi.

— Burayı keşfettiğine göre her şeyi değiştireceğimizi biliyorsun, bir daha gelme, dedi.

Sevimli bir çocuktü.

**

Malko temiz havaya çıkınca derin bir nefes aldı, gömleği terden sırtına yapışmıştı. Daha fazla yapacağı bir şey yoktu. Mahmud onu merakla izliyordu.

— Nereden geçtiniz? Bir çukura düştüğünüzü sanmıştım.

— Doğru çukura düştüm, ama çıkmayı başardım, dedi SAS.

Yorgunluktan Oldsmobile'in koltuğuna yığıldı. Olanlardan sonra Filistinlinin ortaya çıkması yüzde bir ihtimaldi. Malko'nun

tedbirsizliğı yüzünden kendini tehlikeye atacak değildi ya. Geriye ona yardım edebilecek bir kişi kalıyordu, o da Neyla idi. Zaman kısıtlıydı ve Ebu Nasra'nın planını uygulamaya başlamak üzere olduğundan emindi.

— Hamra'ya gidiyoruz, dedi Mahmud'a. Neyla ile barışabilmek için tüm imkânları kullanmalıydı.

*

**

133

Malko Neyla'nın çalıştığı dekorasyon mağazasının kapısını açtı ve doğru merdivene yöneldi. Genç kadın halı bölümündeydi. SAS'ı görünce suratı asıldı, ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi.

— Size...

Çocuksu ve seksi suratından öfke akıyordu, ama bu hali onu daha da güzelleştiriyordu. ipek gömleğine ve deri eteğine bakılırsa çıkmaya hazırlanıyordu.

— Atıldığın tehlikelere karşı sana teşekkür olarak şunu vermek için gelmişim, dedi Malko.

Cebinden bir kutu çıkarttı ve uzattı, hiçbir kadın mücevherciden alınmış bir kutuya karşı koyamazdı. Neyla paketi açtı ve heyecandan çılgık attı. Gelen hediye altın kaplama bir saatti. Anında SAS'ın boynuna sarıldı, önce yanağından, sonra dudağından öptü, derken sarmaş dolaş olup öpüştiler. Neyla tedirgin bir havayla uzaklaştı.

— Bekle biraz, gel, bizi görmemeleri lazım, dedi.

Küçük bir odaya geçtiler, kapı yerine bir kumaş asılıydı. Genç kadın masaya yaslandı ve saati bileğine taktı. Bir süre hayranlıkla seyrettikten sonra tekrar öpüşmeye başladılar. Gelme sebebi bu olmamasına rağmen Malko kendini tutamamaya başlamıştı.

— Delisin, ya gelirlerse, dedi Neyla.

Artık hiçbir şey Malko'yı ilgilendirmiyordu. Merdivenden duyulan bir ayak sesiyle ayrıldılar. Neyla eteğini indirirken Malko üstünü başını düzeltmişti bile.

134

Halı bölümüne geçtiler ve oturdular.

— Senin olmayı çok istiyordum, bunu biliyorsun, dedi şii kadın. Geçen gün Ebu Çaki ile olanlar ise korkunçtu.

— Ben de çok istiyordum, zaten gönlünü

bu yüzden almak istedim.
Neyla saatine baktı: Nefisti.
— Sana hâlâ ihtiyacım var, dedi SAS.
— İstedğin bilgileri biliyorum. Garaj,
Şiyah'taki Hüseyin Camisi'nin sokağında.
Önünde kamyon iskeleti var, çöp kamyonunu
oraya gizlediler.
— Çok iyi, ama başka şeylere de ihtiyacım
var. Balbek'te Nebil'in bize ne dediğini
hatırlıyor musun?
— Her şeyi duymamıştım.
Malko ULM olayını kadına kısaca anlattı.
— Ne pahasına olursa olsun bu silahların
nereye getirileceğini öğrenmeliyim. Belki arkadaşın
aracılığıyla bir şey öğrenebilirsin, dedi
SAS.
— Belki, çok şey bilir, ama onu
konuşturmak hiç de kolay olmayacak. Bu gece
onunla buluşmamı istemişti, gider konuşurum.
— Harikasin.
— Seni yarın ararım, istersen yarın gece
birlikte oluruz, dedi Neyla.
Malko biraz yatışmış olarak dükkândan
çıktı. Neyla değerli bir müttefikti, Johnny
tekrar ortaya çıkmasa da belki gerekli bilgiyi
edinebilecekti. Robert Carver'a çöp kamyonunun
tuzak haline getirileceği garajın adresini
vermeliydi.
*
**
135
Ebu Nasra pencereden bürosuna çıkan
merdivendeki adama baktı, bu Beka'dan gelen
ve Balbek'te kendisinininkinin eşi bir harekâtın
sorumlusu olan İranlıydı. Muhafızlar adamı
içeri soktular ve Musa Sadr'ın büyük boy
portresi altında iki harekât lideri kucaklaştı.
— Her şey yolunda gitti mi?
— Hiçbir sorun çıkmadı, dedi İranlı.
Beyrut'a haftada iki kez gelen sebze kamyon-
larını kullandık. Hava fotoğrafı bile çekseler,
örtünün altındakileri farketmemişlerdir.
Demekki üç ULM kullanılmaya hazırды.
Ebu Nasra zevkten yerinde duramıyordu.
Artık planı yoluna girmişti.
— Güvencedeler mi?
— Sakladığımız yer tüm Siyonist bombardımanlara
karşı dayandı, dedi İranlı.
— Kontrollar ne kadar zaman alır?
— Eğer motorlardan yana bir sorun

çıkılmazsa i k i , en çok üç gün.

— Kullanacak olanlar uçakların yanında kalsınlar, kimse onları görmemeli ve onlarla konuşmamalı, diye emretti Ebu Nasra. Her yerde Yahudilerin ve B2'nin casusları var. — Peki. Yanımda evvelsi günkü saldırının raporu var.

Ebu Nasra'ya Hizbullahlar'ın şefince gönderilen ince yeşil zarfı uzattı. Ebu Nasra yalnız kalır kalmaz raporu okumaya koyuldu, önce hainin sorgulaması, sonra Balbek'e gelen çift hakkındaki araştırma vardı. Ama bir ifade onu adeta dondurdu. Amal milislerinden biri, Balbek'teki kızı Ebu Çaki'nin beyaz Mercedes'inde görünce hatırladığını söylemişti. Bu kendisi adına çalışanlardan birinin metresi olmalıydı, ama ne yazık ki ismini hatırlayamıyordu. Ebu Nasra yazıyı fırlattı, çok sinirlenmişti. Eğer şu milisin dediği doğruysa ya izleniyor, ya da düşman içlerine sızmıştı. Başından aşağı kaynar sular indi. Bu görevde başarıya ulaşamaması, felaket demekti. Suriyeliler ve İranlılar onu affetmezdi.

Dosyayı kapatıp masasına kilitledi ve apar topar dışarı çıktı.

— Bana bağlı çalışan herkesi iki saat sonra toplayın! dedi.

*

**

Ebu Nasra adamlarını süzmeden önce dokunaklı bir konuşma yaptı. Adamların hepsi de sakallı ve gençti. Genellikle ya göğüslerinde ya da kollarında İmam Musa Sadr'ın resmi vardı.

— Size acı bir haber vereceğim, Siyonistler aramıza sızmayı başardı.

Ortalığı bir homurtu kapladı. Ebu Nasra adamlarını yatıştırdı.

— Her şeyi daha iyi görmemi sağlayan Allah, düşmanlarımızı yok edecektir! İçinizde hiçbirinizin hain olmadığını biliyorum... Yalnız, içinizden biri Siyonist bir kadın casus tarafından aldatıldı! Bunun kim olduğunu bilmiyorum, ama şimdiden affediyorum. Şimdi bir soru soracağım ve hiç tereddüt etmeden cevap vereceğinize eminim. Aranızdan hanginizin Batı Beyrut'ta oturan bir bayan arkadaşı var?

Ebu Nasra söylevini bitirdi ve oturdu, çıt çıkmıyordu.

Muhsin Humal betinin benzinin attığını hissetti. Neyseki, sakalı yüzünün solgun rengini gizliyordu. Yine de bütün arkadaşlarının kendine baktığını zannetti. Sözü edilen kadın deli gibi aşık olduğu Neyla'dan başkası olamazdı.

Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, bu sesi diğerlerinin işittiğini sandı. Cevap vermek için çok az süresi vardı. Eğer şimdi bir şey söylemez de daha sonra gerçek öğrenilecek olursa, kurşuna dizilirdi. Suçu ise, davaya ihanet etmek olurdu. Neyla'yı ele verirse, olacakları tahmin ediyordu. Kafası allak bullaktı. *Allah'a*. içinden dua etti ve Ebu Nasra'ya bakmaya cesaret edemeden parmağını kaldırdı.

*

**

Malko önünde göbek atan üç kıza boş boş bakıyordu. Eşrefiye'de hâlâ eğlence devam ediyordu. Kadınlar iyi giyimli ve makyajlıydılar. Beyrut'taki tüm eğlenceler bile ölüm kokuyordu. Jocelyn Sabet'in gözleri alkolün etkisiyle irileşmişti, üzerindeki giysi ise güney banliyölerinde linç edilmek için yeterli sebepti. Her adımda açılan yırtmaçlı bir etekle ancak göğüslerinin uçlarını örtebilen siyah dantel bir gömlek giymişti. Malko da dahil olmak üzere herkes çok içmişti, ama bu bile onun içindeki sıkıntıyı bastırmaya yetmemişti. Beyrut olayından sonra Neyla'yı baskına göndermiş olmak canını sıkıyordu.

Bir an önce sabah olmasını istiyordu, böylece Neyla'nın elde ettiği sonucu öğrenebilirdi.

138

Jocelyn müşfik sevgili rolünü oynuyordu.

— Kalkalım mı? dedi kadın.

— Evet.

Düşüncesinde yanılmıştı ve üç dakika içinde ev sahiplerinden izin istedi. Şehri her zamanki gibi süratle katettiler. Malko kadından kendisini Commodore'a bırakmasını isteyemedi. Jocelyn dairesine girer girmez üstünü çıkardı ve SAS'a sarıldı. Ama Malko işi ilerletmek istemiyordu.

Jocelyn durumu farketti ve sanki yılan sokmuş gibi SAS'tan uzaklaştı.

— Yine o Mona orospusuyla mı buluştun?

— Hayır, huzursuzum ve kafamı kurcalayan şeyler var...

Jocelyn' in sözlerinde küçük düşmenin öfkesi parlıyordu. Üstüne yalnızca vizon kürkünü giydi, anahtarlarını kaptı ve:
— Haydi seni götürüyim, dedi.
Yolun büyük kısmını tek kelime etmeden gittiler, derken motor teklemeye başladı. Jocelyn öfkeyle bağırdı ve gaza yüklendi, ama araba yolun ortasında durdu ve etrafı gecenin sessizliği kapladı. Genç kadın gösterge tablosunu inceledi ve sinirinden güldü.
— Benzinmiş! Depoyu doldurmayı unutmuşlar...

*

**

Commodore'un önünde hiç kimse yoktu. SAS danışmaya gitti ve durumunu anlattı. Memur onu tanıdı.
— İki kez sizi telefonla aradılar... Bir hanımdı.
Malko'nun yeniden canı sıkıldı. Eğer
139
arayan Neyla ise, niçin bu kadar geç kalmıştı? Arayanın Mona olabileceğini düşünerek rahatlamaya çalıştı.
Yirmi lira karşılığında görevli parktaki arabalardan birinin deposundan benzin çekmeyi kabul etti.
Adam geri döndüğünde telefon santralindeki ışık yandı, görevli ahizeyi açtı ve SAS'a uzattı.
— Şansınız varmış sizi arıyorlar.
Ahizeyi adamın elinden kaptı.
— Malko mu?
Neyla'nın sesiydi. Korkmuştu, ama yine de tanınabiliyordu.
— Neredesin?
— Hemen gel ve beni al. Kaçamıyorum, ' çünkü izin belgem yok. Martrys Meydanı'nı biliyor musun? Seni eski polis karakolunun önünde bekleyeceğim, çabuk gel.
— Neler oluyor?
— Yalvarırım çabuk gel.
Kadının gerçekten korktuğu her halinden belliydi. Hat kesilmişti. Malko Beyrut'un eski merkezi olan ve şu an tamamen yıkık durumdaki Martyrs Meydanı'ndan daha önce de geçmişti. Ama Neyla oradan telefon ediyor olamazdı, tuzağa benziyordu, kadını yüzüstü de bırakamazdı.
Benzin bidonu hazırды, hiç taksi yoktu. Öfkeyle koşarak arabaya gitti. Jocelyn keyifli

keyifli sigara içiyordu.

— Bana arabanı ödünç verebilir misin?
dedi SAS.

— Fazla uzağa gidemezsin. Ne oluyor?

— Martyrs Meydanı'na gitmem gerekiyor.

140

— Gecenin bu saatinde mi?

— Evet, orada birisi beni bekliyor.

— Kim?

— Bir haber kaynağı.

— Hiç hoşuma gitmedi. Orası tehlikeli
yerdir, ama gel seni götürüyüm.

— Ben seni evine bırakıp arabanı alayım.

— Aptallaşma da atla!

Aniden kadın fikir değiştirdi.

— Dur! Sen direksiyona geç, ben gizleneceğim.

Böylece yalnız olduğunu sanacaklar.

Beyrut gibi bir şehirde insan sekiz yıl
yaşayınca bazı içgüdüleri kuvvetleniyordu.

Malko tartışmadı, çünkü zaman kısıtlıydı.

Jocelyn ona Batı Beyrut'un dar sokaklarında
rehberlik etti. Yıkılan eski şehir merkezinden

önceki son ordu barikatının bulunduğu

Sodeco Kavşağı'na kadar bu böylece sürdü.

Riyad Solh Meydanı'ndan sonra çarşıya
girdiler. Jocelyn yavaşça yere yattı. Gariptir,

Martyrs Meydanı'na elektrik bağlanmış, her
yer sokak lambalarıyla aydınlatılmıştı. Malko

meydanın ortasındaki mucize kabilinde yıkılmamış
binanın önünde durdu ve pencereyi

açtı.

Sessizlik insanı ürkütüyordu.

Etrafına bakındı sahanlık ve sütunlarıyla
eskiden komiserlik olan beyaz binayı gördü.

Neyla neredeydi? Araba aydınlıkta nefis bir
hedef oluşturuyordu. Bu arada bir çığlık
ortalığı inletti.

— Malko!

Bir kadın sesiydi, Neyla'nın sesi! SAS
donakaldı. Ses bir binanın yanındaki enkazla
dolu sokaktan geliyordu. İkinci bir çığlık,

141

ardından da gürültüler duyuldu.

Malko arabadan çıktı.

— Oraya gitme! Gitme oraya! dedi Jocelyn.

Malko Jocelyn'in uyarısını dinlemeksizin
çığlıkların geldiği yöne doğru koşmaya
başlamıştı bile. Aydınlatılmış kısmı geçti ve bir
sıçrayışta sahanlığa çıktı. Mermilerin etkisiyle
yıkılan duvarları, çökük döşemeleri ve damında
nasılsa kalan birkaç kiremitiyle bina boş bir'

yuvaya benziyordu. Sahanlıkta, trabzanın yanında boylu boyunca yatan birini gördü. Oraya doğru koştu, başını tuttuğunda eline yapışkan bir sıvı bulaştı.

— Neyla!

Genç kadın cevap vermedi.

Malko kadını koltuk altlarından çekerek sokak lambasının ışığına çıkardığında azkalsın kusuyordu. Boğazı neredeyse tamamen kesilmişti ve atardamarlarından oluk gibi kan akıyordu. Neyla ölüyordu ve onu kimse kurtaramazdı. Kadını yavaşça yere bıraktı.

Malko'yı öldürmeden önce, onun Neyla'nın cesedini görmesini istemişlerdi. SAS'ın nerede olduğunu biliyorlardı, o ise onların yerini bilmiyordu. Tek avatajı, arabada gizlenmiş olan Jocelyn idi. Aniden bir ses duyuldu, arkasından da kuvvetli bir patlama oldu.

Korkunç gürültüyle havaya uçan Mitsubishi bir ateş kütlesi haline geldi. Buna sebep, RPG 7 ile ateş edilmesi idi. SAS soğuk terler döküyordu. Sonu gelmişti. Tabancası tanksavara karşı ne yapabilirdi ki?

Birkaç saniye içinde en değerli iki müttefikini kaybetmiş ve ölümlerine de o sebep olmuştu.

142

Bundan sonra ölüm sırası ona gelecekti. Bu terkedilmiş bölgedeki patlama kimsenin dikkatini çekmemişti. Tek kuruluş yolu, alanın üst tarafındaki çarşının dar yollarından kaçmaktı.

Ama bunun için de sahanlıkla heykel arasındaki sokak lambalarıyla aydınlatılmış bölgeyi geçmesi gerekiyordu. Malko Magnum 357'sinin horozunu kaldırdı ve doğrulttu.

Henüz birkaç adım atmıştı ki, arkasından yayılım ateşi açıldı. Mermilerden biri Şehitler Heykeli'nin kaidesine isabet etti. Önünde daha yirmi metre vardı, başarması imkânsızdı. Aniden karanlığın içinden bir haykırma duyuldu.

— Malko, yere yat!

Yere atladı ve yuvarlanarak olanları seyretti. Sokağın ağzında bir adam RPG 7'yi üstüne doğrultmuştu. Onun karşısında ise elinde Colt'u ile öldü sandığı Jocelyn duruyordu. Peşpeşe gelen patlamalarla adam yere yuvarlandı, attığı roket ise alanın öbür tarafını kıpkızıl yaptı.

Malko doğruldu ve koşarak Jocelyn'in

yanına gitti. Kadın silahın şarjörünü değiştiriyordu.

— Kaçalım! Kalabalıklar, dedi kadın.

— Ben seni...

— Arabadan çıkmıştım, böyle bir şey olacağını tahmin ediyordum. Karakoldan üzerlerine yayhm ateşi açıldı. Heykeli siper alarak uzaklaştılar. Jocelyn'in vizonu içindeki çırılçıplak vücudu, elindeki Colt'u ve darmadağın saçları ile hâlâ kızıl alevlerle yanan Mitsubishi gerçeküstü bir manzara yaratıyordu.

143

— Dikkat et, binaların arasından geçerek bizi kısıtırmaya çalışıyorlar, dedi Jocelyn. Her taraf geçitlerle dolu, en iyisi Rivoli Sineması'nın yıkıntısında gizlenmekti. 76'da biz de bu durumdaydık, o yüzden en gizli köşeleri bile bilirim.

Meydanın ortasındaki ağaçları siper alarak ilerlemeye başladılar. Bu sırada kendilerine doğru ateş ederek koşan ve diğer milisleri koruyan bir karaltı gördüler. Aniden Ebu Nasr Sokağı'ndan bir gürültü duyuldu ve meydana iki cipin desteğinde bir M 113 girdi. Zırhlı aracın projektörü alanı tarayarak Malko ile Jocelyn'in üzerinde durdu. Bu sırada açılan yaylın ateşiyle aracın farı parçalandı. Zırhlının 12.7'lik makineli ateş açılan yöne döndü ve bölgeyi taradı.

Nöbetçiler ateş etmeye başladı, silahlar susunca SAS ile Jocelyn doğruldu. Komandolar çarşı harabelerine gömülmüştü. Jocelyn Sabet kürküne sarındı ve Colt'u cebine koydu.

— Çok şanslıydık! dedi.

Malko Neyla'nın cesedinin durduğu yöne baktı, çok öfkeliydi. Lübnanlı askerler kuşkulu kuşkulu yaklaşıyorlardı. Jocelyn'in onlara Arapça bağırmasıyla adamlar silahlarını indirdiler.

144

XV. BÖLÜM

— Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyasınız. Sizi tutuklamaya hazırlanıyorlar, dedi Johnny.

Malko buz gibi soğuk ter döktü. Faruk öne atladı ve Mercedes'in şoförü arabayı hareket ettirdi. Önce geri gittiler ve Ömer Beyhum Sokağı'na saptılar. Tam köşeyi dönerlerken Land Rover'in yanına koşarak bir adam geldi ve içinekilere bir şeyler söyledi.

— Tam zamanıydı! dedi Johnny.

— Nereye gidiyoruz? dedi S AS.

— Denemeye kalktığınız şeyi yapın, yani

caminin yanındaki garajı inceleyin...

— Peki, nereden biliyorsunuz?

— Sizin için çalıştığımı söylemiştim.

Yalnız, yaşamam gerektiği için daha dikkatli davranıyorum. ULM'lerin nerede olduğunu ve bu garajda neler hazırladığını öğrendim, çünkü hepsi birbirine bağlı...

Boş bir arsadan geçtiler ve yolun ortasında devrilmiş, içi toprak dolu otobüsün önünde durdular. Johnny ile Malko indi. Şiyah'ın bu tarafı bomboştı, hemen hemen kimseler oturmuyordu. Johnny SAS'ı inceledi.

— Çok değerli iki adamımızı kaybettik. Şimdi dediklerimi yapın. Hüseyin Camisi şurada. Mayınlı olduğu için buradan kimse geçemez. Faruk yolu biliyor, onu izleyin.

145

Yağmurun altında üçü çamura bata çıka yürümeye başladılar. Bir anda yağmur arttı. Ekilmemiş bahçelerin, kâğıt şatolar gibi yıkılmış evlerin, yanmış araba iskeletlerinin arasından geçtiler. Sokaklar otlarla kaplıydı. Sallanan dükkân tabelaları göze çarpıyordu. Nihayet Faruk durdu, yeşil-beyaz üç katlı bir evi gösterdi. Oraya çıkan sokak demir raylarla kesilmişti. Kalaşnikoflu bir milis yağmuru umursamadan orayı denetliyor, diğer ikisi de geçen arabaları durduruyorlardı. Yayalarla ilgilendikleri yoktu, onların tehlikeli olmayacakları kanısındaydılar.

— Garaj arkada, dedi Faruk.

— Görebilir miyiz? dedi S AS.

Genç Filistinli Johnny'den onay alınca:

— Gel, dedi.

Boş alanda büyük bir tur attılar. Johnny gelmemişti. Buralarda hâlâ penceresiz evlerde yaşayan aileler vardı. Yoksulluğun hakim olduğu her binada Amal'ın umut işareti olarak görülen Humeyni'nin resimleri vardı. Bir bölümü çökmüş binaya geldiler ve peşpeşe beton parçalarının arasına girdiler. Emekleyerek çatıdan arta kalan kısma ulaştılar. Ayaklarının arasından kedi büyüklüğünde bir fare geçen SAS, çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Çatıya çıktıkları için ilerlemelerine sürünerek devam ettiler. Malko sokağın öbür tarafında garajı gördü. Önünde, motor kapağı açık gri Mercedes duruyordu. Bir Range-Rover'm çıkması için kapı açıldı. Bu arada SAS Beyrut'ta çalışanların

eşi sarı çöp kamyonunu gördü!

Kapı kapanmıştı.

146

Neyla'nın edindiği bilgi doğrudu.

Ama sevinecek vakti olmadı. Bir çılgılık duydu. Dört adım ötede üniformalı ve elinde Kalaşnikof olan bir adam el kol hareketleri yapıyordu. Amal milislerinden biriydi! Faruk homurdandı ve iyice dama yapıştı. Tam o sırada, milis ateş açtı. Peşpeşe patlamalar oldu, beton parçaları uçtu. Faruk büzülmüş yuvarlanıyordu.

— Çabuk! Çabuk.

Milis bağırarak şarjör değiştiriyordu. Malko ve Faruk koşarak binanın iç merdivenine geldiler. Birkaç saniye sonra aşağıdaldılar.

Hızla tahrip olmuş sokaklara daldılar.

Johnny onları Mercedes'in yanında bekliyordu.

Faruk Arapça uzun uzadıya bir şeyler anlattı, sonra üçü arabaya bindi ve hareket ettiler. Filistinli tedirgindi, kalabalık bir sokağa girdikleri sırada Faruk haykırdı.

Malko arkasına bakınca caminin önündeki içi silahlı Land-Rover'ın peşlerinde olduğunu gördü. Onun da arkasında bir kamyonet vardı. Faruk eğildi, yerde duran Kalaşnikof u aldı ve camı açtı.

— Bordj El Brajne Sokağı'na sapıp deniz piyadelerinin kampına gitmeliyiz, dedi Johnny. Yolda arama olmamasını dilerim...

Kovalamaca sinir bozucu bir sessizlikte sürdü. Derken ateş açıldı, ön ve arka cam parçalandı. Eski Mercedes yayalardan kılpayı kurtularak çukur ve çamura gire çıka yoluna devam ediyordu. SAS aniden kuzey yönünde, eskiden istihbarat örgütüne ait olan yerin arkasındaki damda ABD bayrağını gördü.

Burası deniz piyadelerinin kampıydı. Bunu

147

Johnny de görmüştü. Şoföre bir şeyler söyledi.

Araba önce sağa sonra sola saptı ve geniş bir yola çıktı. Ancak yol, Amal'a ait iki Land-Rover ile kesilmişti.

Johnny'nin bir emriyle şoför geri döndü, takipçileri hâlâ peşlerindeydi. Biraz ötelerinde terkedilmiş iki katlı bir bina vardı. Johnny SAS'a döndü:

— Çabuk Faruk'a Robert Carver'ın direkt hat numarasını verin. O haber vermeye çalışsın, biz de buraya sığınacağız.

Malko numarayı yazarken arabanın içinden ateş açıldı. Faruk durmuş Land-Rover'a ateş etmişti. Malko'dan kâğıdı aldı, indi ve yıkıntılar arasında kayboldu.

Şoför SAS'a bir Kalashnikov ile birkaç şarjör verdi. Johnny de yerde duranı aldı. Bir hamlede fırladılar ve mermilere hedef olmamak için sağa sola kaçarak ilerlediler.

Sırtından vurulan şoför yere düştü, ama Johnny ile Malko binaya ulaştılar. Filistinli karanlıkta bir merdiveni göstererek koşunca, SAS da onu izledi. Bir bodruma geldiler. Johnny şarjör çantasını yere bıraktı ve terini sildi.

— Burada bir süre gizlenebiliriz, bir tek giriş var.

Giriş katından takipçilerin sesi geliyordu. Johnny ilerledi ve merdivene kısa süreyle ateş açtı. Sonra sigara yaktı ve eski bir sandığa oturdu.

— Bay Carver'ın yerinde olması için dua edelim.

*

**

148

Lübnan polisine ait bir motosikletin yol açtığı Robert Carver'ın 3 arabalık konvoyu hızla ilerliyordu. CIA sorumlusu arabasından deniz piyadelerinin karargâhını aradı. Faruk telefon ettiğinde, işyerinden çıkmak üzereydi. O andan itibaren sürekli telefonda Lübnan 4.

Tugay Karargâhı, deniz piyadelerinininki ve Başkanlık Sarayı ile konuşuyordu.

Az ilerde, iki caddenin kesiştiği noktada Lübnanlılara ait bir M 113 iki katlı binayı hedef almış, ateşe hazır bekliyordu. Sokağın yüz metre ötesinde ikinci bir zırhlı araç duruyordu. Kavşakta bir müfreze ve roketatarlı bir deniz piyade birliği de hazırды. Robert Carver Lübnan birliklerinin komutanı olan yüzbaşıya koştu ve kendini tanıttı.

— Neredeler?

— Aradığınız kişilerin bodrumda olduğunu sanıyoruz. Binanın geri kalan kısmı ise Amal'in denetiminde. Teslim olmayı kabul etmiyorlar.

— Bizimkileri ele geçirmeden onları oradan çıkarmalıyız.

— Biliyorum, ama hiç de kolay değil.

Üzerimize RPG 7'lerle ateş açıyorlar.

Carver adamın baktığı yöne döndü.

Yandaki bina boş arsaya bakan bir kör nokta yaratıyordu. Duvarda ise Lübnan karakoluna hakim dört köşe bir delik açılmıştı. Orada bir kafa gözüktü, aynı yere açılan 12.7'lik kurşun yağmuru ortalığı toza buladı. Aynı anda açılan karşı ateş yüzünden herkes siper aldı. iki yüz metre ötede ise, sanki hiçbir şey yokmuş gibi hayat sürüyordu.

Mermiler yağmaya başlayınca Amerikan ve
149

Lübnan kuvvetlerinin subayları hemen gizlendiler.

Robert Carver bıkmıştı. Humeyni'nin duvarlarda asılı resimlerine bakarak alnına düşen yağmur damlacıklarını sildi.

— Dinleyin, ordunuzun denetiminde olan bölgede bana ateş ettiler. Ben de baskın yapmanızı ve bu işi bitirmenizi istiyorum, bunlar karargâhınızın emirleri.

Yüzbaşı cevap vermedi. Albayla uzun süren konuşmadan sonra bir çavuş beyaz bir mendil sallayarak sokağı geçti ve binaya daldı. Biraz sonra çıktı ve yüzbaşıya cevabı ilettili. Adam Robert Carver'a dönerek:

— Teslim olmayı reddediyorlar, dedi.

— Öyleyse saldırın!

Lübnanlı subay başını eğdi.

— Adamlarım şiidir ve kardeşleriyle savaşmak istemezler.

— Harika! O binada bir Amerikalı var ve onun güvenliğınden ben sorumluyum. Deniz piyadelerine sizin yükümlülüğünüzü kaldıracak emri vereceğim.

— Yerinde bir karar! dedi rahatlayan

Lübnanlı.

Deniz piyadelerinin teğmeni de bunu bekliyordu. CIA sorumlusundan aldıkları emir uyarınca piyadeler yerlerine geçti.

Otuz saniye sonra 106'lık havan mermisi binada koca bir delik açtı. Bunu makinelilerin yayılım ateşi izledi. Derken RPG 7'nin mermisi kılpayı M 113'ü ıskaladı. 106'lık ikinci kez ateşlendi. Deniz piyadeleri canla başla savaşıyordu.

Robert Carver büyük merakla her tarafından dumanlar çıkan binayı seyrediyordu.

Malko ve Johnny nasıl kurtulacaklardı?

150

Bodrumdaldardı, ama oranın çökmeyeceğine dair garanti verilemezdi...

Dragon ve Tow tipi roketlerle donatılmış

yeni piyadeler geldi. Bu silahlar 106'lık havandan çok daha tesirliydi... Roketler camlardan geçerek binanın içine adeta yağıyordu. Şiddetli bir patlama sokağı inletti, bu büyük ihtimalle bir cephaneliğin havaya uçmasıydı. Roketlerin ateşi altında deniz piyadelerinin saldırısı gitgide şiddetleniyordu. Bu gürültüye bir de 16 mm'lik ağır makinelilerin sesi eklendi.

Birkaç saniye sonra binanın sol tarafıyla birlikte birkaç ceset uçtu. Her taraf toz ve dumana boğulmuştu. Birinci kattan RPG 7 ve Kalaşnikof ile ateş edilmeye devam ediliyordu. Lübnanlı yüzbaşı koşarak Robert Carver'a geldi ve:

— Canbulat taraftarlarına haber vermezlerse iyi, dedi.

Dürzilere ait silahlar beş kilometre ötede, Şuf Dağları'na çıkan yamaçtaydı.

Deniz piyadelerinin M 113'lerinden biri 16 mm'lik silahıyla sürekli ateş ederek ilerledi. Yeni bir patlamayla Humeyni'nin portreleri parçalandı. Mukavemet azalmıştı. Deniz piyadeleri ateş edilen birinci kata Tow roketiyle karşılık verdiler. Bunu 16 mm'lik makinelilerin ateşi izledi.

Aniden birinci katın penceresinden elinde Kalaşnikof'larıyla üç kişi atladı. Deliler gibi ateş ederek zırhlı araçlara doğru koştular. Her cins silahın kurşunlarına hedef olarak kısa sürede yere düştüler. Olağanüstü bir şeydi, en ufak şansları olmamasına rağmen yine de

151
bunu denemişlerdi. Beti benzi atan Lübnanlı yüzbaşı:

— Hizbullah'lar!... diye içini çekti.

Allah'ın Fedaileri. Balbek'ten gelmişlerdi. Korkunç bir sessizlik oldu, binayı savunanların hepsi saf dışı kalmıştı. Bir duvar parçası gürültüyle çöktü, deniz piyadeleri dikkatle ilerlemeye başladılar.

Kimsenin kaçamaması için iki ABD helikopteri binanın üstünde uçuyordu. Robert Carver da piyadelere katıldı. Binaya önce o girdi ve:

— Malko! Malko! diye bağırdı.

Giriş katı moloz ve beton demirleriyle doluydu. Eğer SAS hâlâ canlıysa, bunların altındaydı.

On beş dakika sonra buldozer geldi. Beton

yıǒınları temizlemek yirmi dakika sürdü.
CIA sorumlusu açılan delikten Malko'nun toz
içinde kalmış başıyla Johnny'nin yüzünü
gördü ve sevinçten ıǒlık attı. İki adam
yeniden yeryüzüne çıktıklarında ışıktan gözleri
kamaşmıştı.

— Attıǒınız ilk havan topuyla canımızı
kurtardınız, dedi SAS. Top bodrumun girişini
tıkadı, yoksa RPG 7'ye hedef olacaktık.

— İyi misiniz?

— Evet, tam zamanında yetiştiniz!
Deniz piyadelerinin arasından küçük biri
geçti. Bu Johnny'ye doǒru koşan Faruk idi.
Birbirlerine sarıldılar. Malko ise derisine
yapışan tozlan temizliyordu.

— Johnny ULM'lerin nerede olduǒunu ve
Ebu Nasra'nın onları ne amaçla kullanacaǒını
ǒrenmiř.

152

XVI. BOLUM

Robert Carver'ın sesini zırhlı araçların
paletlerinden çıkan gürültü bastırdı. Patlamalardan
doǒan duman kokusu ve toz bulutu
Malko'yu ksrtti. Biraz önce sıkıştırıldıkları
binadan geriye ise yalnızca bir moloz yıǒını
kalmıştı.

— Tanrım, emin misiniz? Hedefleri ne?
dedi CIA sorumlusu.

Johnny yeşil ceketini silkelerken Faruk da
Kalaşnikof'unu aldı. Filistinli bir sigara yaktı.

— Yarın sabah kahvaltısında eliniz
Başkan Cemayel ile buluşacak. Bu görüşmeye
danışmanlar da katılacak. Balbek Fedaileri ise
ikametgâhın bahçesine girecekler ve ULM'lerle
saldıracaklar.

SAS, ABD elçisinin Baabda Tepesi'ndeki
ikametgâhını iyi biliyordu. Tanklarla denetlenen
Çok sayıdaki dar yol oraya herhangi bir
yerden girmeyi engelliyordu. Savunma Bakanlıǒının
yakında oluşu ise takviye kuvvetin
abucak gelmesini saǒlayacaktı.

— Bunu nereden ǒrendiniz? dedi Robert
Carver.

— nemli olan bu deǒil, asıl İranlıların bu
buluşmayı nasıl ǒrendiǒini kendinize sorun.

— Ayrıntıları biliyor musunuz?

— Her araç yüz kilo egzojenle çok sayıda

153

roket taşıyabilir.

— Ya çöp kamyonu? dedi Malko. O da başka bir harekât mı?

— Hayır, dikkati dağıtmak için onu deniz piyadelerinin kampına yollayacaklar. Cesetler dışarı taşınıyordu, deniz piyadelerinin işi bitmişti. Teğmen koşarak geldi ve Robert Carver'a bir şeyler söyledi.

— Gelin, bazı evrakları imzalamam lazım, dedi Amerikalı.

i k i zırhlı aracın korumasında kampa dönecek olan siyah Chevroiet'ye yerleştiler. Havaalanının yanındaki kamplarının girişi kovboy filmlerindeki kalelere benziyordu, sonunda karargâha geldiler. İki yüz elli deniz piyadesinin içinde kaldığı binadan eser yoktu, yana devrilmiş otobüsler ise beton blokların üzerine yerleştirilmiştir.

Deniz piyadelerinden bir albayla birlikte duvarında güney banliyölerinin bir haritası olan harekât odasına geçtiler. Robert Carver Filistinliye döndü ve:

— Şu terörist hücresinin nerede üstlendiğini gösterebilir misiniz? dedi.

Johnny haritayı inceledi, sonra havaalanının hizasında ve Bord El Brajne'ın doğusundaki bir yeri işaret etti.

— İşte şurası. Eskiden bizim üssümüzdü, hafif topçu ateşine mukavemet edebilecek zırhlı bir hangar var. Şimdi ise Amal'in destek birlikleri orada ve 23 mm'lik çift namlulu silahlarla korunuyor. Bunun yanı sıra yüz kadar Hizbullah ile silahları korumak için canlarını vermeye yeminli olan Amal gerillaları da orada görevli. Çok geniş bir alana gözcü 154

yerleştirdiler, bu yüzden de gafil avlanmaları imkânsız. Kendi bölgelerinde olduklarından yarım saat içinde yüzlerce milisi harekete geçirebilecekleri gibi Canbulat'tan da telsizle topçu desteği isteyebilirler...

Robert Carver deniz piyadelerinin albayına döndü:

— Diyelim ki gerekli izinleri aldık, oraya bir harekât düzenleyebilir misiniz?

— Bayım, elimizde o bölgenin hava fotoğrafları var ve her binayı bir gözcü kulesi haline getirmek mümkün. Alev makinesi gerekli. İsraililer bu tür silaha sahip olmadıkları için oraya giremediler.

— Ya helikopter harekâtına ne dersiniz?

— Adamların elinde, 23 mm'lik çift namluluları saymasak bile, yüzlerce RPG 7'leri var ve bunları kullanmasını çok iyi biliyorlar. Bu durumda da çok miktarda araç kaybedebiliriz...

Çok yakında meydana gelen bir patlamadan duvarlar titredi, derken siren çalmaya başladı ve ışıklar söndü: Topçu ateşi başlamıştı. Işıklar yanınca dört adam da umutsuzca birbirlerine baktılar.

— Peki, New Jersey'den bu binayı 420'lik roketatarlarla havaya uçurma izni istesek ne olur? dedi SAS.

— İntihar komandolarını yok etmek için bile olsa Pentagon bir Beyrut mahallesini bombalama fikrini reddeder.

— Eğer işaret ışığı yerleştirilirse bu sorun 6. Filo'nun Fantom'ları ve Smart* bombalarıyla

<*) Telsizle idare edilen bombalar

155

çözömlenebilir. Bu bombalar hedefi hiç şaşırılmazlar. İsraililerin Balbek'te neler yaptığını gördünüz.

— Peki Lübnan Ordusu ne olacak? dedi Malko.

— Lübnan Ordusu'nun ne yapacağını biliyoruz. Ellerinde hıristiyanlardan oluşan 8. Tugay var, o da bu mahalleye girerse kan gövdeyi götürür. Orada bol miktarda yerden havaya fırlatılan füzeler, dehlizler ve top var.

— Malko ile birlikte bir keşif yapar mısınız? dedi Amerikalı Johnny'ye. Şu silahların fotoğrafını çekmeye bakın, bu devlet başkanını kurtarmanın ilk şartıdır. Ayrıca çevreyi iyice gözden geçirin. Sizden istediğim bu görevin, aç bir aslanın kafesine girmek gibi bir şey olduğunu biliyorum, ama başka seçeneğimiz yok. Bir saat sonra da hava kararacak.

— Bugün hiçbir şey yapamayız, işe yarın sabah şafakta koyulmak lazım, dedi Johnny.

— Gün saat altıda işiyor, yürüyerek gidip geleceğinizi göz önünde bulundurursak harekât için çok kısa süremiz olacak, dedi albay.

— Telsiz irtibatı kurabilirler. Bu geceden itibaren harekât planlarını hazırlamaya başlayacağım, bu arada sizin işbirliğiniz de gerekli, dedi Robert Carver.

— Elimden geleni yaparım, dedi albay.

Ama büyük bir tehlikeyi...

Johnny'nin çıtı çıkmıyordu, sanki tüm bunlar onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. SAS'ın sinirleri öylesine gergindi ki, böyle bir keşif görevine çıkmadan evvel muhakkak sakinleşmesi gerekiyordu.

— Korunmamız lazım, bu işi dostunuz Faruk üstlenebilir mi? dedi.

— Evet, ama ona para vermemiz lazım, dedi Johnny. -

— Büromdaki kasada oldukça yüklü miktarda nakit para var. Albayım, ben Johnny ile Malko'yu alıp gidiyorum, sizi iki saat sonra ararım, dedi CIA sorumlusu.

*

**

Yağmur binaların dış görünüşünü iyice iç karartıcı yapıyordu. Sokağa çıkma yasağı bitmişti ve banliyölerden yola çıkan ilk araçlar Beyrut'un merkezine geliyorlardı. Johnny'nin eski Mercedes'inin içi buz gibiydi. Malko'nun elinde, gece Robert Carver'ın verdiği ve içinde dolar, Lübnan Lirası olan yeşilimsi çanta vardı.

Filistinli düşünceli gözüküyordu, müzenin bulunduğu köşebaşından güneydoğuya, Hazmiye'ye doğru demiryoluna paralel giden yola saptılar. Etraf beton bloklarla doluydu, SAS Lübnan Ordusu'nun son kontrol noktasını geçince biraz tedirgin oldu. Biraz ötede beyaz M 113'lerin etrafında birkaç İtalyan gördüler, daha sonra hiçbir şey gözüküyordu. Amal'in denetimindeki bölgedeydiler.

— Bölge çok iyi korunuyor, böyle bir harekâtın hazırlığı haftalar alır, dedi Johnny. Haberciler ve lojistik için yüz bin dolara yakın harcama yaptıklarını biliyoruz. Bu meblağa ULM'ler dahil değil. Saldırıyı hazırlayan ve hedefi tesbit edenlerin hepsi buralı ve para için çalışan kişiler. Bana haber veren kişi elçinizin

157
malikânesine kadar soda satıcısıymış gibi yaklaştı, yarın onunla konuşalım.

— Nerede?

— Bizi bekliyor, kontrol noktalarını biliyor, o olmadan asla geçemeyiz.

Nehrin üstündeki küçük köprüyü geçtiler ve sağa Hadeth'e doğru saptılar. Aniden kulaklarına kadar yün başlıklı, parkalı, Kalaşnikoflu birisi karanlıktan çıkıp yollarını kesti.

Aynı anda Johnny tavan lambasını yaktı ve camını indirdi.

— Bana Amal'in izin belgesini verin, dedi SAS'a.

— Ama ya kimliğimi teşhis ettilerse?

— Bunun okuması yazması yok.

Kısa bir konuşma ve gülüşmelerden sonra yollarına devam ettiler. İki kilometre güneye doğru gittikten sonra tekrar sağa, çukurlarla dolu bir sokağa saptılar.

— Yaklaşıyoruz, dedi Johnny.

Kontrol noktalarından geçmemek için dar sokaklardan ilerlediler. Uzaklardan silah sesi geldi, bu son derece normaldi. Sonra Johnny karanlık bir garaja girdi, farları söndürdü ve arabadan indi. Malko içeri dolan soğuk yüzünden titredi.

— Burada bekleyeceğiz, dedi Johnny.

Betona yaslanarak beklediler. Derken gözlüklü genç birisi geldi ve SAS'a kuşkulu kuşkulu baktı. Johnny adama bir şey söyledi ve Malko'ya döndü.

— Yabancıları sevmez, korkuyor.

— Neler bildiğini sorun.

Alçak sesle uzun süren Arapça bir konuşma oldu, arabayla garajın arka duvarı arasında

158

duruyorlardı, onları kimse göremezdi. Nihayet Johnny tercüme etmeye başladı.

— Suriye İstihbaratı'nda görevli bir uzmanın gözetiminde bütün gece çalışmışlar.

— Silahlar ve patlayıcılar ne cins?

— Tahran'dan sandıkla gelen üç ULM, ikisi yüzer kilo egzोजen, diğeri ise canlıları yok eden sekiz Luşer roketiyle donatılmış. Roketlerin her birinde çelik saçmalar var. Roketle yüklü olan, ikametgâhın karşısındaki çimenliğe ateş açacak.

Malko şaşkına dönmüştü. ABD Elçisi'nin ikametgâhındaki toplantının saat dokuzda-^ yapılması planlanmıştı. Müdahale edilecek vakit bulunacak mıydı? Ayrıca bunun bir yararı olacak mıydı?

— Şu ULM'leri görmek istiyorum.

Tercüme yapıldı, rehberin adeta ödü patlamıştı, cevap verirken sesinden yakındığı belliydi.

— Hepimiz hayatımızı kaybedebiliriz, dedi Johnny.

— Ona inanıyorum, ama kendi gözlerimle

görmezsem bunun bir yararı olmaz, dedi SAS.

Johnny ile adam tartışmaya devam etti.

Sonunda:

— Bin dolar, hem de hemen istiyor, dedi

Johnny.

Malko'nun yanında para vardı, Robert

Carver ona kasasındaki elli bin dolar

tutarındaki tüm parayı vermişti. Rehber parayı

hemen cebine attı.

— Önden o gidecek, normal olarak yolda kontrol olmaması lazım. Eğer yakalanacak olursak yolumuzu kaybetmiş gibi davranaca-

159

ğız. Aksi takdirde... dedi Johnny.

— Uzak mı?

— Bir kilometre kadar.

Gün ışımaya başlamıştı, gökyüzü griydi.

Kullanılmayan demiryolunun yanındaki patikadan ilerliyorlardı.

Hadeth'te birkaç zeytinlik, mültecilere ait kır evleri, depolar ve çamur dışında hiçbir şey yoktu. Bütün mahalle İsrail bombardımanları sonucu yıkılmıştı. Yanlarından bir kamyon geçti. Bir süre sonra hafif hasarlı binaların olduğu yere geldiler, burada oturanlar vardı. Artık hava iyice aydınlanmış, her şey daha rahat görülüyordu.

— Dikkat! dedi rehber.

Durdular, rehber eliyle etrafında depolar bulunan bir boşluğu işaret etti.

— Orada, dedi Johnny.

Malko bombayla minaresi devrilmiş yıkık bir cami gördü, daha ilerde, gölgede Sovyet yapısı T 52 tankı vardı. Bildiğine göre Amal'ın ağır silahı yoktu, ama ağacın altında duran ikinci tank dikkatini çekti. Askerler yerde ateş yakmışlar ve bir şey pişiriyorlardı. Daha sonra ev yıkıntısının arasında beton bir sundurmayla korunan bir M 113 ile dörtlü uçaksavara benzeyen bir şey gördü.

— Bu silahlar nereden geliyor?

— Onları biz kaçarken bıraktık, Amal da aldı. Bütün araç gereçlerini buraya topladılar, ULM'ler ile pilotları da hangarda, dedi Johnny.

Aniden hızla bir Range-Rover geçti ve binanın karşısında durdu. İçinden inen iki kişi hangara girdi. Malko çok kısa süre de olsa

160

içeriye görebildi. Ön sırada yeşil-sarı boyalarla kamufle edilmiş en az onar metrelik kanatları

olan bir ULM vardı. Üç tekerlekli, çift kuyruklu ve motoru küçük pilot kabininin arkasında olan bir uçaktı bu. Kanatlarının altındaki roketatarlar ise rahatça görünüyordu. Bunlardan her bir kanatta dörder tane vardı. Yani bir katliam için gerekli her şey bu araçta bulunuyordu.

Arka sırada da buna benzer iki uçak daha gördü ve kapı kapandı.

Demek rehber palavra atmamıştı. Adam kollarından çekti.

— Burada kalamayız, her yerde gözcü var. Yüz metre sonra rehber onlardan ayrıldı ve arabalarına döndüler, çamurda patinaj yapa yapa yola koyuldular.

— Her şeyi yeterince gördünüz mü? dedi Johnny.

— Tabii, dedi SAS.

Kuzeye doğru yol aldılar, trafik yoğunlaşmıştı bile. Mahalleden ayrıldıkları için kimse onlara bir şey sormadı.

— Elçiliğe mi gidiyoruz? dedi Johnny.

Malko saatine baktı: yediye on vardı. Yani buluşma vaktine takriben iki saat kalmıştı. Muhtemel çözümleri kafasından geçirdi. Komando birliğince düzenlenecek bir harekât için Cemayel ve Washington'un izni gerekliydi ki bu çok uzun süre alırdı. Avcı helikopterlerince yapılacak saldırı da tamamen tesadüflere bağlıydı, ULM'lerin havalanmasını bekleyip hedefe giderlerken vurmak da, oldukça tehlikeliydi. Derken Liezen'deki şatosunun kütüphanesinde Alexandra ile birlikteyken

161 okuduğu bir Çin atasözü aklına geldi: "Bir yıldıktan kurtulmak için kuyruğunu kesmek yetmez, kafasını kesmek gereklidir."

SAS Johnny'ye doğru döndü. Hazırladığı plan çılgıncaydı, ama başarılı olursa sorunu kökünden çözerdi.

— Kâmil Şamun Stadyumu'na gidelim, fikrimi orada söyleyeceğim, dedi Malko.

162

XVII. BOLUM

Malko Johnny'ye döndü:

— Eğer ULM'lerin havalanmasına fırsat verirsek büyük bir faciaya yol açabiliriz.

Onları oldukları yerde tahrip etmeliyiz, ama Robert Carver gerekli yetkiyi alamayacağı için kendi başımıza hareket etmeliyiz, dedi.

Filistinli, bir İtalyan kontrol noktasında durdu. Mültecilerin bulunduğu bu eski mahalle rezil bir yerdi. Çamura saplanıp kalan araçlar büyük trafik sıkışıklığı yaratıyordu.

Yeniden hareket eden Johnny:

— Fikriniz nedir? dedi.

— Hüseyin Camisi'nin yanındaki garajda duran çöp kamyonuna şimdiden bombalar yerleştirilmiş olmalı, çünkü iki olay da birbiri peşisıra olacak. O aracı oradan alıp ULM üssüne karşı kullanırsak her şey hallolur.

— Peki kamyonu nasıl ele geçireceksiniz?

— Eğer kabul ederseniz, genç dostunuz Faruk'tan kamyonun olduğu garaja saldırmasını isteyeceğim. Bu arada kabul etmesi için gereken her şeyi yapacağım. Daha sonra, sizin yardımınıza ihtiyacım olacak...

— Size yardım edebileceğimi de nereden çıkardınız?

— Mantiğım öyle söylüyor. Eğer yardım etmeyi reddederseniz, arkadaşınız Nebil'in 163

ölümü de dahil olmak üzere şimdiye kadar yapılanlar hiçbir işe yaramayabilir. Ama bu harekâta iştirak ederseniz, Şirket'in sizi unutmayacağına dair güvence verebilirim.

— Size hangi konuda yardımcı olabilirim?

— Kamyonu ele geçirdikten sonra onu ULM'lerin bulunduğu hangara götürüp havaya uçuracağım. Böylece uçaklar da tahrip olacak. Siz olmadan kontrol noktalarını geçemeyeceğim gibi Hadeth'deki hangarı da bulamam.

— İntihar etmeyi mi düşünüyorsunuz?

— Kesinlikle hayır. Kamyonu ULM'lere mümkün olduğunca yaklaştırıp mekanizmayı çalıştırdıktan sonra terketmeyi düşünüyorum.

— Mekanizması olduğunu nereden biliyorsunuz?

— Bu her bombalı araçta vardır.

— Delisiniz! O kamyonun patlamasıyla siz de parçalanırsınız, sipere girecek zaman bulamazsınız.

— Tam tersine, ULM'lerin durduğu hangarın yanında koca bir çukur var, oraya gizleneceğim. Ayrıca, bu tamamen benim sorunum. Kabul ediyor musunuz?

Johnny hemen cevap vermedi.

— 'Kabul, sizi üssün girişine kadar götüreceğim.

— Teşekkür ederim, dedi SAS.

— Beni düşünmeyin. Amerikalı dostlarınıza hiç güvenmem, ama size saygı duyuyorum. Onlar bu yardımı çabucak unutacaklardır, aynı şeyin sizin başınıza gelmemesini dilerim. Beş dakika sonra İsrail bombalarıyla çökmüş olan stadyuma geldiler. Malko ile

164

Johnny çöken tribünlerden atlayarak stadın içine geldiler. Yeşil sahada, en ufak yaşam belirtisi yoktu. Terkedilmiş araçlar ve tank her zamanki yerindeydi ve sinir bozucu bir sessizlik vardı. Johnny genç Filistinlilerin ininin girişine geldi, iki kez ıslık çaldı ve Arapça bir şeyler söyledi.

Otuz saniye sonra Faruk'un ince vücudu iki beton kütle arasından çıkageldi. Genç, elinde kendinden büyük bir Kalaşnikof ile taşların üzerinden sekerek tahrip olmuş tankın yanına ulaştı.

Johnny durumu uzun uzadıya Arapça anlattı.

O konuşurken belinde 45'lik bir tabanca, ayağında blucin ve fanında dört genç olan bir kız geldi.

Johnny konuşmasını bitirince Faruk başını salladı ve Arapça bir şeyler söyleyerek ota tükürdü.

— İstemiyor.

— Niçin?

— Çok tehlikeli diye...

— Ne kadar para vereceğimi biliyor mu?

— Hayır.

— Kırk bin dolar.

Johnny tercüme etti. Faruk bir süre yere baktı, sonra gözleri SAS'ı buldu ve İngilizce olarak:

— Para yanında mı? dedi.

— Evet.

— Senin de bizimle geleceğin doğru mu?

— Doğru.

Başını salladı.

— Bu kadarı yeterli değil, bu işi yaptıktan

165

sonra burada kalamam. Beni vururlar.

Kaçmam lazım.

— Nereye gitmek istersin?

— Hiç önemi yok, uzaklara olsun yeter.

— Amerika'ya ne dersin?

— Silahları da götürebilir miyim? (Gözleri parlıyordu.)

— Hayır.

— Öyleyse Tunus olsun, güzel bir yermiş.

Malko elini uzattı.

— Söz. Anlaştık mı?

— Garajda kaç adam var?

— Altı kadar, dedi Johnny.

Faruk bu işi başarabileceği anlamında başını eğdi.

— Silahlarınızla on beş dakika sonra burada olun, dedi SAS.

Telefonunun yanında merakla bekleyen Robert Carver'a haber vermek gerekliydi.

*

**

Robert Carver bitkin bitkin derin bir nefes aldı.

— Dinleyin, daha birçok çözüm var. Önce ikametgâhın üzerindeki hava sahasının korunma önlemlerini artırdım. General bana bitişik binanın çatısında bekleyecek altı savaş helikopteri göndereceğine dair söz verdi.

— İran'daki rehineleri kurtarma girişimini hatırlıyor musunuz? Hani her şey hazırlanmıştı? Her şey tamamı, yine de...

— Kör şeytan, ne isterseniz yapın! Ama gerekli olan diğer tüm önlemleri alacağım, dedi CIA sorumlusu.

— Tabii, başaracağımdan hiçbir şekilde
166

kesinlikle emin değiliz. Eğer Hadeth yönünden gelen güçlü bir patlama duyarsanız, sebebinin ne olduğunu anlarsınız.

— TANRı yardımcınız olsun! Çok zeki ve oldukça da kaçık bir insansınız. Şirket'in sizin gibileri hâlâ nasıl çalıştırdığını bir türlü anlayamıyorum.

Malko ahizeyi kapamadan önce:

— Balbek Fedaileri'ne karşı Başkan'ın da bir fedaisi olsun artık, öyle değil mi?., diye bağırırdı.

*

**

T 52'nin paslanmış gövdesinde oturan Faruk, elindeki RPG 7 ile belindeki torbada duran altı roket ve savaş üniformasına rağmen, on dört yaşında ancak gösteriyordu. Elindeki yüz dolarlık banknotları büyük bir dikkatle inceliyordu, her ihtimale karşı adamlarını uzaklaştırmıştı.

Parayı saydıktan sonra Malko'ya ciddi bir tavırla baktı.

— İnşallah! Eğer başarısak kendime bir bar satın alacağım.
Banknotları elbisesine sakladı. Sonra SAS teknik terimlerde Johnny'nin yardımına başvurarak harekât planını anlattı. Faruk'un yanında yedi çocukla, kıvrıkcık saçlı ve 45'lik tabancası olan kız vardı.

Hepsi de tepeden tırnağa silahlıydılar.

— Şiilere saldırmak seni üzmüyor mu? dedi Malko.

— Hiçbir şeyi umursamam. Şiiler, Sünniler, İsraililer, hepsi de beş para etmez insanlar.

Oraya nasıl gideceğiz? Arabanla mı?

167

— Aramaları atlatmak için yürüyerek! gideceğiz. Yarım saat sonra buluşalım, dedi Johnny.

Daha sonra neler yapacaklarını anlatmak için konuşmasını Arapça olarak sürdürdü. Malko Faruk'un adamlarını yola çıkarmasını ve tek sıra halinde basamaklardan geçirtmesini izledi. Artık oynama sırası onlarındı.

Johnny,, Siyah girişinde Amal'ın kurduğu kontrol noktasına gelince arabayı durdurdu. Sakallı üç delikanlı nöbet tutuyordu. Johnny'ye soru sordular ve Arapça konuşma sinir bozucu şekilde uzadı.

— Arabayı aramak istiyorlar, dedi Johnny. Adamlar bagajı, motor kapağını açarak her tarafı aradılar. Malko elini yağmurluğunun cebinden çıkartmıyordu. Kemerindeki Magnum 357 çok ağırdı, ayağının dibinde ise içinde telsizlerin bulunduğu torba vardı. Herhangi bir terslikte buradan kurtulmaları imkânsızdı, Arabanın arkasında duran Kalaşnikoflu nöbetçi ikisini de rahatça aradı. Nihayet komutan geçiş izni verdi ve kimseyi şüphelen dirmemek için ağır ağır yola koyuldular. Biraz ilerde arabayı terkettiler. Birkaç sokağı geçtikten sonra, bir gün önce gözetleme kulesi olarak kullandıkları yıkık binaya geldiler. Faruk ve adamları daha önce gelerek boş odalara yerleşmişlerdi.

— Acele etmeliyiz, dedi Faruk. Yanılmıyorsam bizi farkettiler. Henüz ne yaptıklarını bilmiyorum, ama bizi bulmak için devriye çıkarabilirler...

— Gelin, dedi SAS.

Dikkatle terasa çıkarak çevredeki damlan incelediler. Mucize kabilinden garajın kapısı

açıktı ve Range-Rover'ın yanında duran sarı çöp kamyonu açık seçik görülüyordu. Onlar gözetlerken birisi kamyonun direksiyonuna geçti ve aracı harekete hazır şekilde garajın önüne bıraktı. İşe müdahale etmek için artık çok az vakitleri vardı.

Kamyonun etrafında dolaşan silahlı altı kişi vardı. İçerde de en az bir o kadar olmalıydı. Faruk roketlerini kontrol etti ve Malko'ya:

— Gidiyoruz! dedi.

— Şu çöp kamyonuna dokunmamaya özen gösterin, dedi S AS.

Çocuk alçak sesle silahlı milisleri sayıyordu. İçlerinden biri kamyonun içine bindi, gösterge tablosuna baktı ve inceledi. Malko arabaya gizlenmiş olabilecek patlayıcı miktarını hesaplamaya çalıştı.

— Haydi! dedi Faruk.

Sırtında roketlerle merdivenden indi. Malko ile Johnny durumu izlemek için damda kaldılar. Faruk'un yönetimindeki yedi genç sırtlarında RPG 7 ve Kalaşnikoflarla çıktılar ve gizlenmeden ilerlediler. Malko genç Filistinlinin elbisesine İmam Musa Sadr'ın resmini yapıştırmış olduğunu gördü!

— Bu veletler nasıl sağ kalacaklarını gerçekten iyi biliyorlar! dedi Johnny. Malko dikkatle ilerleyişi izliyordu. Grubun baş kısmı garajın önündeki dolma toprağa geldiğinde neredeyse soluğu kesilecekti. Arapça bağırışmalar ve muhafızların Kalaşnikoflarla koştuklarını farketti. Faruk durdu, adamları yanına gelince bağırdı.

— Onlara, Ebu Nasra tarafından geldiğini
169

söylüyor! diye tercüme etti Johnny.

Şiyah'ta silahlı bir grup hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. Üstelik, uluorta ilerlemeleri daha az şüphe topluyordu. Zaten Faruk da bunu bekliyordu. Malko genç Filistinlinin göz açıp kapayıncaya kadar RPG 7'sini omuzundan eline kaydırıldığını gördü.

— Gidelim! dedi SAS.

Harekâtın en tehlikeli aşaması başlıyordu. Bir anda ortalık karıştı! Çocukların hepsi aynı anda ihtiyar profesyonelleri yayılım ateşine tuttu. Arada bir RPG 7'nin tok sesi duyuluyordu. Omzundan vurulan bir milis önce havaya fırladı, sonra paramparça oldu. Yerde ölü bir Filistinli yatıyordu, ama

bütün muhafızlar saf dışı kalmıştı.

Tam bu sırada, Faruk Malko'ya bakmak için arkasına döndü ve bunu bir patlama izledi. Ateş garajdan açılmıştı. Çocukların hepsi garaja koştu ve sürekli ateş sesleri duyuldu. RPG 7'nin ateşlenmesiyle içerden kesif duman ve alevler yükseldi. SAS ile Johnny kamyonu doğru koşuyorlardı. Bu sırada sağ kalmasını başarabilen dört genç geri geldi. 45'lik tabancası olan kız da bunların arasındaydı.

Roketle vurulmanın sonucu göğsünde büyük bir delik açılan Faruk yerde sırtüstü yatıyordu. Yanmış ve yırtılmış yüz dolarlık banknotlar cesedinin yanına düşmüş bir kısmı ise patlamadan doğan basınçla çok uzaklara uçmuştu.

Faruk garajda gizlenen adamı görmemişti. Filistinli bir süre cesedin yanında durdu sonra: — Acele edelim, gelenler olacaktır... dedi.

170

Malko çöp kamyonunun kapısını açtı, kontağı kolayca bulup aracı çalıştırdı. Bir karşı saldırı halinde kamyondaki patlayıcıları havaya uçurmak için tek bir roketin yeteceğini düşünmemeye çalıştı.

Motor çalışınca Johnny yanına bindi. Sağ kalan çocuklar ise basamağa atladılar. Garajın bir kısmı yanıyordu, her taraf cesetle doluydu. Baskın dört dakika bile sürmemişti. Geriye tekerlekli bir bombanın üzerinde bütün Şiyah'ı katetmek kalıyordu.

— Bırakın ben kullanayım, sizi görmesinler, dedi Jotunny.

SAS direksiyonu Filistinliye bırakarak kenara geçti, basamaktaki çocuklar görünmesini engelliyordu.

Bütün sokaklar birbirine benziyordu. Malko gösterge tablosunu dikkatle inceledi ve silecekleri çalıştıran düğmenin yanına takılmış ikinci bir anahtar gördü.

— Hakkınız varmış bu patlayıcıyı ateşleyen mekanizma, dedi Johnny.

Tek sorun, süreyi bilmemeleriydi. Acaba yirmi saniyeye mi, yoksa otuza mı, ya da daha uzun süreye mi ayarlıydı?

Hayatları bu basit soruya bağlıydı, bir kontrol noktasına geldiler. Malko yere çömeldi, çocuklar silahlarını kaldırarak bağırıldılar ve böylece hiçbir sorunla karşılaşmadan geçtiler.

Aniden yandaki yoldan bir kamyonet çıktı ve durdu. İçinden çıkan adamlar durmalarını işaret ettiler. Malko, kendinin iki katı RPG 7'yi taşıyan Filistinli çocuğun aşağı atlayıp kamyoneti hedef aldığını gördü.

Tok bir gürültüden sonra kamyonet infilak

171

«

etti, kaportası evlerin damlarına kadar fırladı. Sağ kalanlar kamyonun arkasını taradı. Malko heyecandan nefes alamadı, ama hiçbir şey olmamıştı.

Çocuk kamyon hareket ettikten sonra basamağa atladı, SAS ne yağmuru, ne dökülmüş duvarları, ne de canlarını zar zor kurtaran birkaç yayayı görebiliyordu. Ona göre bu araç, takipten kurtulmaya hiç uygun değildi. Hele en ufak bir yanlışlıkta patlayabilecek böylesine çok patlayıcı yüküyle... Bir süre önce Fransız Elçiliği'ne bombalı aracı götürmekle yükümlü asker sigara içmek için kibrit çakınca kendisiyle birlikte elli kişinin ölümüne ve üç binanın çökmesine neden olmuştu.

Johnny aniden frene bastı, yol demir çubuklarla kesilmişti. Engelin arkasında iki kişi vardı. Fakat daha Kalashnikov'larına davranmadan çocuklar yayılım ateşi açtı. Geriye barikat kalmıştı. Johnny yere atladı, direksiyona Malko geçti.

— Yavaş yavaş ilerleyin, size yolu göstereceğim, dedi Filistinli.

Malko ilerledi, kamyonun ön tamponu demirleri eğmeye başladı... Ağır ağır hepsini eğdiler ve nihayet geçtiler!

Basamaktaki çocuklara baktı, hepsi sinirliydi, ama yüzlerinde korkudan eser yoktu.

Ölmek için öldürmeye hazırdılar. Niçin hâlâ yanında olduklarını anlamıyordu. Korumak için mi? Yoksa tehlikeli bölge, böyle daha mı rahat geçiliyordu?

*

**

172

Evler seyrekleşiyordu. Hadeth 'teki boş bölgeye yaklaşıyorlardı. Çocuklardan biri kapıya vurdu, SAS yavaşladı. Çocukların aşağıya atlayıp arkalarına bile bakmadan uzaklaştıklarını gördü. Ne yapacaklardı?

— Dikkat! Takip ediyoruz!

Johnny'nin uyarmasıyla yerinden sıçradı,

dikiz aynasında yan yoldan çıkan bir Range-Rover gördü. Bunun katliamdan kurtulanlardan ve nereye gideceklerini tahmin eden biri olduğunu anladı. Malko gaza bastı, bir yandan da arkadaki aracı inceliyordu. Duruma bakılırsa içinde yalnızca şoför vardı. Oysa yanına başkalarını da alabilecek vakit bulabilirdi. Aklına bombalı araçların uzaktan kumanda cihazıyla da patlatılabileceği gelince canı sıkıldı. Adamın kamyonu havaya uçurmak için biraz daha yaklaşması yeterliydi. Üstelik Range-Rover sarı kamyondan çok daha hızlıydı.

173

scanned by darkmalt1

X V I I I . BÖLÜM

Malko kendini kapana kısılmış gibi hissetti. Gaza yüklendi, sanki kamyon daha hızlı gidecekmiş gibi öne eğiliyordu. Neyseki Range-Rover da çukurlar nedeniyle hız yapamıyordu... Filistinliye döndü.

— Johnny bizi izleyen adam da büyük ihtimalle kamyonu uzaktan patlatacak bir kumanda cihazı var. Eğer fazla yaklaşırsa... Filistinli arkasına baktı.

— Olabilir, onu hemen atlatmamız lazım.

— Atlayın, ben devam etme tehlikesini göze alıyorum. Kullandıkları mekanizma hakkında bir bilginiz var mı?

Johnny hâlâ sarsıla sarsıla ilerleyen Range-Rover'a bakıyordu.

— Duruma göre değişir. Çok karmaşık bir şey olmalı, yoksa çoktan ölmüş olurduk.

Uzaktan komuta cihazı basit bir şeyse, bunların menzili ancak on, on beş metredir.

Range-Rover en az yüz metre gerideydi.

Malko'nun hayatıyla bu tür bir kumar - oynadığı çok ender olmuştu...

— Daha çok yolumuz var mı? dedi S AS.

— Hayır. Ama ilerde bir kontrol noktası var. Bu yüzden de tur atacağız.

Peşlerinde Range-Rover olduğu için duramazlardı.

Kamyonun ön tekerleği çamur dolu

174

bir çukura girince SAS'ın yüreği ağzına geldi.

Kamyon yan döndü ve bir binadan arta

kalan tek direği devirdi. Aniden kamyonun

sesini bir helikopter gürültüsü örttü, sonra bu

ses azaldı.

— Buradan sağa sapın, dedi Filistinli.

SAS direksiyonu kırdı. Bu, evlerin arasından

geçen daracık bir sokaktı.

— Sola sap! dedi Johnny.

Yol dik aç yapıyordu. Malko direksiyonu

sonuna kadar çevirdi. Yolun ucunda silahlı

adamlar gördü. Birinde o korkunç RPG

7'lerden biri vardı. İlk defa soğukkanlılığını

kaybeden Johnny küfretti.

— Bu yolun nereye çıktığını bilmiyorum!

Çok değerli birkaç saniye kaybetmişlerdi,

SAS ter içinde kalan alnını sildi. Sorunun

cevabını hemen öğrendiler, bir sonraki dönemece

çıkmışlardı. Beton bloklardan, topraktan

ve demirlerden yapılmış bir barikat yolu

tamamen kapıyordu, geçmek imkânsızdı.

Kamyonun tamponu yumuşak çamura çarptı.

Malko arkasına döndü.

Range-Rover yaklaşıyordu, kısıtılmışlardı.

**

Filistinli kamyondan atlamış, Range Rover'a

doğru çamurda bata çıka koşuyordu.

SAS onu durdurmaya fırsat bulamadı ve o da

atladı. Kamyon infilak ederse fazla bir şey

farketmeyecekti. Johnny elli metre kadar

koştı, sonra eğildi ve Kalaşnikofuyla diğer

aracı taradı.

Range-Rover'in ön camı tuzla buz oldu,

ama hâlâ yalpalayarak ilerliyordu ve

175

şoförünün sağ olup olmadığını kestirmek

imkânsızdı.

Birkaç el silah sesi duyuldu. Malko,

Range-Rover'ın Johnny'e çarpıp onu yere

düşürdüğünü gördü. Aracın bir tekerleği

Filistinlinin üzerinden geçti, bu manzara

karşısında SAS donakaldı. Araç devrildi.

Malko Johnny'ye doğru koştu. Adam

sırtüstü yatıyor ve ağzından kan akıyordu.

Tam göğsüne dokunurken Filistinli boğuk bir

çığlık attı.

— Canım acıyor! Canım acıyor!..

Tampon göğüs boşluğuna saplanarak ciğerinin

bir bölümüyle göğüs zarını parçalamıştı.
Eliyle göğsünü tutarak zar zor nefes alıyordu.
— Geri gidin, kontrol noktasını geçmeye
çalışın ve demiryoluna kadar dümdüz, oradan
da sağa sapın. Hatırlarsınız... dedi.
Kasıldı ve gözlerini kapadı. SAS adamın
ölmek üzere olduğunu anladı. Artık onun için
yapabileceği hiçbir şey yoktu, üstelik silah
sesleri diğer milisleri de harekete geçirmiş
olabilirdi. Kamyona, koştu, binerken yerde
madeni bir parça gördü ve bunun gaz pedalını
sabit tutmak için yapıldığını anladı. Aracı
hazırlıyanlar hiçbir şey unutmamıştı. Bindi ve
hiç yaşam belirtisi olmamasına rağmen
Johnny'nin cesedine dikkat ederek geri gitti.
Range-Rover'ın içinde direksiyona yaslı,
her tarafından kan boşalan birisini gördü.
Johnny hayatını kurtarmıştı, artık onu
düşünmemeye çalıştı. Magnum 357'sini dizlerinin
üzerine koydu ve sokaktan hızla
ilerlemeye başladı. Yirmi metre ilerdeki küçük
meydanda, silahlı bir milis durmasını işaret
etti.

SAS adamın güvenini kazanmak için
yavaşladı, iyice yaklaşınca da gazı kökledi.
Şaşırان adam kendini kenara zor attı. Malko
oradan geçerken şaşkın şaşkın bakan ve
haykıran çok, sayıda insan gördü. Birkaç
saniye sonra sağ tarafında sakallı birisini
görünce 357'sini kavradı ve ateş etti.
Aynadan takipçilerin bir Range-Rover'a
doğru koştuklarını gördü. Yol bitmek tükenmek
bilmiyordu, dikkatini yoğunlaştırarak
tehlikeyi unutmaya uğraştı. Nihayet uzun
zamandır kullanılmayan tren hattını gördü.
Hatta paralel giden yola saptı. Tek bir korkusu
vardı, o da ULM'lerin durduğu hangarı
bulamamaktı.
Bir süre böyle devam etti, nihayet kerteriz
aldığı yıkık cami minaresini gördü. Ebu
Nasra'nın üssü de bunun beş yüz metre kadar
sağındaydı. Göge baktı, uçaklar henüz havalanmamıştı.
Öyleyse, doğru haber almışlardı.
Balk Bek Fedaileri, Başkan Cemayel ile ABD
elçisinin saat dokuzda buluşacağını biliyorlardı.
Saat sekizdi. Balk Bek ile Hadeth arası uçakla
beş dakika sürerdi. Sol taraftaki alanda
teröristlerin üssünü savunmak amacıyla gerilen
tel örgüleri ve eski otobüsü gördü. Stratejik

noktaya giden yolu bulmak için bu teli izlemek yeterdi, bir de kontrollerin kolayca atlatılabilmesini dilemek gerekliydi.

*

**

Ebu Nasra büyük bir heyecanla ULM'lerin durduğu hangarın zırhlı kapısını iten adamlarını seyrediyordu. Bütün gece ULM'lerin

177

yanındaki yatakta, Damas'tan gelecek ters bir emrin, kötü hava koşullarının veya çıkabilecek bir tersliğin yarattığı korkuyla sağa sola dönmüş, uyuyamamıştı. Suriyelilerin ne yapacağı belli olmazdı... Yağmur dinmiş, hava açmıştı. Ama bu sessizlik sinirini bozuyordu. Bombalı araç yola çıkınca haber vermeleri gerekliydi. Yarım saat sonra müzenin yanındaki yolda, yani Fransız Karargâhı'nın tam karşısında olacak patlama kargaşaya yol açacaktı. Patlama saati, sekiz buçuk olarak kararlaştırılmıştı.

içinde büyük bir sıkıntı vardı. Emri üzerine öldürülen genç şii kadın ne öğrenmiş olabilirdi? Amerikalıların casusu ise avucunun içinden kaçmıştı ve o zamandan beri izine rastlanamamıştı. Onu öldürmekle görevli komandolar ortadan yok olmuşlardı. Bu da olumlu bir işaret değildi. İyi geleceğini umarak bir şişe Pepsi-Cola içti, ama midesi kaldırmadı. Nöbetçilere göz attı. Bunların hepsi Balbek' ten gelmiş kişilerdi.

Ebu Nasra herhangi bir Amerikan harekâtını gözönüne alarak her yere dürbünlü gözcüler koymuştu. Bunların bazıları Paris Caddesi'nde, bazıları deniz piyadeleri kampının girişinde, bir kısmı ise Balbek'teki 8. Tugay Karargâhı'nın önünde bekliyorlardı. Yani, ULM'leri havalandıracak kadar vakti olacaktı. Bunlar bir kez havalandı mı, alçaktan uçarlarsa ne görülebilir ne de işitilebilirdi.

Alınlarında kırmızı bant bulunan üç pilot çoktan kalkmıştı. Birer esrarlı sigara içmelerine izin verilmişti. Bu, rahatlamalarını sağlardı.

178

Hepsi de Humeyni uğruna canlarını vereceklerine dair yemin etmişlerdi.

Böyle bir görevden sağ dönme şansları adeta yoktu. İlk ULM havuzun yanına çakılarak ateş alacaktı. Böylece yüz metre çapındaki bir alan içinde bulunan tüm canlılar

ölecekti.

Diğer ikisi ise katliama egzojen yüküyle katılacaktı. Patlayıcıları kontrol eden mekanizma on sekiz saniyeye ayarlıydı. Pilotlar elçiliğin bahçesine düşmeden önce, on metre irtifada patlayıcı mekanizmasını çalıştırma emri almışlardı. Herhangi bir aksaklığa karşın ikinci bir mekanizma vardı. Bütün bunlarla da yetinmeyen Ebu Nasra, elçiliğin yakınına yerleştirdiği adamına patlayıcılardaki dalga boyuna ayarlı olan bir uzaktan komuta cihazı vermişti.

Başkan Cemayel ve ABD elçisi öldürülünce meydan Suriyelilere kalacak, böylece Amerikalılar bir daha bu işe karışmak istemeyecek, morali bozulan hristiyanlar ise karşı koyamayacaktı.

Böylece muhalefet istediği zaman istediği yerde darbe yapabileceğini göstererek zafer kazanacaktı. Ayrıca Ebu Nasra'nın da güneydeki şiilerin üzerindeki etkisi artacaktı. Pilotlar ayağa kalktı. Üzerlerinde yeşil uçuş elbiseleri, göğüslerinde Humeyni'nin resmi vardı. Ebu Nasra hepsiyle uzun uzun kucaklaştı ve cesaretlendirici sözler söyledi. Ama buna lüzum yoktu. Adamların hepsi İslam adına şehit olma ateşiyle yanıyorlardı. — Kardeşlerim, vakit geldi! dedi.

Diğer iranlılar ULM'leri dışarı itmeye başladılar. En tehlikeli an gelmişti. Her an

179
devriye uçakları görülebilirdi. Yavaş yavaş araçları örttüler. Teknisyenler defalarca ateşleme mekanizmalarını kontrol edip aküye bağladılar. Her şey en ufak ayrıntısına kadar hazırды.

Telefon çaldı. Bir milis açtı ve ahizeyi Ebu Nasra'ya uzattı.

— Hüseyin Camisi arıyor.

Ebu Nasra inanılmaz olayı öfkeyle anlatan bir ses duydu. Garaja çocuklar saldırmış ve bir yabancı görmüşlerdi. Bombalı çöp kamyonu kaybolmuştu!

Harekât sorumlusu öfkeyle telefonu kapattı

1 . Amal defalarca Şiyah'taki mahalleye yabancı düşmanların hiçbir şekilde giremeyeceğini söylemişti. Pilotlara döndü.

— Hemen kalkışa hazırlanın!

Kafasında bu beklenmedik durumu tarttı.

Bombalı kamyonu kim ve niçin çalmış olabilirdi! Üssün girişinde Kalaşnikofların

patladığını duyunca, sorusunun cevabını da bulmuş oldu.

Öfkeyle suratı asıldı. Pilotlara:

— Havalanın! havalanın! diye bağırdı.

180

XIX. BÖLÜM

Malko toprak yolda ilerliyordu. Aniden sağ tarafındaki gözetleme kulesinde el kol hareketleri yapan dürbünlü birini gördü. Beş metre ötede ise, normal bir arabanın geçemeyeceği tel örgülerle karşılaştı.

Kamyonun motoru bu telleri aşarken biraz zorlandı. ULM'lerin durduğu düzlüğe çıkmak için yalnızca iki dönemeç vardı.

Önüne Kalaşnikof larıyla çok sayıda milis fırladı, ama şans eseri hiçbirinde RPG 7 yoktu.

Malko ön cam tamamen parçalanmadan önce direksiyona doğru eğildi ve böylece kurşunlardan birinin başını sıyrarak geçmesini sağladı.

SAS karşısına çıkan adamın kurşunlarına hedef olmamak için yine eğildi. Biraz sonra bir darbe hissetti, dışarıya baktığında Kalaşnikof'lu adam görünürde yoktu. Yolun en zor kısmını aşmıştı. Yoldaki muhafızlar arkasında kalmışlardı. Artık ölüm tehlikesi içinde olduğunu bile düşünemiyordu. Tek düşüncesi, ULM'lerdi.

Ani bir patlama onu kendine getirdi, kamyonun kontrolünde olmadığını anlayınca direksiyonu kavradı. Nereden ateş edildiğini bilmiyordu, ama bir RPG 7 mermisi az farkla kamyonu ıskalamıştı.

Alnı kanıyordu. Nedeni, patlayan camdı.

181

Önünde yirmi metre kalmıştı. Tankların harekete geçip geçemeyeceğini düşündü. Bir tek top mermisi aracı infilak ettirmeye yeterdi, ama bu durumda patlayıcılar ULM'leri de tahrip edecekti. Böylece amaç gerçekleşmiş olacaktı. Bir an gözünün önünde Alexandra'nın seksi yüzüyle şatosu canlandı, ama önünde üç ULM'nin durduğu hangarı görmek onu kendine getirdi.

içlerinden biri hareket etmişti. Havalandı ve yerin on metre kadar üzerinden uçmaya başladı. SAS kalkışa hazır ULM'lerin yanında koşuşturan milisleri ve tankların dönen kulelerini far ketti. Etraf çok hareketliydi. Hangara kırk metre kala Malko eğildi, gaz pedalını sabitleştiren madeni çubuğu buldu,

gazı kökledi ve çubuğu pedala taktı. Hedef ULM'lerdi. Yolu inceledi, direksiyon iyi ayarlanmıştı. Bir omuz darbesiyle kapıyı açtı ve patlama mekanizmasını çalıştırdı.

*

**

Ebu Nasra içinde bulunduğu tehlikeyi farketmeksizin ULM'lerin üzerine giden sarı çöp kamyonunu seyrediyordu. Artık ne silah seslerini ne de çığlıkları işitecek haldeydi. Elinde Kalaşnikof'uyla robot gibi hasmına doğru ilerlemeye başladı. Sanki kamyonu durduracaktı. Beyni adeta durmuştu. Kamyonun şoförünün atladığını, ama aracın hâlâ üstüne üstüne geldiğini gördü. O zaman silahını doğrulttu ve aracı taramaya başladı. Ön tampon beline çarpıp kalça kemiğini dağıttığı anda bile ateş ediyordu, daha sonra ön dingil kafasını parçaladı.

SAS yere düşerken başını ve omzunu çarptı, ve bir süre yuvarlanırken kamyonun hangara doğru yaklaştığını gördü. Açılan yaylın ateşi yüzünden etrafında mermiler uçuşuyordu. Silahını aradı, ama kamyondan atlarken düşürdüğünü anladı.

Her an tepesine milislerin dikilmesini bekliyordu.

Ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı. Henüz iki metre gitmişti ki bir patlama oldu. Sanki dakikalarca süren bir patlamaydı bu. Her taraftan moloz yağmaya başladı. Yanına devasa bir cisim düştü. Dikkatle bakınca bunun içinde insan parçaları olan tank kulesi olduğunu gördü...

Etrafına bakınca kendini biraz öncekinden çok farklı bir yerde sandı. Hangar yok olmuş, tanklardan birinin kulesi uçmuş, diğeri de M 113 ile birlikte yanıyordu. Etrafta ateşten toplar oluşmuş ve dumanlar çıkıyordu.

ULM'lerden geriye yalnızca bunlar kalmıştı.

Her taraf ceset, kol, bacakla doluydu.

Gökyüzünü beyaz bir bulut kaplamış, sarı kamyonun kaportası yüzlerce metre öteye fırlamıştı.

Tek bir hayat izi yoktu.

SAS biraz ilerledi ve yerde gördüğü

Kalaşnikof'u aldı. Uzaktan ambulans sirenleri duyuluyordu. Beyrut'ta patlama olur olmaz yardıma geliyorlardı.

Düştüğü büyük çukur patlamanın rüzgârı
ile etrafa yayılan enkazdan onu korumuştı,
ama yine de çok etkilenmişti. Arkasına döndü
ve hâlâ duman tüten yerde kaç ceset

183

olabileceğini düşündü. On muydu? Yirmi mi?
Yoksa daha mı çok? Dumanların arasında
gölgeler gördü, bunlar koşuşturan Amal
milisleriydi.

Aniden duyduğu bir motor gürültüsü
üzerine başını kaldırdı, havalanıp batıya doğru
ilerleyen ULM'yi farkettil.

Öfkeyle haykırarak güneye, deniz piyadelerinin
olduğu yere doğru koşmaya başladı.

Kurtulan üçüncü ULM, Balbek Fedaileri'nin
amaçlarını gerçekleştirmesine yeterliydi.

Elçinin ikametgâhının yanındaki villanın
damından dürbünle bakan Robert Carver
kuşkulu hiçbir şey görmüyordu. Etrafa
nöbetçiler koymuştu, ama henüz hiçbirinden
sarı kamyonun görüldüğüne dair işaret
gelmemişti. SAS'tan da haber yoktu. Önündeki
üç telsiz en önemli Amerikan 'karargâhlarıyla
iletişimini sağlıyordu. Deniz piyadelerine
ait altı savaş helikopteri müdahaleye
hazır bekliyordu. Yanında duran dört ağır
makinelî ise tahkimatı güçlendiriyordu. Saatine
baktı: sekizi on geçiyordu. Daha vakit
vardı. Aniden elçilik ikametgâhına giden
yokuşta duyduğu bir gürültüyle terasın
kenarına geldi. Bir sivil boğuşan Lübnanlı üç
asker gördü. Telsizlerden biriyle elçilik
önündeki deniz piyadelerini arayarak gidip
bakmalarını istedi. Biraz sonra bir teğmenin
sesi duyuldu:

— Hemen hemen her gün gelen bir seyyar
satıcı...

— Onu niçin tutukladılar?

184

— Garip bir lehçeyle ve tıpkı İranlı gibi
konuştuğunu, ayrıca kimliği olmadığını söylüyorlar.

— Adamın üstünü arasınlar.

Terastan harekâtı izledi, adam durmadan
çırpınıyordu. Askerler adamın her yerini
aradı... Cebinden bir şey düştü ve adam garip
bir çığlık atı. Piyade teğmeni düşen şeyi hemen
aldı ve telsizden:

— Küçük bir telsize benziyor, efendim! diye
bildirdi.

Robert Carver tek kelime bile söyleyecek

zaman bulamadı, çünkü adam kaçmıştı. Deli gibi yakındaki M 113'e koştu, tırmandı, mitralyözden sorumlu askeri bir kol darbesi ile iterek silahı ele geçirdi. Etrafı taramaya başladı. Teğmenle iki Lübnanlı asker yere düştü. Diğer nöbetçiler M 113'ü tarayarak koştular. Robert Carver da merdivenden inmeye başlamıştı. CIA sorumlusu ölen adamın yırtılan tişörtünden göğsündeki döğme Humeyni resmini gördü. Amerikalı teğmenin elinden düşen aleti aldı. Bu, garaj kapılarını açmaya yarar uzaktan komuta cihazıydı ve bol miktardaki patlayıcıyı ateşleyecek güçteydi. Bu aynı zamanda, Malko'nun edindiği bilginin doğruluğunu kanıtlıyordu. Adam burada olduğuna göre saldırı fazla gecikmeyecekti... Var gücüyle villanın damındaki karargâhına koştu. Başkanlık Sarayı en fazla bir kilometre uzaktaydı. Demek ki, Emin Cemayel hâlâ oradaydı. Malko'ya güveniyordu, ama yine de her ihtimale karşı buluşmayı geciktirmeliydi. Ne Lübnan Devlet Başkanı'nın ne de elçisinin

185 hayatıyla kumar oynayabilirdi.

Baabda yönünden kuvvetli bir patlama duyulduğunda, terasa yeni ulaşmıştı. Duman bulutu, demiryolunun yanından ve havaalanının yanındaki çayırdan göğe yükseliyordu.

Daha sonra patlamanın etkisiyle, aradaki mesafeye rağmen, ağaçlar titredi. Bu, bugüne kadar Beyrut'ta meydana gelen en büyük patlamaydı. SAS başarmış olabilirdi, ama şimdi neredeydi? Robert Carver kendi kendine bu sorulan sorarken telsizlerden biri çalıştı.

— Burası Tilki Bir... Patlamanın olduğu bölgede uçan pervaneli bir araç görüldü.

Doğuya doğru alçak irtifada ilerliyor...

Robert Carver'ın kan beynine çıktı.

Demek ki, Malko başaramamıştı. Bu kez telsizi açtı ve:

— Burası Şef Tilki. Altı savaş helikopteri derhal havalansın ve Baabda istikametine uçuşa geçsinler. Alçaktan uçan bir ULM bulunacak ve ihtar etmeden ateş açıp düşürülecek. Kısa bir sessizlik oldu, telsizden duyulan ses:

— Tilki Bir, Şef Tilki'yi arıyor... "İhtar etmeden"i tekrarlayın...

— Burası Şef T i l k i . . . Olumlu... Olumlu...

Olumlu... ihtar etmeden...

Dürbünle çevreyi gözetledi. Birkaç saniye sonra önce savaş helikopterlerinden biri, sonra da diğer beşi havalandı ve Baabda yönüne doğru uçuşa geçtiler.

Amerikalı, bildirilen ULM'yi görebilme umuduyla çevreyi dürbünüyle taradı. Duman 186

bulutu görüşü engelliyordu. Ayrıca, bu uçak yirmi metre irtifadan uçuyorsa, tepeler ve ağaçlar görünmesini engelleyebilirdi. Mitralyözün başındaki Amerikalı nöbetçilere döndü:

— Hazır olun! Patlayıcı yüklü bir intihar uçağı bize doğru geliyor. Görür görmez ateş açın!

Tetiğe parmaklarını yerleştiren nöbetçiler ağaçların oluşturduğu perdeyi inceliyorlardı.

Ama malikâne aşağıda olduğu için ULM'yi ancak son anda, yani çok geç görme ihtimalleri vardı. Robert Carver telefonla elçiyi aradı, adam cevap verir vermez:

— Derhal sığınağa inin, bir İran intihar uçağı size doğru geliyor, efendim. Alarm biter bitmez size haber veririm.

— Tanrım! Ya Başkan? dedi diplomat.

— Ona haber veririm.

Telefonu kapadı ve kısa dalgadan Başkanlık Sarayı'nı aradı. Görevli albayı bulmak için epeyce uğraştı ve sonra kendini tanıttı:

— Başkan nerede?

— Şimdi gitti, dedi Lübnanlı subay.

Robert Carver neye uğradığını şaşırıldı.

— Yo, olamaz!

Hiçbir açıklama yapmadan telsizi kapattı ve hemen Başkanlık konvoyunu aradı, bulamadı.

Defalarca yeni girişimlerde bulunduysa da başaramadı. Bu sırada Başkan tehlikeli bölgeye yaklaşıyordu. Ne zırhlı arabası ne de muhafızları onu bir intihar ULM'sinden koruyabilirdi. Aynı anda Başkanlık telsizinin frekansının her sabah değiştiğini hatırladı. Son saatlerdeki telaşı yüzünden bunu unutmuştu.

187

Saldırı yerine doğru ilerleyen konvoyla bağlantı kurması imkânsızdı. Yeniden kendinden geçerek Başkanlık Sarayı'nı aramaya koyuldu.

*

**

Hafif bir gürültüyle irkildi. Robert Carver

ayaklarının ucunda yükseldi ve sesin nedenini anlamasıyla kalbi duracak gibi oldu. On metrelik kanatları olan küçük bir ULM tepeyi geçiyordu. Doruğa gelince doğru elçinin ikametgâhına yönelecekti.

Onun arkasında ise gitgide yaklaşan altı savaş helikopterini gördü. ULM'yi çok geç bulmuşlardı. Sanki sesi duyulacakmış gibi: — Tanrım! Daha ne bekliyorsunuz, ateş etsenize! diye bağırdı.

Baştaki helikopter ateş açtı ve aynı anda ULM koskoca bir ateş topu oldu. Yer sarsıldı, bir kilometrelik alan ateşe boğuldu, güçlü hava akımı mitralyözleri ve askerleri yaladı. Ateş eden helikopter de alevler yüzünden infilak etti. Bunu ikinci ve üçüncü helikopterler izledi. Ağaçlar devrildi, havada uçuşan molozlar sığınmakta olmayanları ya yaraladı ya da öldürdü. Patlamanın etkisiyle korkuluktan kopan taş Robert Carver'ın kalçasına çarptı ve kırdı.

Ateş yavaş yavaş söndü ve intihar ULM'sinden geriye yalnızca bir iskelet kaldı. Rüzgâr etrafa egzojenin buruk kokusunu yayıyordu. Bu kargaşadan kurtulabilen üç helikopter ise yardım arayan birisini bulabilme umuduyla tepenin üstünde dönüp durdu, ama bu korku yığınının arasından kimse sağ

188

çıkamazdı.

— Kırmızı alarm! Kırmızı alarm! Kırmızı alarm! diye bağırdı birlik komutanı. Uçak gemisinin güvertesindeki ekipler uçaklara ve helikopterlere doğru koştular. Beyrut'ta herkes birbirine telefon ederek şii bölgesinde böyle bir patlamaya neyin sebep olabileceğini soruyordu... Robert Carver kendi kendine Başkan Cemayel'in nerede olduğunu ve SAS'ın başına neler geldiğini sordu.

*

**

Malko kaydı ve düştü. Kalktığında her yeri çamur içindeydi. Bir an için hortuma yakalandığını sandı. Hiçbir "şey duymuyordu ve yön bulma yetisini kaybetmişti. Arkasına döndü, bulunduğu yöne doğru kaçan ve Kalaşnikof'larıyla rasgele yayılım ateşi açan milisleri gördü. Aniden takipçilerinin durduğunu ve silahlarını havaya doğrulttuğunu

gördü, içlerinden biri yere düştü. Başını çevirince ağır makineliyle donatılmış bir "Sikorski" helikopter gördü.

Deniz piyade erleri.

Araç tam tepesinde durdu ve bir ip merdiven sarkıtıldı. Yakalamaya çalıştı, ama çok güçsüz düşmüştü. Namlunun hareketini ve kıvılcımları görünce ateş edildiğini anladı, ama işitmiyordu.

Sikorski yere degecek kadar alçaldı. Yere atlayan piyadeler Malko'nun çıkmasına yardım ettiler. Sonra havalandılar ve tüm makineliyle ateş açtı. Araç beş yüz metre ötede karargâhın kum torbalarının arkasına indi.

189

Bir subay SAS'a yaklaştı ve bağırarak:

— Sizi elçinin evine götürme emri aldık, efendim! dedi.

Malko "elçi" sözünü anladı ve başını

salladı. Biraz sonra tekrar havalandılar.

Elçinin bahçesinde gördüğü ilk şey, Robert

Carver'ın taşındığı sedye oldu. Amerikalı

acısına rağmen, mutluluğunu ifade eden bir

işaret yaptı. SAS, CIA sorumlusuna yaklaştı.

Bu sırada birisi yanına gelerek hararetle elini sıktı. İşitmediğini anladı.

— Galiba sağır oldum, dedi.

Carver'ın yanına çömeldi ve adam ona sarıldı.

— Başardık! Başardık! dedi CIA sorumlusu.

Adamların tozunu attınız... Sonuncusu da burada infilak etti. Artık kolay kolay bir şey yapamazlar...

Biraz ilerde, makam arabasından inip

ikametgâha doğru yürüyen birini gördü. Bu

Başkan Cemayel idi.

Malko'nun başı dönüyordu. Gözlerinin

önünde sırtı parçalanan ve dolarları uçuşan

Faruk ile boğazı kesilen Neyla'nın hayali

canlandı. Bunları Johnny'nin yorgun ve sakin

yüzü izledi. Kendini çok yorgun hissediyordu.

Gözü karardı. Çok şey söylemek istiyordu, ama hiçbir şey söyleyemedi.

Koluna girdiler. İki hastabakıcı Robert

Carver'ın sedyesini kaldırdı. Kendini getiren

araca bindi. Tekrar havadaydı. Hadeth'ten

geçtiler duman hâlâ dağılmamıştı. Her yer

ambulans doluydu. Pilot arkasına döndü ve

başparmağını kaldırarak zafer işareti yaptı:

— İyi iş becerdik! dedi.

190

Malko, sayesinde büyük bir faciadan
kurtulan Beyrut'u seyretti. Mutlu olmalıydı,
ama yaptığı şey yalnızca olacakları geciktirmişti.
191